XXV. évfolyam, 4. szám   Ára: 1,80 Ft   1969. január 23.

KERÜLETEK VETÉLKEDŐJE – *Gizike, ne féljen, a férje már vetélkedik a bölcsődéért...*

KEDVES LUDAS!

Valami kisebb műszaki hiba miatt a Keleti pályaudvarról nem tudtak kifutni a vonatok. A nagykátai személy például, egy órával a menetrend szerinti indulási idő után, még mindig ott ácsorgott a külső másodikon...

Az utasok azonban nem türelmetlenkedtek, békésen üldögéltek (vagy éppen álldogáltak), barátságosan beszélgettek egymással, bár mindenkinek sietős lett volna az útja hazafelé. Ennek ellenére sem békétlenkedtek, mert a hangszóróból öt percenként felhangzott a nyugtató szózat:

— Közöljük kedves utasainkkal, hogy a műszaki hiba elhárítása sikeresen folyik. Elnézést kérünk a hosszú várakozásért, egyben további türelmüket kérjük, reméljük, hamarosan indíthatjuk a vonatokat. Teljesen felesleges, és nagyon veszélyes az, ha a kedves utasok a vágányok között állva lesik, hogy az egy irányba tartó vonatok közül melyik indul ki előbb, és a már mozgó szerelvényre egymást letiporva próbálnak felfurakodni.

KELETI LEGENDA

Idejében közölni fogjuk ugyanis, hogy a vonatok mikor és milyen sorrendben futnak ki az állomásról...

A szerelvények mellett strázsáló, a kocsikon negyedóránként végigsétáló jegyvizsgálók is elmondották többször ugyanezt, így

hát, amikor nagy késéssel (a nagykátai 2526-os számú szerelvény például 65 perces várakozás után!) kifutottak a vonatok a Keletiből, a szívekben nagy békesség honolt, senki sem zúgolódott, mindenki arról áradozott, hogy milyen figyelmes, előzékeny a MÁV...

* * *

Mindebből, mint sejteni lehet, lényegében csak az első bekezdés igaz, a többi — legenda. Azon a szürke téli délutánon, amikor az induló szerelvények bentrekedtek a Keletiben, és a menetrend teljes felborításával, ötletszerűen indult ki egyik vagy másik vonat a pályaudvarról, senkinek sem jutott eszébe, hogy az utasokat is illenék tájékoztatni: miért nem indul a vonat, körülbelül meddig kell várniok, melyik szerelvény fut ki előbb, melyik később. A hangszóró erről egy szót sem ejtett, a vonatok személyzete úgy eltűnt, mint a kámfor.

Az utasok tanácstalanul ültek a kocsikban, vagy sétálgattak a peronon. A legtürelmetlenebbek a vágányok között állva lesték, melyik vonat húz ki, és a síneken átbukdácsolva igyekeztek felugrálni a mozgó szerelvényre.

Tisztelt MÁV! Nem illik az utasokat így megváratoztatni! De ha már elkerülhetetlen, akkor viszont illik néhány szót odavetni a megnyugtatásukra!

(radványi)

BIZTATÓ ÍGÉRET

Az év utolsó napjaiban nagy csalódás ért. 1968. december 30-án, tévékészülékünk elromlott. Rettegtünk, hogy mi lesz velünk szilveszter estéjén. Ki javítja meg a hibát? Boldogan felsóhajtottunk, mikor az aznapi újságban ezt a hirdetést olvastuk:

Szilveszteri ügyelet!
Tévé-javító szervizeinkben Műszerészeink Szilveszter és Újév napján ügyeletet tartanak. Hívásra órák alatt kijavítják a készüléket.

Azonnal kértem egy szakembert. Már régen 1969-et írunk, de a mi mentőangyalunk azóta sem érkezett meg.

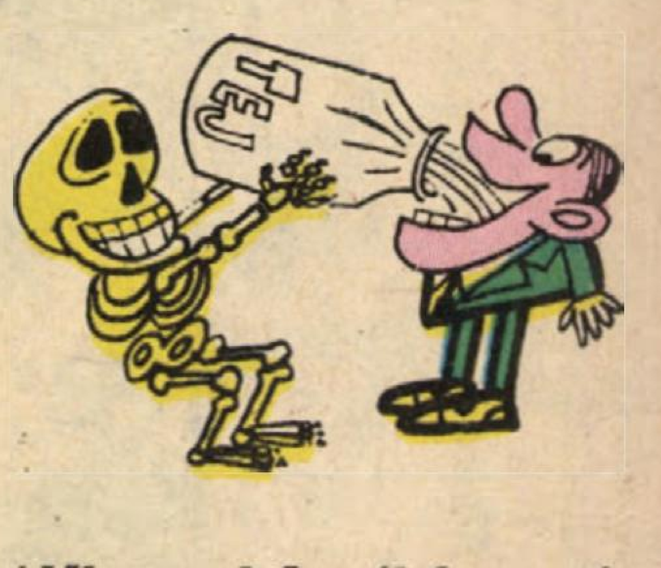
Majláth Antal
Bp. XI. ker., Irhás köz 125.

ÉLETVESZÉLYES TEJ!

Alig két hete, egy üveg pasztőrözött tejet vásároltam a lakásomhoz legközelebb eső közértben. Az 56-os busz hűvösvölgyi végállomásánál.

Amikor az alumínium zárókupakkal ellátott palackból a tejet a forraló edénybe öntöttem, koppanást hallottam. Először azt hittem, jeges a tej. De amikor forralás után is csörrent valami a lábasban, egy 5x2 cm méretű éles üvegszilánkra találtam. Tegnap vásároltunk egy üveg kakaót, ezúttal a kakaóban találtunk két darab üvegszilánkot. Az üveg és a zárókupak most is sértetlen volt.

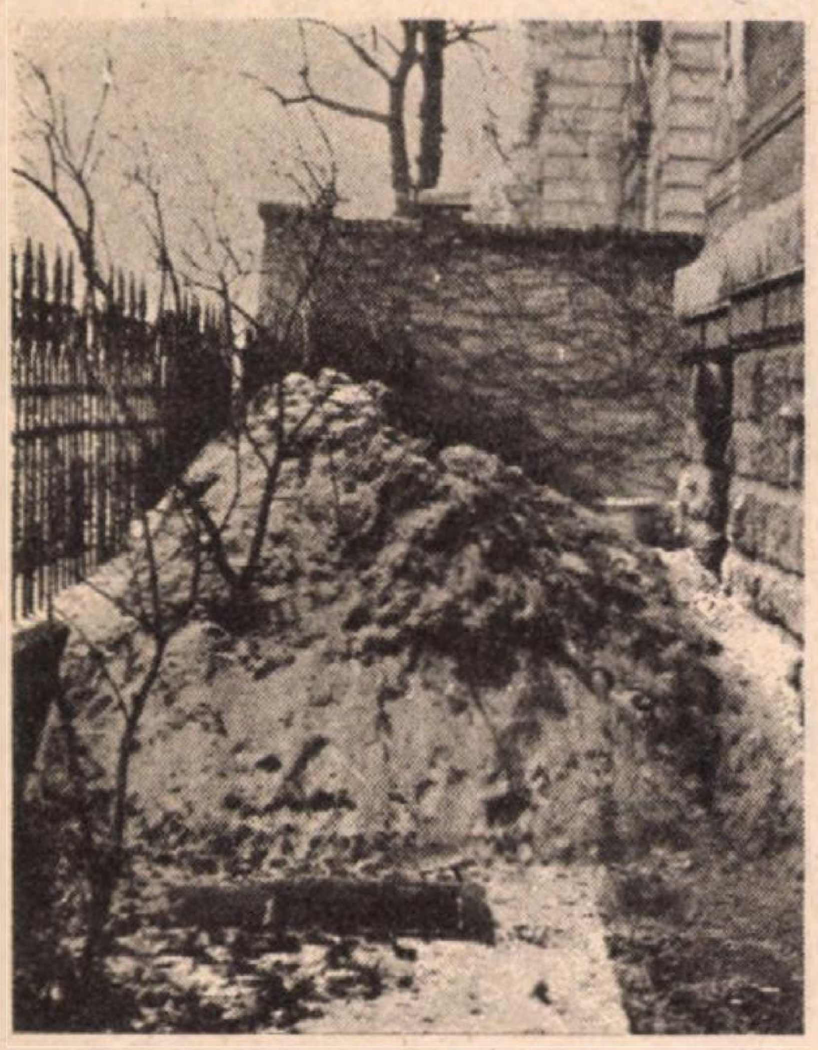
Véletlenek természetesen adódnak, de ez már egy kicsit sok! A két üvegcserepet, melyek közül a kisebbik 13 éves fiam torkán akadt meg (szerencsére, időben elsősegélyben részesült!) mellékelem.

A tej erő és egészség. De gondolom, csak üvegszilánkok nélkül.

Dr. Méhes Kálmán
Bp. XIV. ker., Népstadion út 14.

HOMOKHEGY

Alulírottak, az Ódry Árpád Színészotthon lakói, segítséget kérünk. A fényképen látható homokhegy, otthonunk konyhaablakát tömi be, 1968 december eleje óta, a HKI jóvoltából. A konyhát azóta nem lehet szellőztetni, hacsak nem akarunk homokkal jóllakni, a szél ugyanis befújja a homokot. Az ebédlő dupla ajtaját — a tatarozáshoz szükséges állványozás miatt — nem tudjuk becsukni, így a hideg szél vígan zúdul befelé. November 27-én elkezdték a tatarozást, aminek nagyon örültünk, de korai volt az örömünk: december elején abbahagyták, mondván: „télen nagyon hideg van". Ez, sajnos tény, ezt mi is érezzük. Úgy látszik, ezt a szokatlan és a világ fennállása óta először előforduló természeti tüneményt nem sejtették a tatarozók, mikor a tél derekán hozzákezdtek a munkához.

Ludaskám, S. O. S.!

Az Ódry Árpád Otthon 70 nyugdíjas színészlakója

MIVEL VASALJAK?

Két évvel ezelőtt 210 Ft-ért vásároltam egy hőfokszabályozós vasalót. 1968 októberében elromlott. Elvittem a IX., Ráday utca 51. sz. alatti GELKA-szervizbe. Miután a jótállási idő lejárt, természetesen vállaltam, hogy fizetek a javításért. Azóta sincs kész a vasalóm, mert a GELKA szerint egy bizonyos alkatrész hiányzik a javításhoz.

A kereskedelem azóta is megszakítás nélkül árusítja a jelzett típusú vasalókat. Szegény vevők, akik most elolvassák ezt a levelet, elkezdhetik a kétségbeesést: ha elromlik a masina, nyugodtan eladhatják — ócskavasként.

L. P.
nyugdíjas
VIII. ker., Baross u. 50. II. 7.

GOROMBASÁG

76-os trolibusz. Késő este. Leszálláshoz készülődik egy középkorú férfi. A vezető minősíthetetlen hangon rákiált:

— Nincs szeme?! Nem látja, hogy ki van írva: Ne álljunk a vezető mögé!

Az illető zavartan leszáll, én is leszállok, együttérzően odaszólok:

— Figyelmeztethette volna önt udvariasabban is a vezető.

Értetlenül bámul rám és hosszan magyaráz valamit angolul. Szegény brit állampolgár soha nem fogja megtudni, miért kiabáltak vele a 76-os trolibuszon!

G.

BONYOLULT VISSZAVÁLTÁS

Közbejött okok miatt nem utaztam el Berlinbe, így vissza kellett váltanom a jegyet. A Nyugati pályaudvar IBUSZ-irodájában azt mondták, fáradjak le a földszintre az ügyeletes állomásvezetőhöz, ahol majd igazolják, hogy a jegyet többé nem használom fel.

Mire én:

— Hiszen átadom a jegyet. Azonkívül tessék megnézni az útlevelemet! Könnyen ellenőrizhető, hogy el sem utaztam.

A válasz továbbra is elutasító volt. Lent aztán kaptam egy papírlapot, melyre rástemplizték:

BEJELENTETTE, HOGY MENETJEGYÉT NEM HASZNÁLJA FEL

Ezek után még egy kis sorbaállás és máris hozzájutottam a menetjegyem árához.

A. S.
Budapest

FILATORI GÁT

A Filatori-dűlő lakói nevében küldött beadványra a következőket közlöm: Az építési osztály felhívása alapján a lerakott földmennyiséget az illetékes vállalat elegyengette. Az építési osztály a új közkutat 1969 első negyedében elkészítteti. A jelenleg meglevő közkúthoz vezető útszakaszt salakozással február végéig megjavíttatjuk.

Müller Tibor
főmérnök,
III. ker. Tanács V. B. oszt. vez. h.

FAGYVESZÉLY!

Felszálltam a miskolci expresszvonatra. A kocsiban dermesztő hideg volt. Egy útitársam megnyugtatott, hogy ezen a szerelvényen csak Hatvan után szokott meleg lenni. Nem lett. Amikor a kalauznak panaszkodtam, baráti együttérzéssel bólintott:

— Azt hiszi, mi nem fázunk?

P. I.
Szerencs

REJTÉLYES ELTŰNÉS

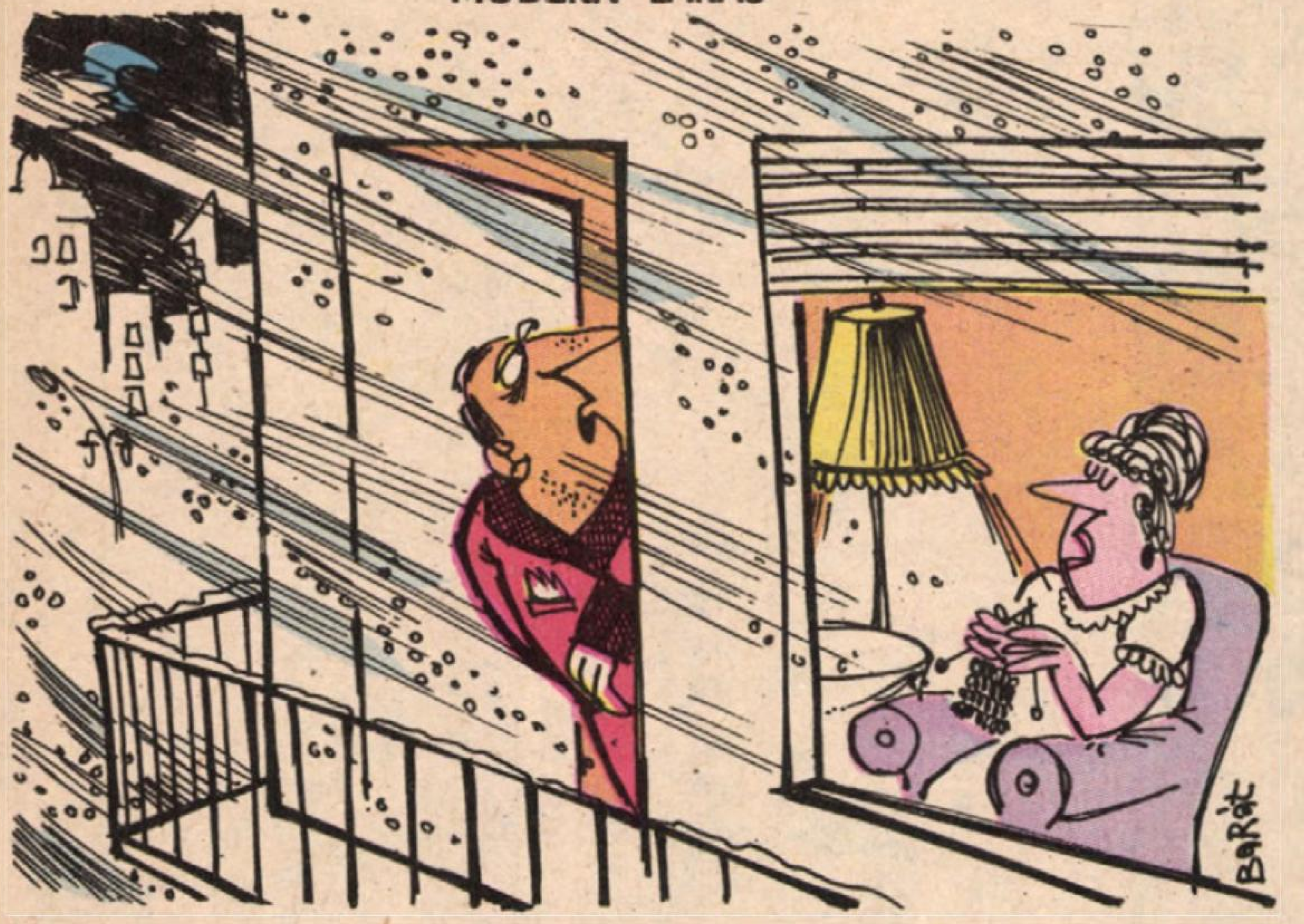
Ezt olvastam a körúti mozi hirdetőtábláján:

De. Tíz kicsi indián
Du. 8 és 1/2

Az ég szerelmére, hová tűnik délutánra másfél kicsi indián!

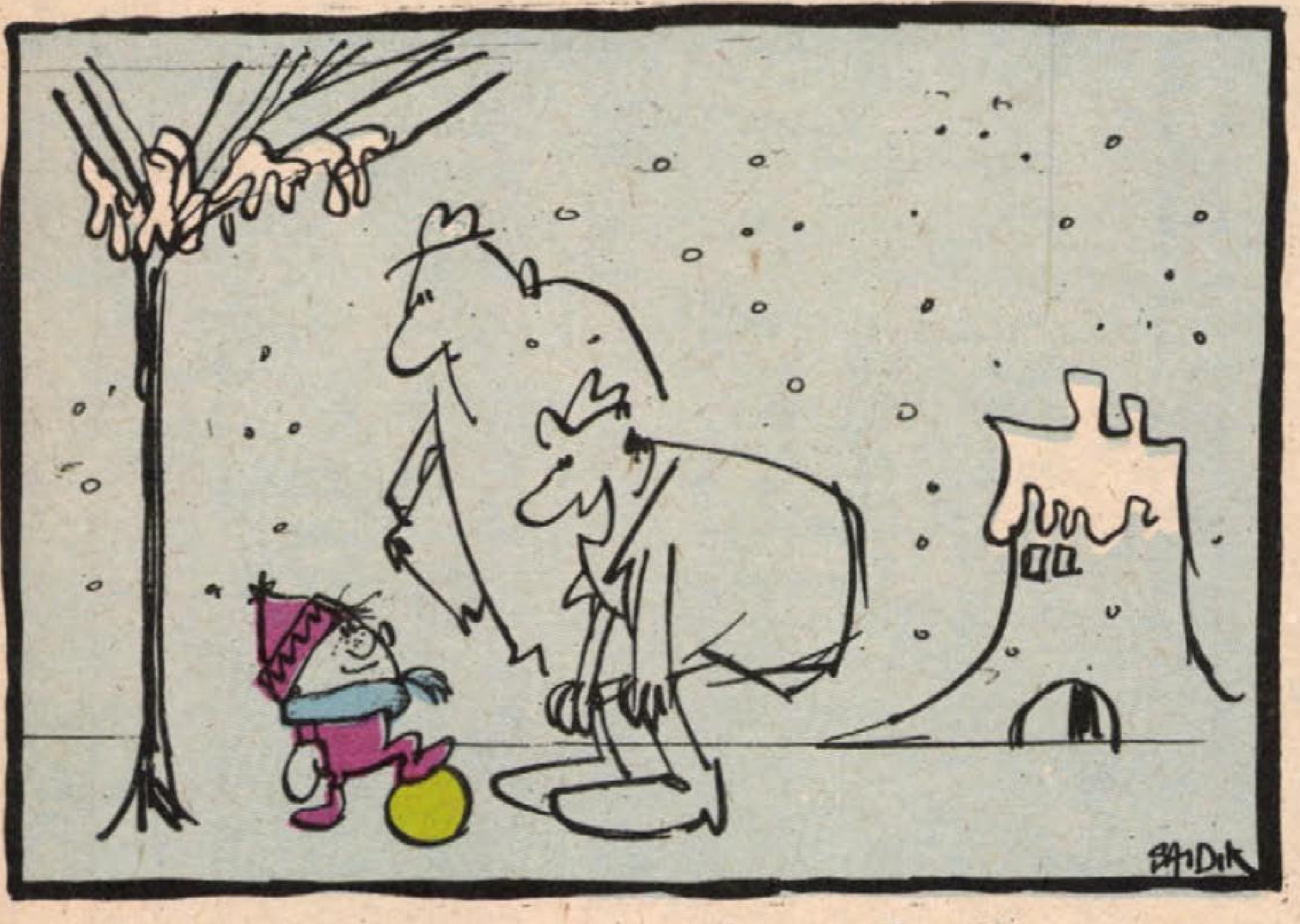
Boros Ernő
Dunakeszi

MODERN LAKÁS

– Jenő, borzasztó ez az állandó kopogtatás a falon!
– Ó, szívecském, csak a hópelyhek ütköznek neki.

ÁTIGAZOLÁSOK

– Tárgyalt már valamelyik egyesülettel?

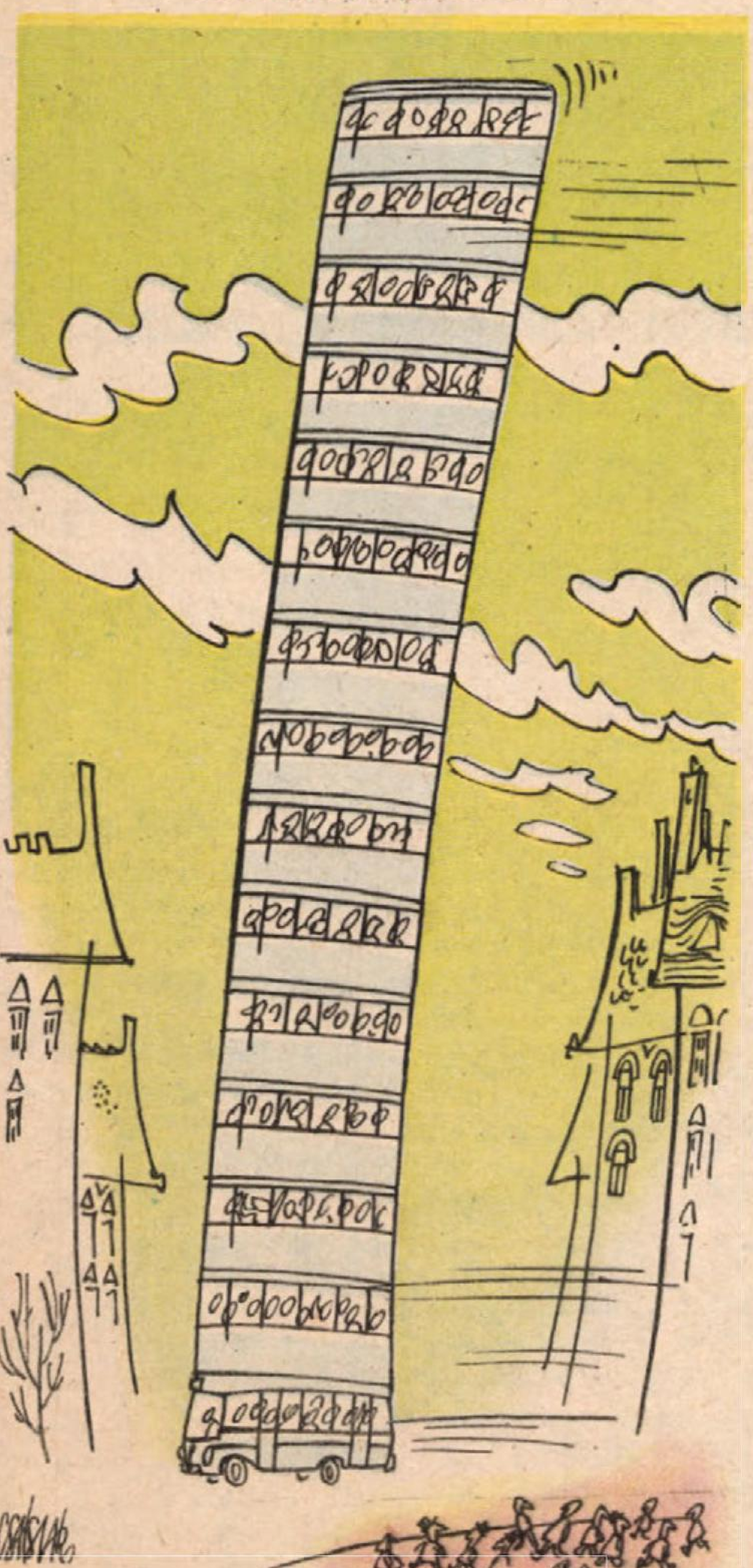
OTTHON VAN A PUEBLO KÉMHAJÓ LEGÉNYSÉGE

– Ami igaz, az igaz, a CIA sokkal fejlettebb módszerekkel hallgat ki minket, mint az észak-koreaiak.

(A bécsi „Arbeiter Zeitung"-ból)

EMELETES AUTÓBUSZ

Javaslatunk az utazási mizéria végleges megoldására.

A BÁTORSÁGRÓL

Mindig nagy érdeklődéssel olvasom a kritikákat, különösen azokat, amelyek humorral foglalkoznak, legyen az színházi kritika, vagy könyvkritika. Érdeklődéssel olvasom már csak azért is, mert kevés ilyen kritika jelenik meg és különösen kevés az olyan bírálat, amely érdemben is foglalkozik a humorral.

A Film Színház Muzsika cikkírója, Sas György, az új Kellér Dezső-kabaré kapcsán hosszan elmélkedik a humorról, pontosabban a bátorságról. Felveti a kérdést, „van-e a kabarénak egyáltalán létjogosultsága, most, amikor a demokrácia ott tart minálunk, hogy bármit, kendőzés nélkül ki lehet mondani?"... Most, „amikor a politikai légkör csakis a nyílt és egyenes szókimondásnak kedvez."

Sietek megnyugtatni a kedves olvasót, Sas György igennel válaszol. A szocialista demokráciában is szükség van politikai kabaréra, a bátor politikai kabaréra. S itt a bátorságon van a hangsúly, mert — idézem a cikket — „A bátorság a politikai kabaré attrakciója. Olyasfajta, mint a halálugrás a cirkusz kupolájában, amelyet éles dobpergés vezet be."

Bevallom őszintén, ettől a hasonlattól egy kicsit megdöbbentem. Erre nem számítottam, erre a dobpergésre, halálugrásra a kupolában.

Eddig erről szó sem volt!

Képzeletben máris láttam magam a trapézon, a kupolában. A légkör kedvező volt, kedvezett a nyílt és egyenes szókimondásnak. S akkor a dobok peregni kezdtek — engem már a dobolás is idegesített —, következett a salto mortale, a halálugrás... A dobszó egyre erősebb lett... Reflektorok kereszttüzében álltam... Minden szem reám tekintett és akkor én...

S akkor én...

Nem, ezt nem csinálom, mondtam magamban. Először is nem csinálom azért, mert tériszonyom van és a salto mortaletól is idegenkedem. Tornából mindig gyenge voltam. Nem mondom, bukfencet szívesen hányok, ha kell, és közben kimondok valami igazságot, ezt még vállalom, de a halálugrást nem.

Gyáva vagyok?

Lehet. Sas György viszont tájékozatlan cirkuszi ügyekben, amikor azt írja, ehhez a mutatványhoz csak „a közönség jó értelemben vett cinkossága kell..."

Több kell hozzá. Hogy hű maradjak a cirkuszi hasonlatokhoz: kell hozzá valamiféle por is, amivel bekenem a tenyeremet, hogy ki ne csússzon a kezemből a trapéz, nem árt egy háló sem — a biztonság kedvéért — és az is kell, hogy a kupola másik oldaláról segítő szándékkal felém lökjenek, lengessenek egy másik trapézt, amelybe belekapaszkodhatok. S kell egy partnernő is. Megkérdeztem a feleségemet, hogy vállalja-e? Csináltatnék neki egy hercig rózsaszínű trikót, picike tüllszoknyával, de még így sem vállalta. Azt mondta: minek akarsz te ugrálni? Egy humorista ne ugráljon! Pláne halálugráljon!

Ezzel természetesen nem értettem egyet, mert nekem is az a véleményem: a humorista legyen bátor.

A bátorság persze relatív fogalom. Sas György egy helyütt azt írja: „A kabaré bátorsága *bátran* azonosítható azzal az okossággal és értelmességgel, amely a józan és egészséges, tehát öntisztító társadalmi kacagáshoz vezet."

Bátran azonosítható. Ugyan, miféle bátorság kell ehhez? — kérdeztem magamtól és felkacagtam.

Öntisztító, tásadalmi kacagással.

Mikes György

ELSŐBÁLOS KISLÁNY

– Jesszusom, ebben a buliban úgy látszik, csak az álarcot kell levetni!

JÓSZÍVŰ AUTÓSOK

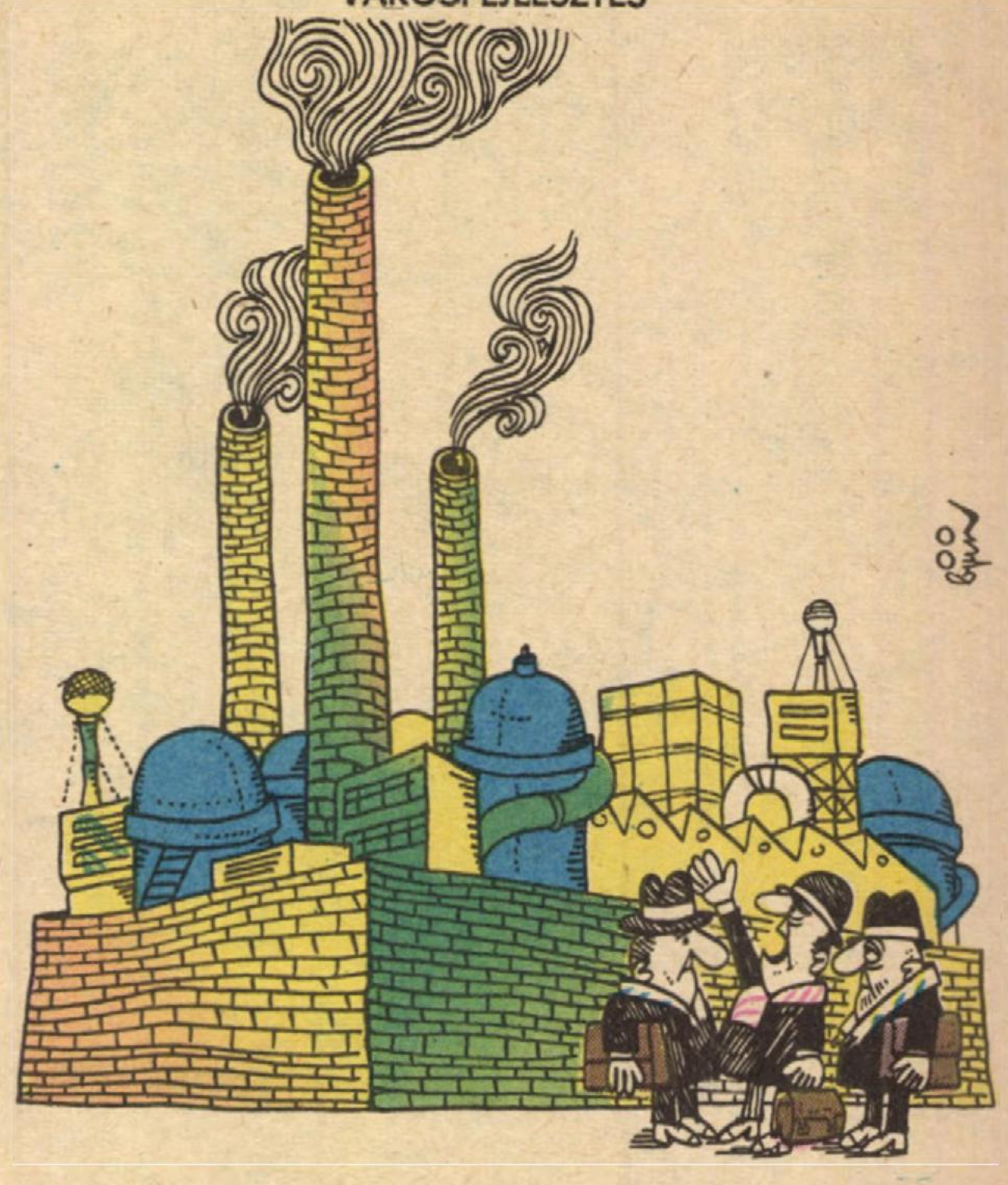
Az autó-stop a szegény fiatalok ismert közlekedési lehetősége. Sajnos, vannak gőgös, szívtelen úrvezetők, akik ridegen elrobognak a felkéredzkedő fiatalok mellett.

Vannak azonban dicséretes kivételek is. A skóciai Glasgow egyik fegyházából megszökött egy Peters nevű fiatal fegyenc, aki emberölés miatt hosszabb büntetését töltötte a fegyintézetben. Valóságos hajtóvadászat kezdődött a szökött fegyenc után, de nem akadtak a nyomára. Néhány napi eredményes bujkálás után Peters autó-stoppal kívánt biztonságosabb vidékre eljutni. Már az első megállított gépkocsi készséggel felvette a fiatalembert.

Rendőrautó volt.

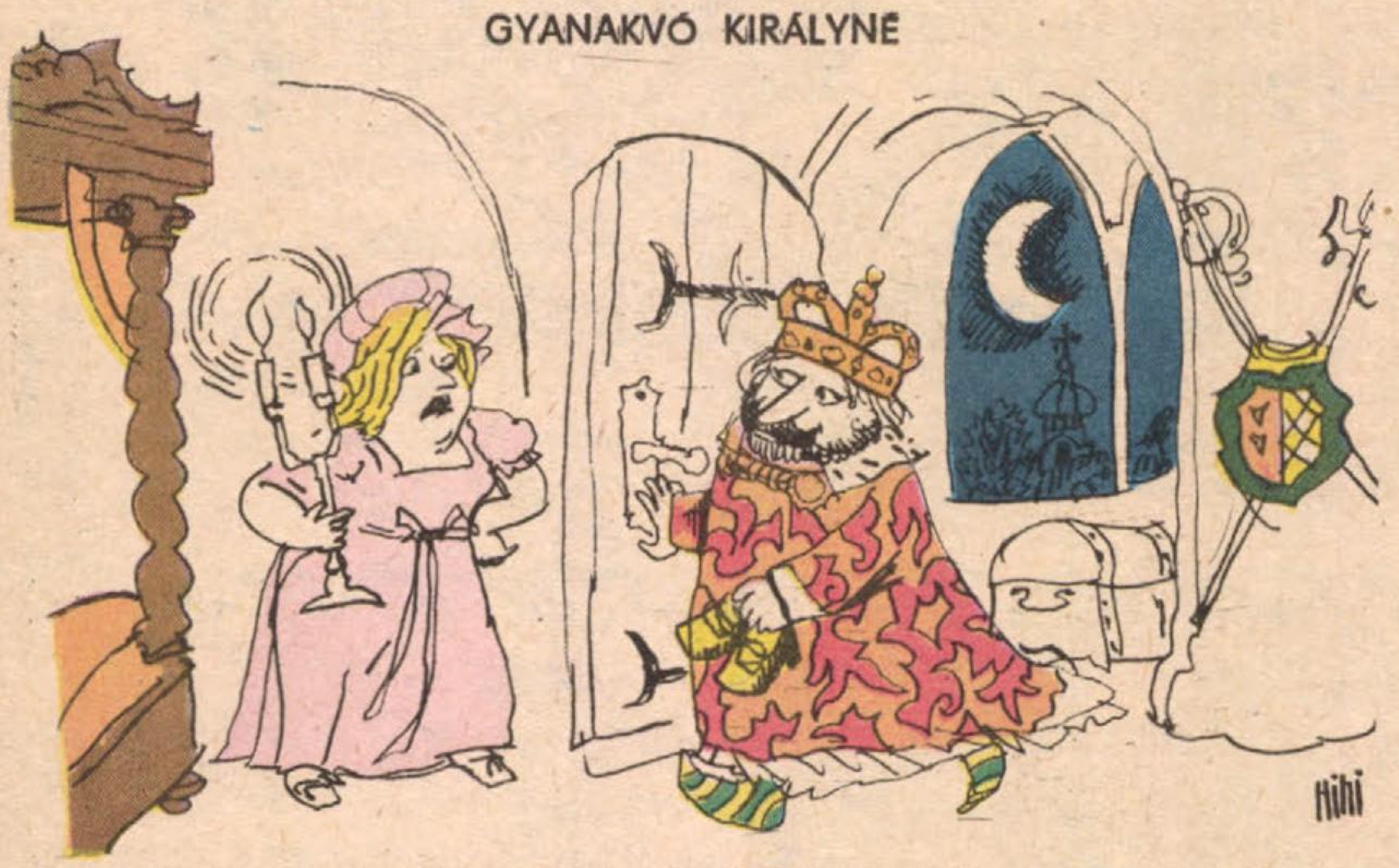

VÁROSFEJLESZTÉS

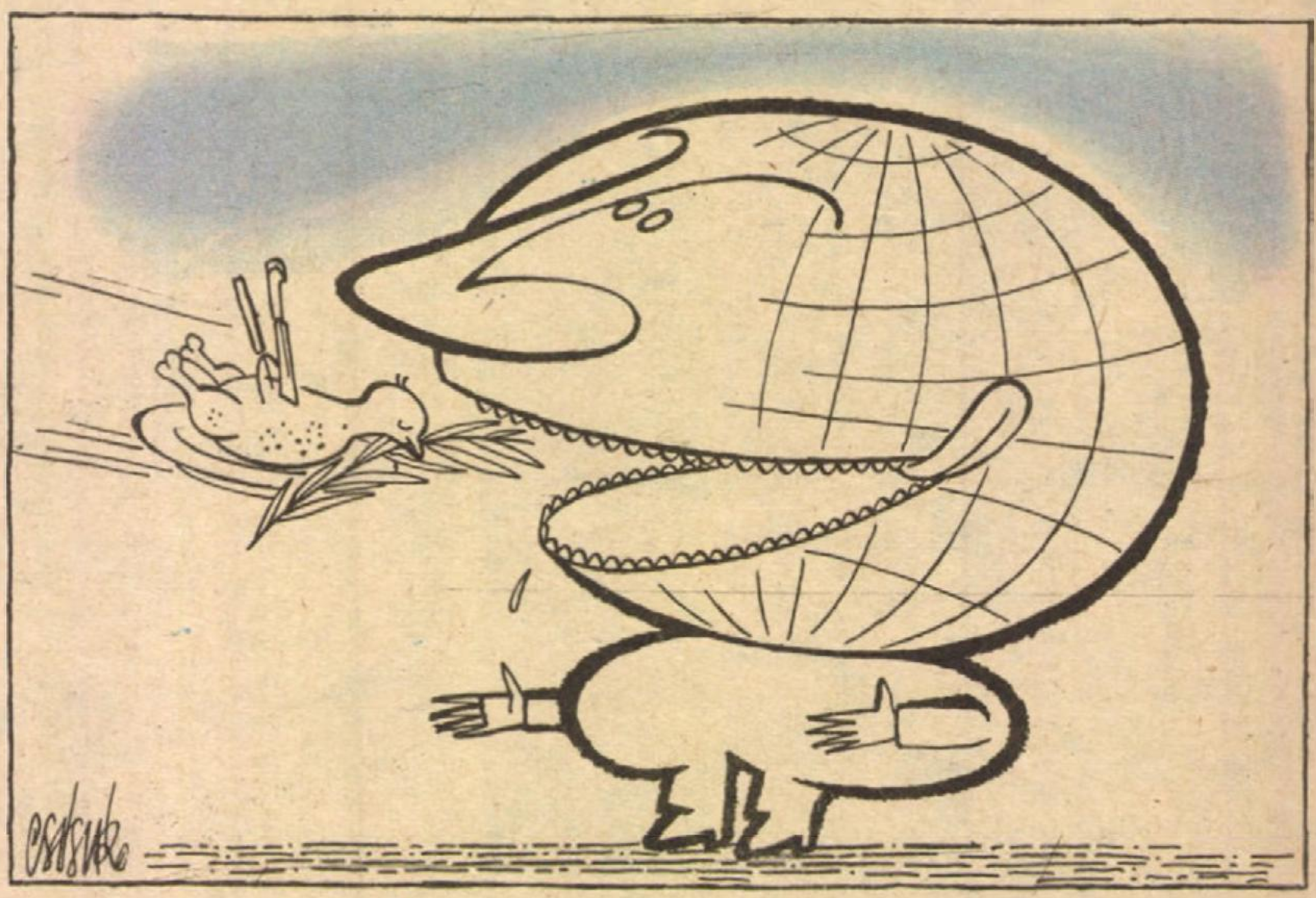
– Ha már a gyárat nem lehet kitelepíteni, legalább építsünk egy panoráma-eszpresszót a kémény tetejére.

GYANAKVÓ KIRÁLYNÉ

– Csak nem akarod nekem bemesélni, hogy eddig tartott a minisztertanács?!

BÉKEVÁGY

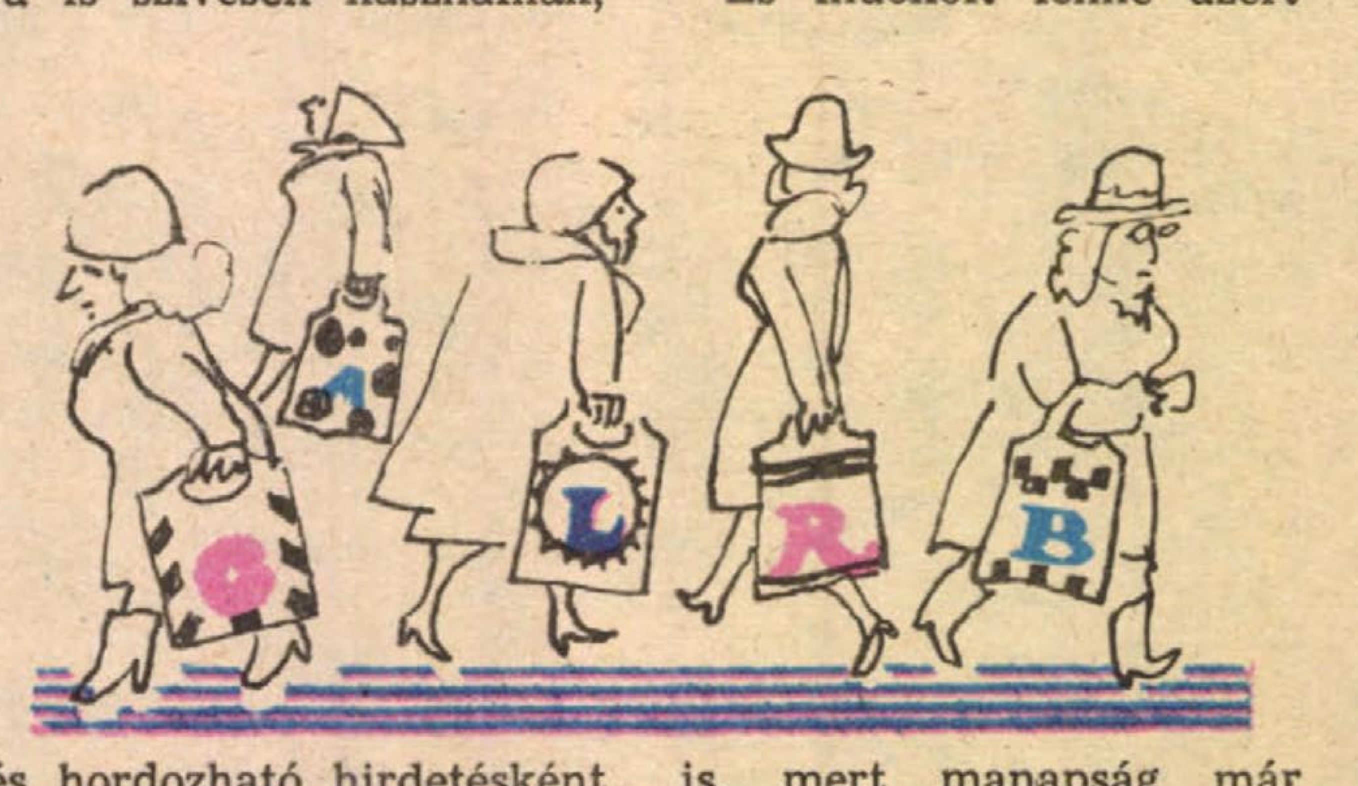
Azért valamit tenni is kellene...

papir

A kenyér minőségének megjavításáról nyilatkoztak az illetékesek a televízióban. Én nagyon bízom benne, hogy ezt az ügyet is rendbe teszik majd egyszer valahogyan. Elvégre az ígéretek a TV-jelenti nagy nyilvánossága előtt hangzottak el. Erre nekem akár már ne is legyen gondom.

Miközben a mindennapi kenyerünk minőségi változására vonatkozó ígéreteket magamban nyugtáztam, néhányszor megjelent a televízió képernyőjén egy félbe vágott kenyér — gondolom frissen és puhán, akkor hozhatták a boltból —, jól becsomagolva. Vagyis még rajta volt a közepére ragasztva az a gyanús, barna, vékony papírcetli, amelyről már annyiszor szó esett, de hiába. Szégyenkezve lebegett szegény aprócska papír, alig fedve el a kenyér vágott részének egyharmadát. Úgy látszik, most már végképp lekerült a napirendről és a napisajtó hasábjairól, hogy a vásárló a kenyeret becsomagolva kapja. Csak a vásárlónak maradt meg ez az elemi igénye.

Nekem nagyon szimpatikusak a csomagolás-technikánk fejlődésével és eddig elért eredményeivel foglalkozó tudományos ankétok és a sajtóban megjelenő értekezések. Ennél csak az szimpatikusabb nekem, amikor azt látom, hogy a vásárlók ízléses papírtasakokat lóbálva, elégedetten viszik haza a zoknit, kombinét, nyakkendőt, inget, pulóvert vagy más egyéb áruféleséget a divatáru boltokból és az áruházakból. Ennél nekem még csak az szimpatikusabb, hogy üzleteink és áruházaink egy része már nem is papírtasakot ad a vevőnek, hanem cégjelzéses nylonszatyrot, amit aztán a háziasszonyok bevásárlásokra is szívesen használnak,

és hordozható hirdetésként mindenfelé magukkal visznek.

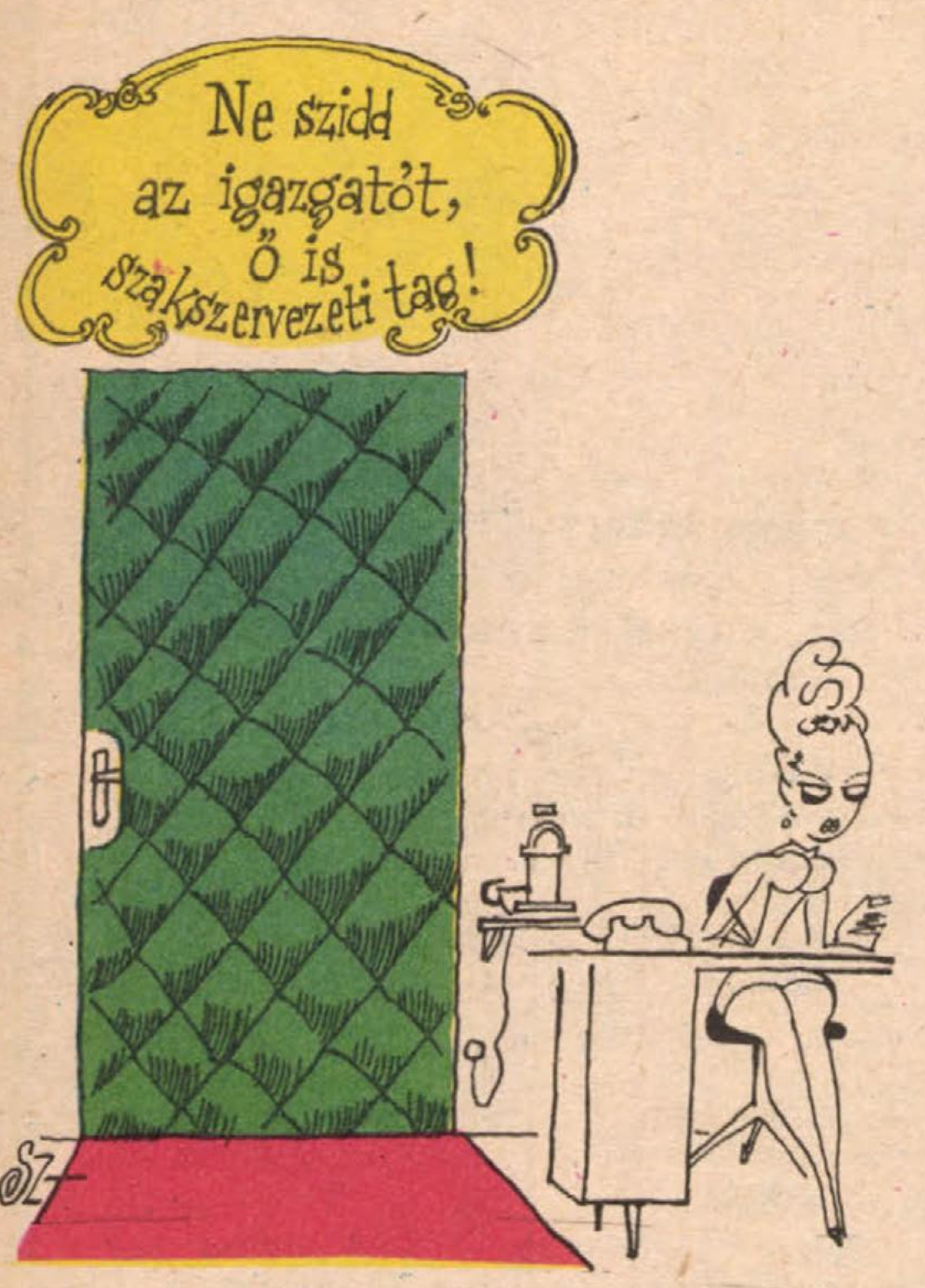
Ezen kívül nekem már csak az lenne még szimpatikusabb, ha a Belkereskedelmi Minisztérium (avagy a KÖJÁL!) elrendelné, hogy az üzletekben a kenyeret is illendő módon kötelesek becsomagolni. Legalábbis a vágott részeken! Ez egészségügyi és esztétikai szempontból is egyaránt indokolt lenne, egyben jelezné azt is, hogy csomagolástechnikánk az utóbbi években milyen óriási léptekkel haladt előre.

És indokolt lenne azért is, mert manapság már nincs papírhiány. Amit abból sejtek, hogy minden üzletben bőséges és vastag zsírpapírt adnak a sajthoz, a sonkához, a szalámihoz és bármiféle más felvágotthoz, sőt még a viszonylag olcsó, kilónként húsz forintos, sózott, nyers szalonnához is. A banánról, a narancsról, a citromról és mindenféle drágább kilós áruról nem is beszélve. Csak éppen a háromforintos kenyérhez nem adnak papírt. (Kivétel: néhány csemegeüzlet, ahol előzékenységből minden külön felhívás nélkül becsomagolják a kenyeret is.)

Úgy gondolom, semmiféle járvány vagy népbetegség nem származna abból, ha mindenütt követnék a csemegeüzletek példáját. Én azt se bánnám, ha a papírt hozzámérnék a kenyérhez, akárcsak az előbb említett mindenféle drágább kilós áruhoz is hozzámérik. Ha azonban erre nincsen lehetőség és a kenyeret továbbra is csupaszon fogják árusítani, akkor legalább ne mutassák a televízióban, hogy a kedves vevőt még esti szórakozása közben is elöntse az epe, mindennapi kenyerének korántsem higiénikus papírfecnije miatt.

Földes György

VÉSSÜK A FEJÜNKBE

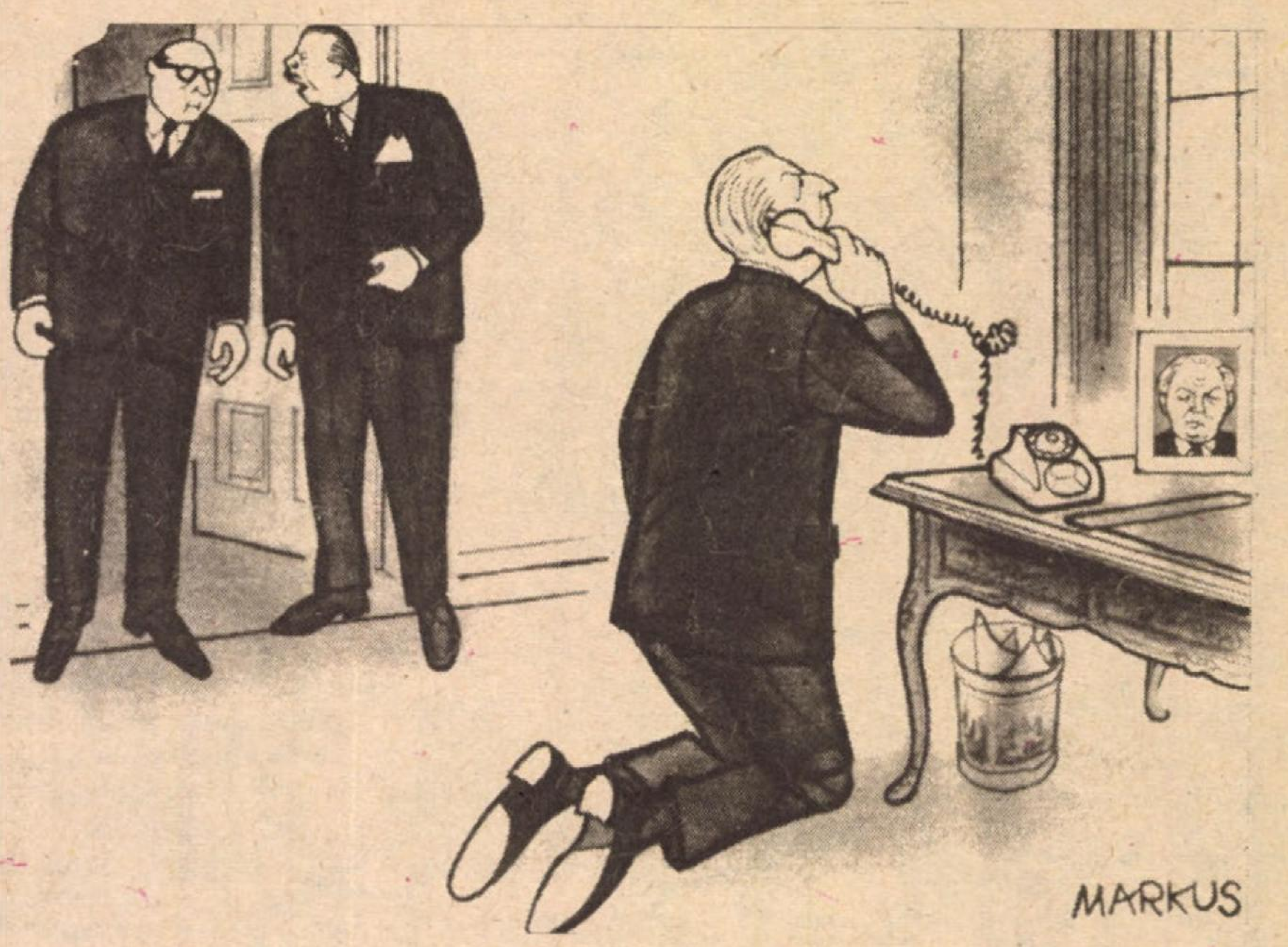

MÁR NEM VERI FELESÉGÉT A MINISZTERELNÖK

A női egyenjogúság még sok kívánnivalót hagy maga után az egész világon. De a fejlődés kétségtelen. Minden feminista örömmel olvashatta a „Sukan Aszahi" című japán h e t i l a p c i k k é t, amelyben Szato miniszterelnök felesége elmondotta nyilatkozatában, hogy férje, aki házasságuk első éveiben rendszeresen verte őt, már hosszabb idő óta tartózkodik a testi fenyítéstől.

A második világháború után általában megváltozott a nemek viszonya Japánban. Egyre több nő veszi magát emberszámba. Az természetesen még távoli ábránd, hogy a feleség verje a férjét Japánban.

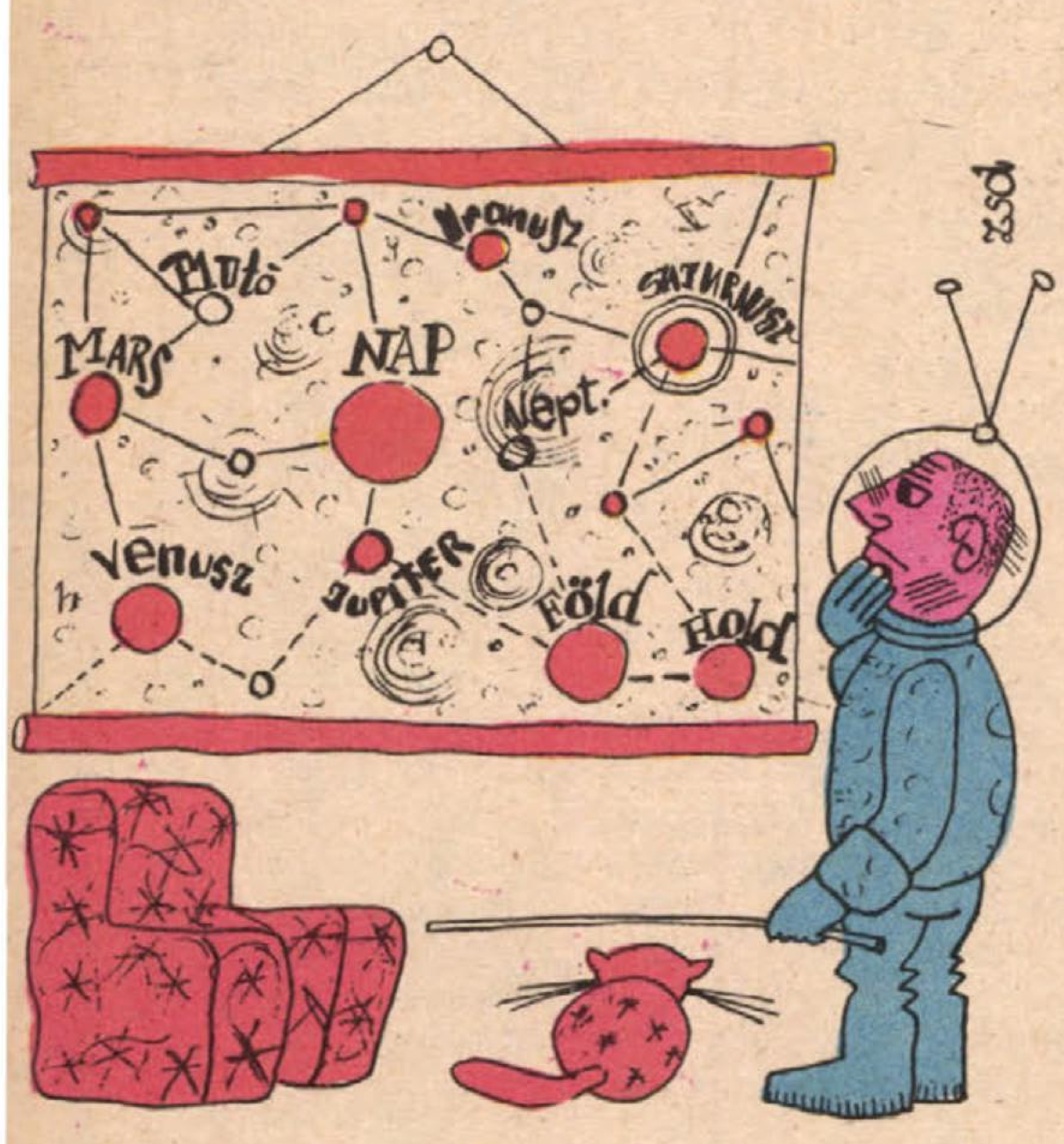
AMERIKAI–NYUGATNÉMET KAPCSOLATOK

– Látod, megmondtam, hogy javulni fog a viszonyunk Amerikával ... A kancellár éppen Washingtonnal beszél!

(A hamburgi Sternből)

ŰRUTAZÁSI GOND

– Honnan tudnék egy meghívólevelet szerezni?

TÉLI DOLGOK

AZ AUTÓBUSZON

Szeretek ilyenkor, kemény hidegben, autóbuszon utazni. A kocsik talán hidegebbek, a hangulat viszont melegebb. A kalauz ilyenkor nem ellensége az utasnak, az utas sem a kalauznak, sőt egymással is barátságosak vagyunk, hiszen van közös ellenségünk: a hideg.

Aztán ott vannak, a befagyott ablakok, megannyi tábla, ahol a kedves utas megmutathatja képességeit a nyilvánosságnak és teszi is ezt önzetlenül, nem várva méltatást, elismerést, kiugrást, mint a televízióban a Ki mit tudon.

A jégvirágok között rózsák virítanak és egyéb egy-két, sőt több értelmű rajzok, akárcsak a modern festészetben. No, és kedvenceim, a feliratok!

A szokványos „Itt élned és megfagynod kell", „Éljen a mélyhűtött utazás", „Ovakodj a hőgutától!" jópofaságok között mindig akad valami eredeti. Most is. Íme:

„A tavasz szükségszerűen bekövetkezik."

Határozott, férfias írás, betűi a régi iskolára vallanak.

Vajon ki írhatta? Papi ember, aki vigaszt akart nyújtani a didergőknek? Materialista lélek, aki úgy érezte, közölnie kell dialektikus véleményét? Avagy egy materialista pap?

A HŐSSZERELMES

Süvít a jeges szél, az emberek fázósan rohannak, csak ők ketten andalognak, a szerelmesek.

Az emberek nem beszélnek, csak lihegnek, pihegnek, ha nagyon muszáj, fél szavakat löknek egymásnak, ők szövegelnek, vitatkoznak, sóhajtoznak.

Az emberek, ha meg kell állniok, toporognak, ugrálnak, ők úgy megcövekelnek szemközt egymással, mintha gyökeret eresztettek volna az aszfaltba.

Állnak mozdulatlanul, bűvölik egymást, majd a fiú hirtelen elkapja a lányt, száj szájhoz közelít.

— Ne, ne! — védekezik a lány. — Most ne! Mondtam, influenzás vagyok.

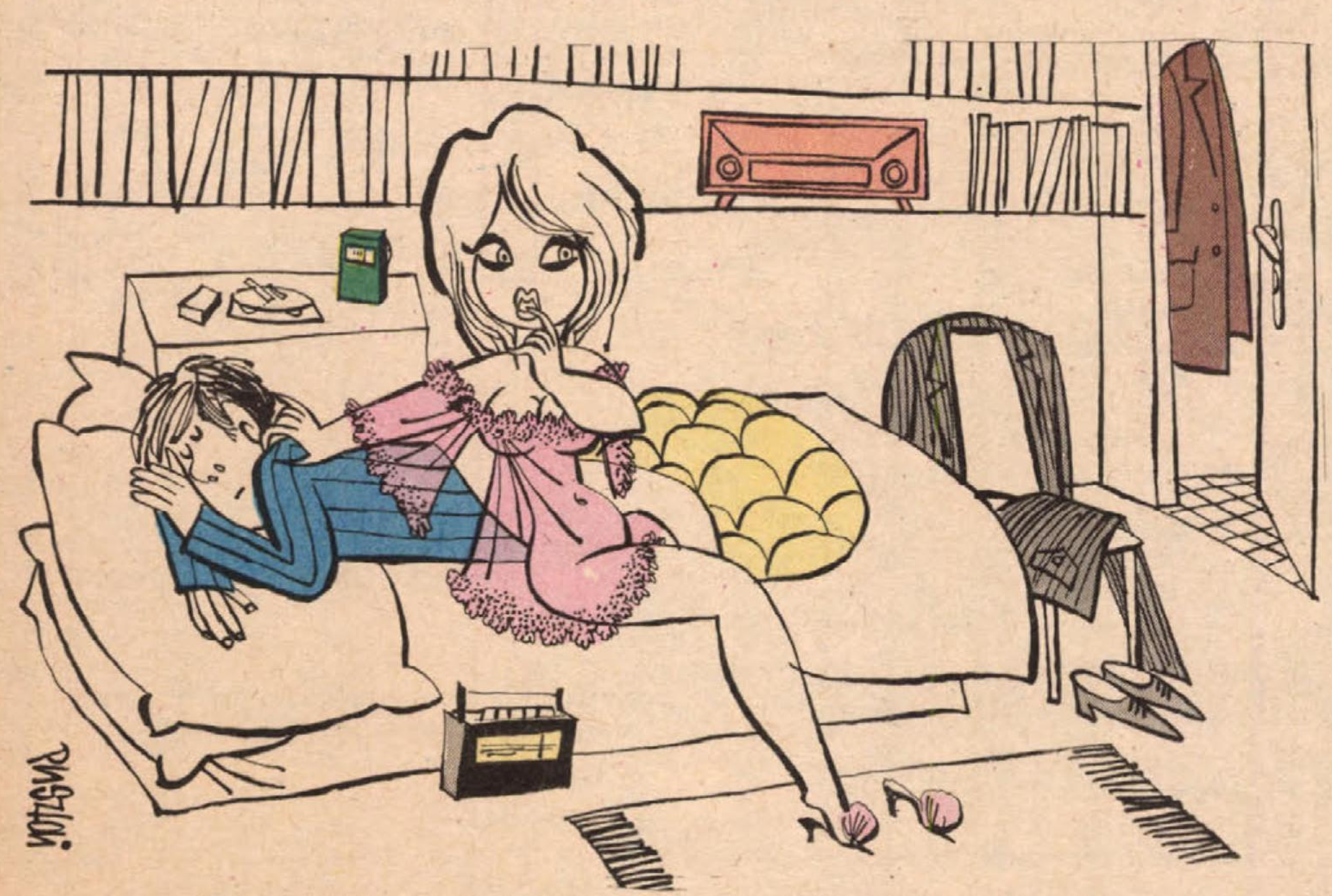
— Az engem nem zavar — lihegi hősiesen a fiú és száj szájra tapad.

— Friss hús! — sipítja ekkor a lányban egy kis vírus és átmasírozik az új táptalajra.

Sólyom László

SZENVEDÉLYES RÁDIÓZÓ

Pusztai Pál rajza

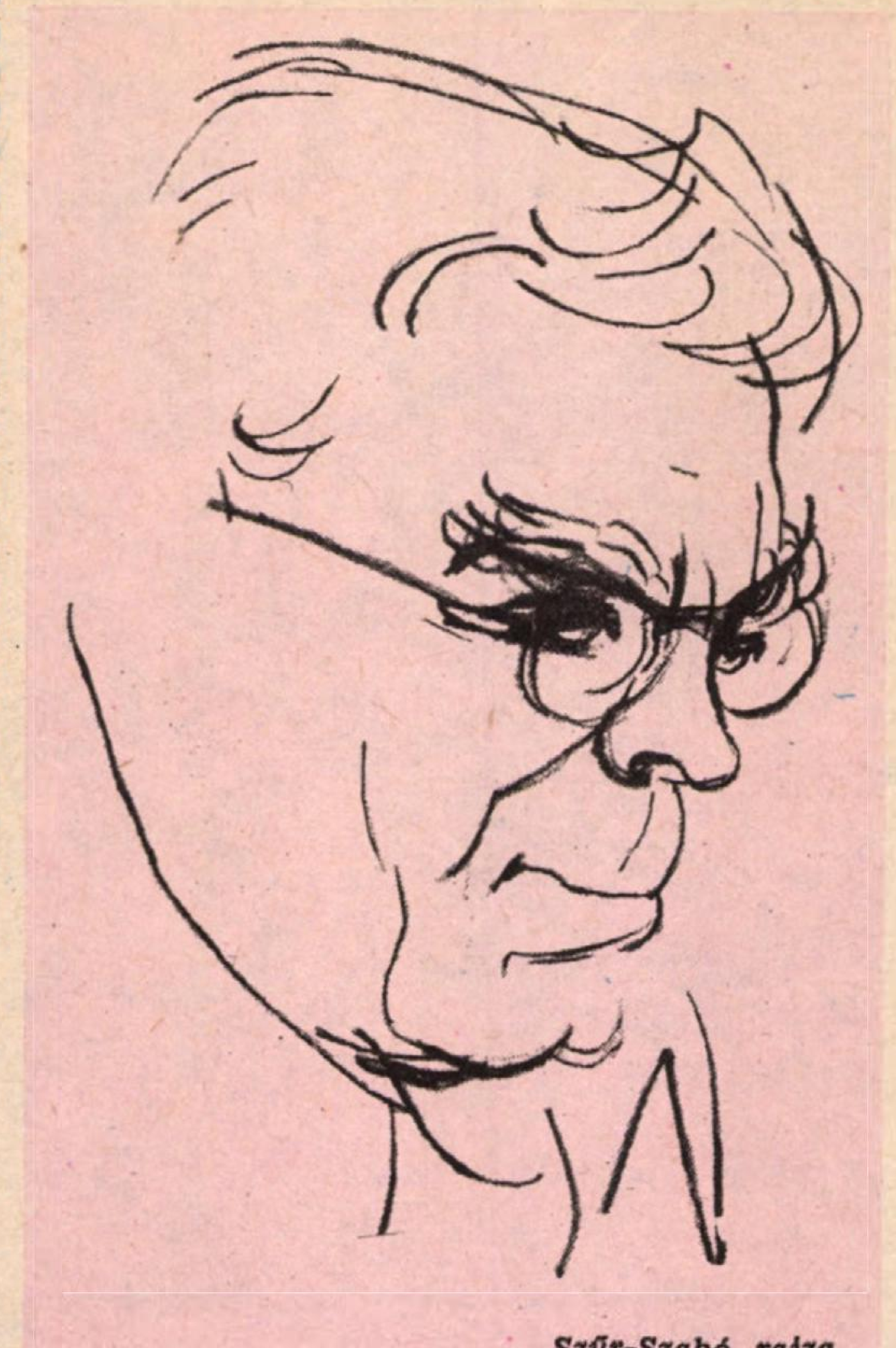
– Három rádiót már elnémítottam, de valamelyik zsebében még szól egy.

LOVAGKOR

GÁBOR ANDOR *

UTAZOM

Szűr-Szabó rajza

1

MIG VÁROK...

A villamos mindjárt itt lesz, felülök rája, ha felülök rája, azonnal otthon leszek, ha otthon leszek, felveszem a házikabátomat, az asztal mellé telepszem és megeszem a levest. Ma lúdlábleves lesz, az nagyon jó, én nagyon szeretem. Gyermekkorom óta rajongok a puhára főtt lúdlábért, s most, férfikorom delén, amikor már sok ideál tüze kihunyt kebelemben, ez a rajongásom még él s úgy látszik, el is fog kísérni koporsómig. Ha van mennyország, akkor még tovább is, mert az angyalkák nyilván tudják odafönn, kit-kit mivel lehet megörvendeztetni, s legalább egyszer egy héten megtraktálni lúdlábelevessel.

Na igen, csak a villamos jönne már.

Voltaképpen jöhetne, hiszen több mint öt perce állok már a sarkon; az utca sarkán és a magam sarkán. Az utca sarka nem változik, de a magamé mintha zsibbadozni kezdene; nincs tréningem az egy-helyen-állásban, lépegetni kellene egypárat. Lépegetek egypárat, hiszen biztos, hogy a villamos jönni fog, és elszállít engem a Nyugati pályaudvarig. Nem olyan lehetetlen vágy a Népszínháztól a Nyugati pályaudvarig eljutni, sokaknak sikerült már, sőt emlékszem: már nekem is nemegyszer sikerült. Az egész távolság nincs három kilométer, vagy ha három van is, négy semmi esetre sincs. Nem, nem, nincs négy, legközelebb kimérem lépésekkel. A katonai lépés hetvenöt centiméter — jól informált katonai szakértőtől hallottam —, az én civil lépésem körülbelül ötven centiméter lehet, tehát a Népszínháztól a Nyugatiig hatezret kellene lépnem. Ha gyalog mennék. De éppen arról van szó, hogy villamoson menjek.

Csak jönne már az a villamos...

Háromezer méter aránylag nem nagy távolság; az a kérdés, hogy mihez méri az ember. Roald Amundsen és társai a nagy jégpáncélról, mely a Cethal-öbölnél kezdődik s az Antarktisz szárazföldjének szegélyéig nyúlik, mondom, a nagy jégpáncélról kiindulva háromezer kilométert tettek meg a Déli-sarkig és vissza. Szánokon tették meg ezt az utat, szánokon, amiket kutyák húztak. Ha ilyen kutyáim volnának, nagyon hamar a Nyugatinál volnék, mert ezeknek a kutyáknak, úgy olvasom a könyvekben, az sem árt meg, ha kilencven kilométert szaladnak egyhujában. A Déli-sarkon és az Északi-sarkon. De itt a Rákóczi út és a Körút sarkán egész mások a viszonyok. Jobban elgondolva nem is igaz. Ott is hó van. Ott sem jön a villamos, itt sem jön.

Ejnye, miért nem jön már a villamos?

Türelem kell mindenhez ezen a világon. Szven Hedin jut az eszembe. Szven Hedin, akinek olyan érdekes neve van és akinek a vezetéknevét a keresztnevétől sokáig nem tudtam elkülönözni. Most már tudom, mert az angol földrajzi társaság az ő nevéről nevezte el a Transzhimaláját, a világ fedelét, Mounts-Hedin-nek. Biztosan ez a vezetékneve. Ezek a hegyek ötezer méter magasak, és Szven Hedin azt mondta róluk, hogy igen szépek. El is hiszem neki; könnyű a hegynek ötezer méterrel a tenger szine fölött szépnek lenni. Próbálja meg itt, ahol én most vagyok... Hol is vagyok én? A Rákóczi út és a Körút sarkán, és várom a villamost, mert az a célom, hogy a Nyugatiig utazzam. Ez még nem is utazás. Ha már eszembe jutott Szven Hedin, az is eszembe jut, hogy egy tutajon kétezer kilométert utazott ő az ázsiai Tarim folyón. Azt írja, hogy nagyon kényelmes és kedves élete volt ezen a tutajon, még sötétkamrát is rendezett be rajta a fotográflemezei számára. Negyedóra alatt, ha a vízsodra elég gyors lenne, a Nyugatinál volnék. Közben nézhetném a tájat, látnám, hogyan úszik el mellettem a New York-kávéház, a Cion palota, az Abbázia, az Edison. A parton látnám Vejngruber bácsit, kedves barátomat, a bennszülött kávésok ipartestületének főnökét, amint kendőjét lobogtatja felém...

Halt! halt! meg kell állítanom a tutajt, fantáziám tutaját, mely az imént már ötezer méterrel a tenger színe fölött járt, és most a Körúton úszik velem a Nyugati felé. Ha a villamos jönne, én nem is rendezném be rajta sötétkamrát, csak felülnék rája, azt mondanám: Szabadjegy! és gördülnék kitűzött célom felé. A villamos nem jön, vajon van-e célja az embernek, a létnek, a világnak? S ha ezeknek van is, van-e a szabadjegyük? Csöngetés. Villamos? Nem. Mentők. Visznek valakit, kitűzött célja felé. Megindulok egyenletesen, ötven centiméteres lépésekkel gyalog. A látóhatár ködben borong előttem. Homályos rajzok gomolyognak az ég alján. Valami elmosódott alakzat. Ah: a lúdláb az. Istenem, milyen puhára főtt és milyen messze vagyok tőle!

2

MIT TUDOK MEG A VILLAMOSON?

Beülök a villamosba, csendesen egy sarokba rohanok. Mert a villamos közlekedési eszköz, és én közlekedni akarok. Ne felejtsük el, hogy a villamos nem lexikon. Ezt ne felejtsük el.

Gördül a villamos keresztül Budán, és én a gondolataimat legeltetem. Mindenfélére gondolok, semmire se gondolok. Pénz kéne. Nem is igaz, nem is kéne pénz, úgyse tudnék mit kezdeni vele. Vagy jönne egy szélhámos, és kicsalná tőlem, és akkor bosszankodnám. Satöbbi. Vagy talán többet nem is gondoltam.

Magam ültem a sarokban egy darabig. De egyszerre csak megáll a villamos a Déli vasút előtt, és emberek szállnak fel. Odajönnek hozzám, az én sarkomba, és leülnek szemben velem. Jó, jó, leülnek, ez még nem valami súlyos dolog. A vizaviim hallgatnak, de aztán mégis megszólalnak. A férfi mondja:

— Kár. Kár, hogy nem lehetett ma megfürödni.

(Megtudtam, hogy a Balatonról jönnek.)

Az asszony felel:

— Persze, hideg volt az idő.

(Megtudtam, hogy az idő hideg volt.)

Csend. Elég. Nem akarok megtudni többet.

A férfi mondja:

— A Gejl azért mégis egy pipogya.

(Egész rakéta: Megtudtam, hogy van egy Gejl a világon, hogy pipogya, hogy nem muszáj pipogyának lennie. Ez elég is. Gejlről. Nem elég.)

— Melyik Gejl? — kérdi az asszony.

— Melyik? A Béla. A Gejl Béla.

(Tehát Béla. A fene ott egye meg, ahol van.)

— Mert nem mondom, hogy agyon kell verni ilyenkor az asszonyt, de valamit csak csinálni kell.

— Mit? Mit csináljon? Nem szereti, pont. Nem őtet szereti, hanem a Cindert.

(Gejlné a Cindert szereti.)

— Az lehet. De azért Cindernek nem kell ott lenni sülve-főve. Valamit a világra is adni kell.

*

(Gejlné a Cindert vigyázatlanul szereti.)

— Eressze be éccaka, mikor a Gejl Pesten alszik a naftalinos lakásban. Ne eressze be délután.

(Szombat délután Gejlné megcsalta az urát.)

— Eressze be szombat délután is, ha éppen kedve tartja. Nem mondom, hogy ne eressze be. De tudja a menetrendet, tessék a menetrendet tudni. Öthúszkor ér a gyors Siófokra.

(Gejl Béláné Siófokon szombat délután öthúszkor csalta meg az urát.

— Ötharminckor Gejl már ott van a villánál. Ha Cinder öthúszkor elmegy, az is jó. Ha öthuszonötkor megy el, az se rossz. De ötharminckor? Különben én az ötharmincba is belemegyek. No, de hogy akar elmenni ötharminckor, ha még nincs felöltözve?

(Cindert Gejl Béla hiányos öltözékben lepte meg Siófokon, a feleségénél, szombaton délután öt óra harminc perckor.)

— Szóval Gejl benyitott?

— Be.

— És látta?

— Ajaj.

— És akkor nem szólt semmit?

— Se akkor, se azután.

— Csak rájuk csapta az ajtót.

— Rájuk és elment a Fogasba és megkávézott.

— És evvel passz?

— Passz. Pedig a Cinder is ott van a cégnél.

— Az Általánosnál?

— Ott, de ő csak főkönyvelő, a Gejl már prokurista. Nagyszerű gázsija van. Hétszáz korona. A Cindernek csak háromszáz. Pipogya ember.

— A Cinder.

— Nem. A Gejl. A Cinder egy disznó. Ilyet az ember nem tesz a saját főnökével.

Csend.

Mindent megtudtam Gejl Béláról, az Általános prokuristájáról. Hogy gázsija van, hogy felesége van, hogy a gázsija nem csalja meg, a felesége igen. Cinderrel, a főkönyvelővel, háromszázért. Siófokon nyaralnak Gejl egy pipogya, Cinder egy disznó.

A villamos továbbgördül, mert nem lexikon, hanem közlekedési eszköz. Holnaptól kezdve vattát dugok a fülembe, vagy még jobb lesz, ha az emberek szájába dugom. Mert különben mindenről értesülök. És én nem vagyok kíváncsi. Ezt ne felejtsük el.

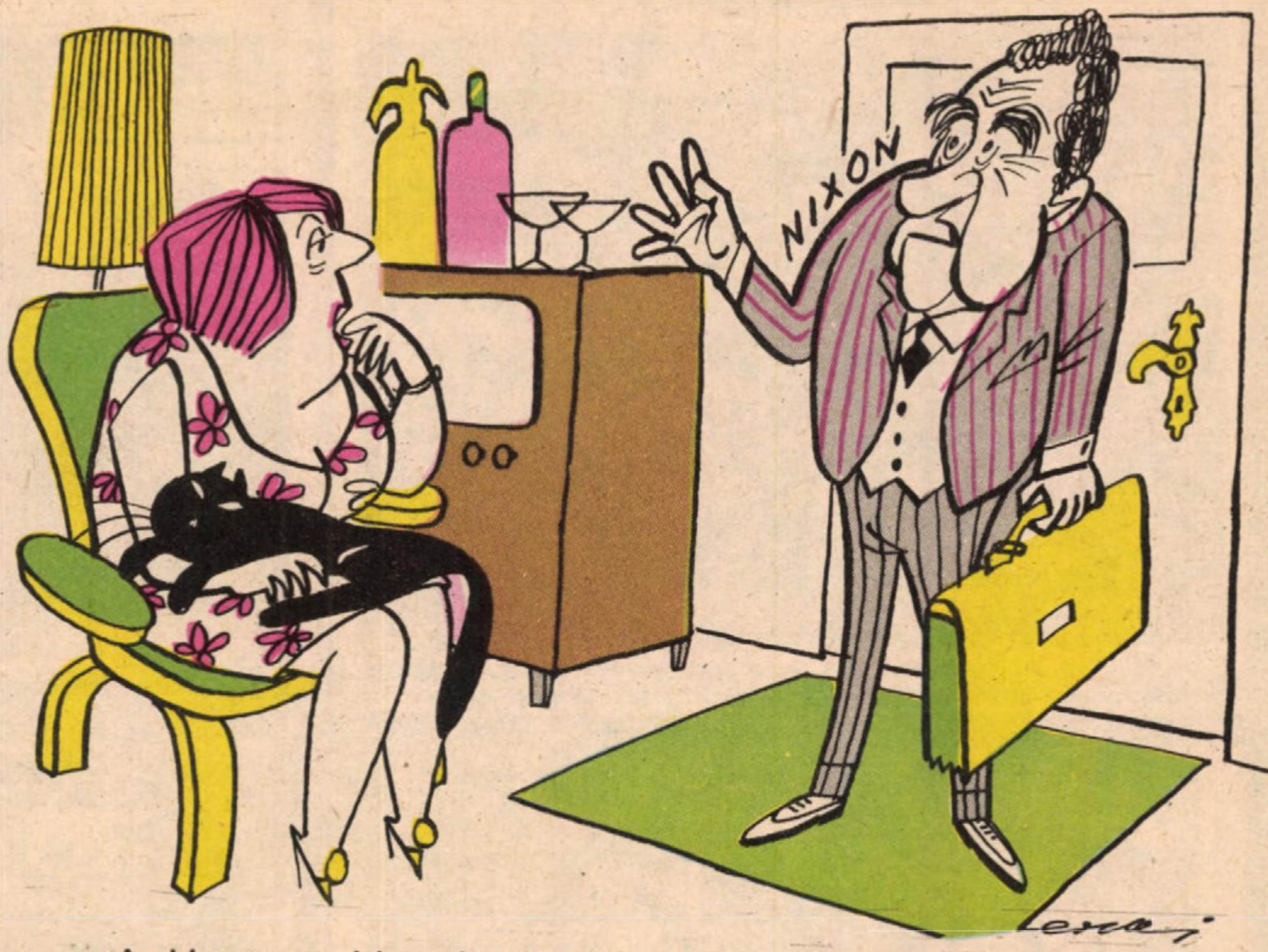
* Ezekben a napokban emlékezünk meg Gábor Andor születésének 85. évfordulójáról.

A KENYÉRNEK SEM ÁRT!

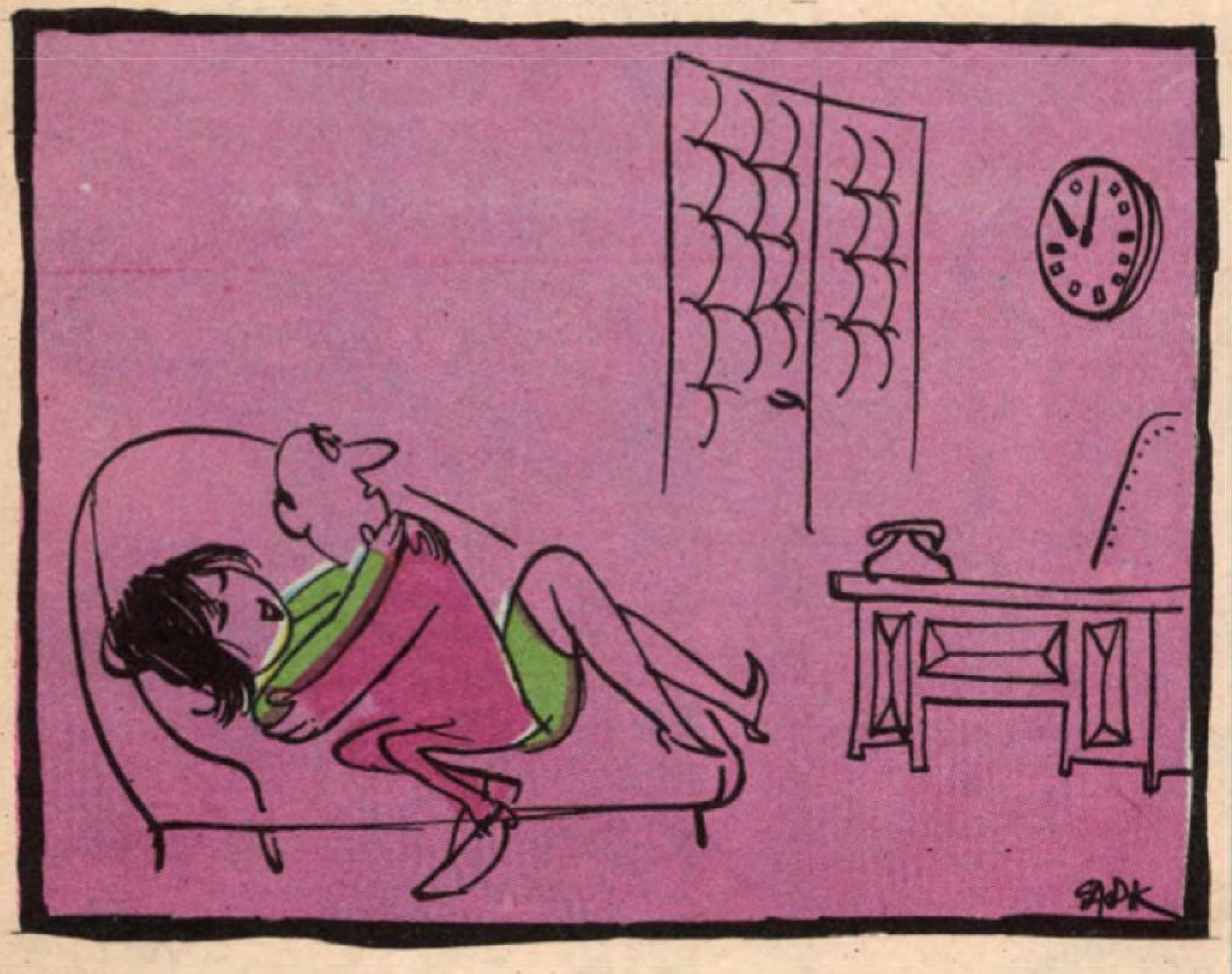
NIXON HIVATALBA LÉPETT

Erdei Sándor rajza

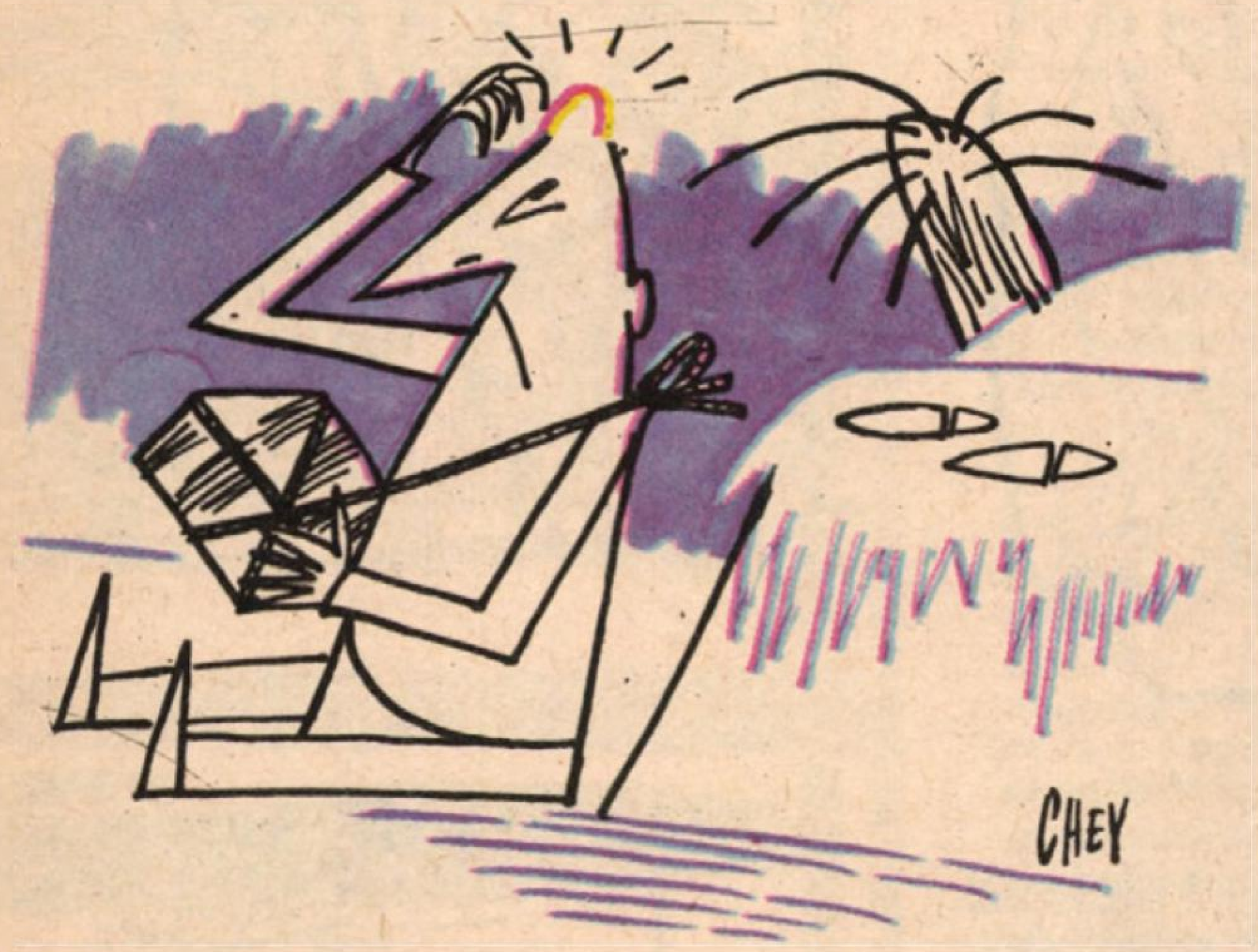
– Apukám, ez nem lehet valami jó állás, ha már az elején duplájára emelték a fizetésedet.

ELFOGLALT EMBER

– Uramisten, már csak hét percem van a számodra!

ALACSONY VÍZÁLLÁS

„Játszani is engedd..."

Rosszul kezdődött a nap. A reggeli postában csupa panaszos levél, reklamációk, felszólítások, kötbérfenyegetőzések, egy külföldi cég egyenesen a szerződés felbontását helyezte kilátásba, ha az exportszállítás továbbra is ilyen vontatottan történik, stb.

Az igazgató elkeseredetten emelte fel a telefonkagylót.

— A főmérnök kartárs jöjjön be hozzám. Azonnal!

— A főmérnök kartárs házon kívül tartózkodik — felelte a titkárnő.

— Házon kívül?! Most, amikor ég a ház?! Hol császkál?

— Az ifjúsági brigáddal járja a tereket és a parkokat. Szobrokat meg ilyeneket írnak össze.

— Micsoda?!

— Tetszik tudni, igazgató kartárs, arról a televíziós játékról van szó, a kerületek között. A jövő hónapban már mi kerülünk sorra. A főmérnök kartársat is felkérték szobor, díszkút és műemlék vonatkozásban. Hát most készül a témából, hogy szégyent ne hozzon a gyárra.

Az igazgató homlokán elsimultak a redők.

— Ez így már egészen más. Akkor kapcsolja a főkönyvelő kartársat.

— Sajnos, őt sem adhatom. Pillanatnyilag az öntevékeny művészcsoportunk próbáján vesz részt, a kultúrteremben, mint szólista. Spanyol románcokat ad elő szájharmonika kísérettel. Tréningeznek az országos fesztivál középdöntőjére.

— Hű, ez aztán derék dolog! Nem is tudtam, hogy eljutottak idáig. A szakma megpukkad az irigységtől! Mondja, Margitka, Janek kartársat, a kereskedelmi osztály vezetőjét elő tudná nekem keríteni?

— Nehezen. Az üzemi konyhában van, túrós gombócot főz. Benevezett az amatőr szakácsok játékos versenyére, amit a túrós gombóc feltalálásának kétszázéves évfordulójára hirdetett meg az élelmezési szakszervezet. Technológusok, művezetők és időelemzők segítenek neki, hogy tíz perc alatt készíthessen el húsz gombócot, ami világrekord lenne.

— Ez igen! — mondta elégedetten az igazgató. — A kollektíva összefog a nagy cél érdekében. Ne is zavarja őket, a megbeszéléseket holnapra halasztjuk, vegye őket előjegyzésbe.

Helyére tette a kagylót, széles mosollyal dőlt hátra a székében. Bizony, ha adódnak is kisebb bajok, átmeneti kellemetlenségek, azért ez nem egy akármilyen üzem! Van itt tehetség, vállalkozó kedv, szervezőkészség, összefogás!

Felcsörgött a telefon.

— Petike van a városi vonalban — mondta a titkárnő.

Az igazgató benyomta a piros gombot, vékony gyerekhang jelentkezett.

— Apu, Jóska van itt a szomszédból, hív hozzájuk, kapott egy kiskutyát, azzal játszanánk. Átmehetek?

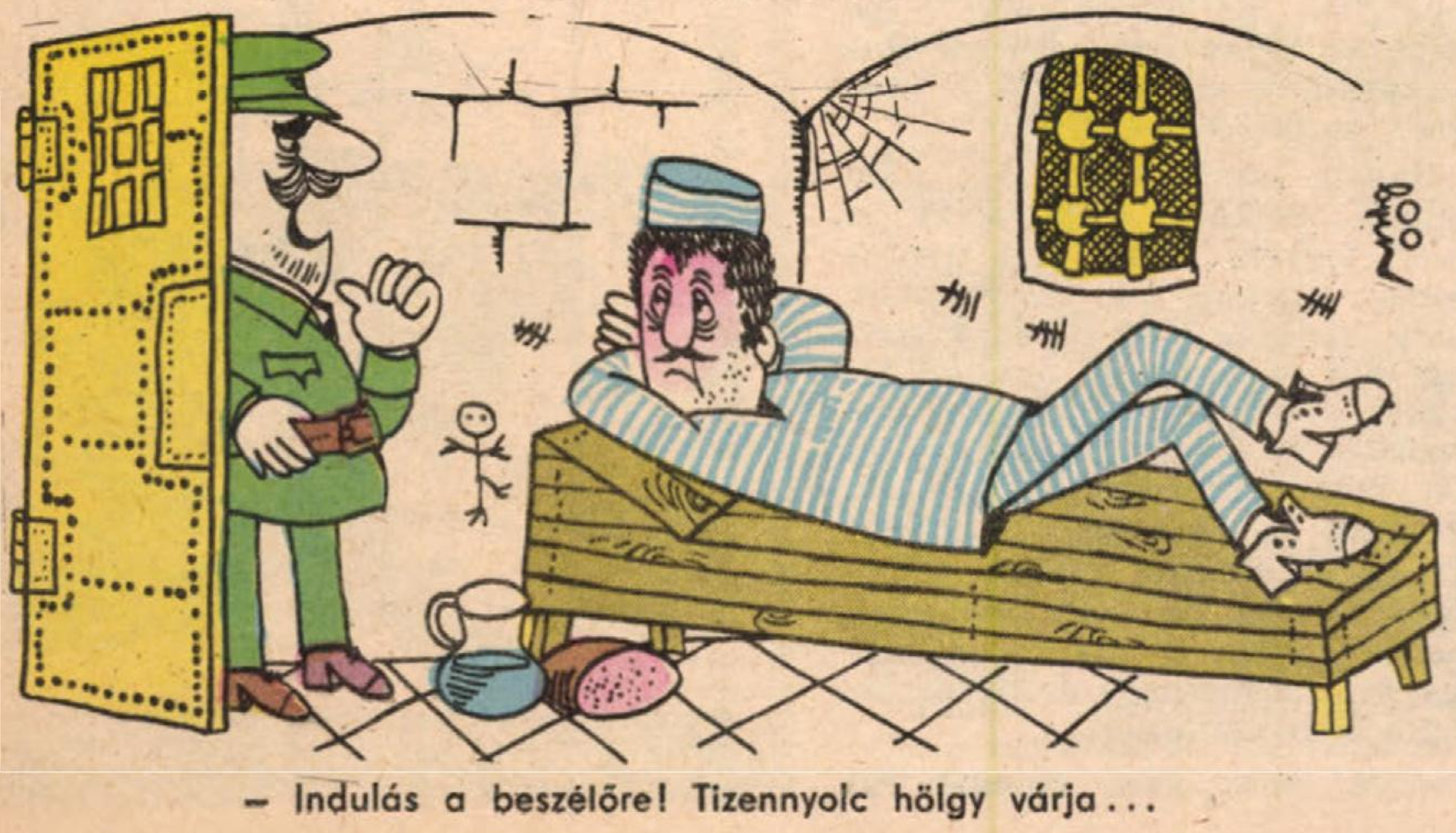
— A délutáni leckével hogyan állsz?

— Még nincs kész, de...

— Semmi de! Első a munka, csak aztán jöhet a játék! Nézze meg az ember!

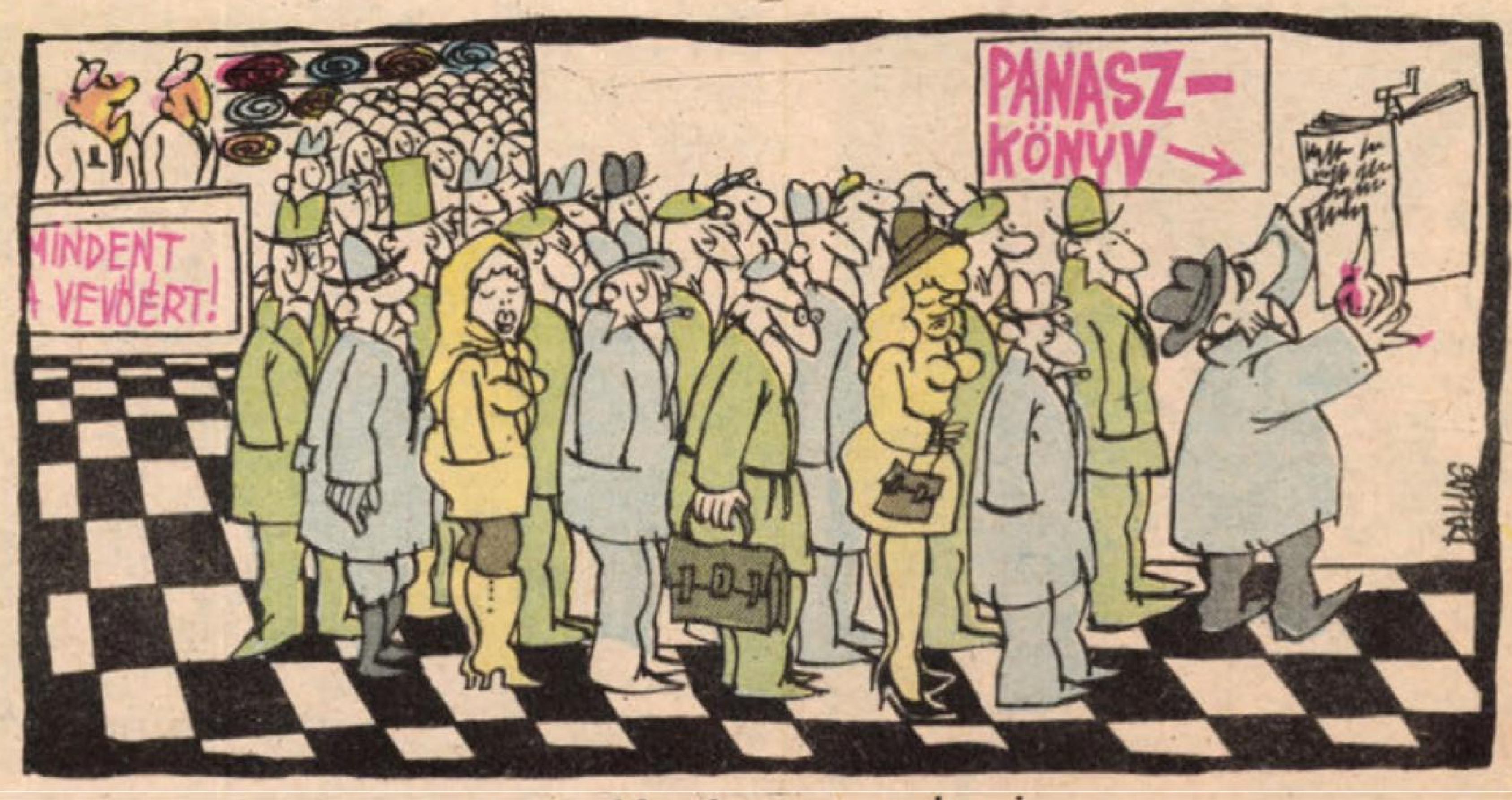
Kürti András

HÁZASSÁGSZÉDELGŐ

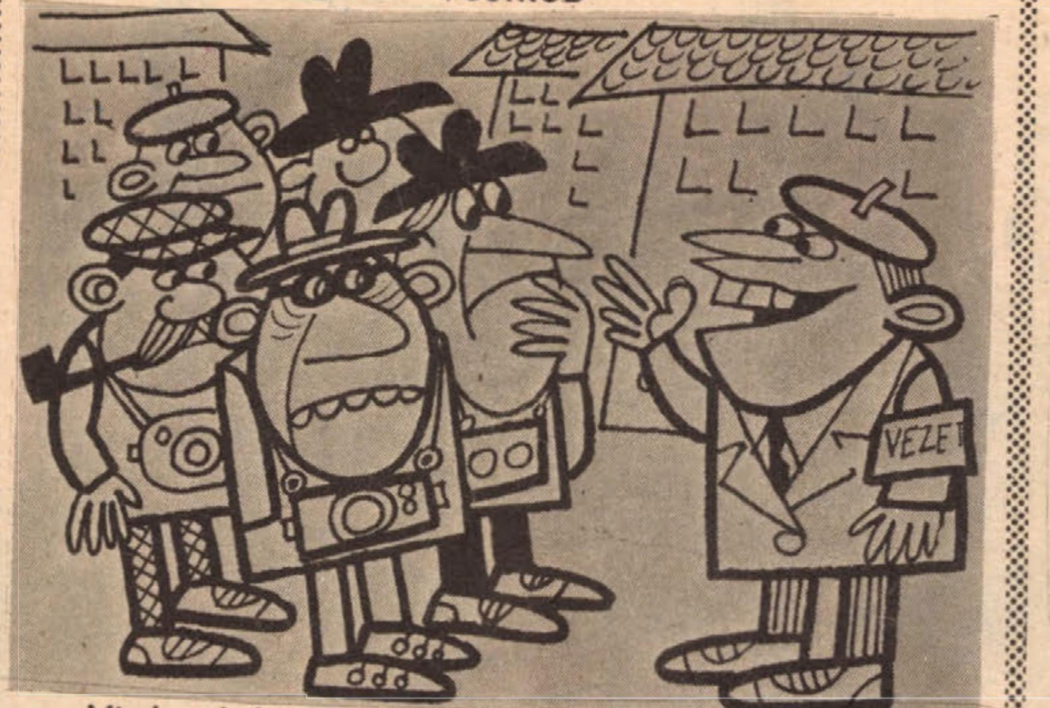
– Indulás a beszélőre! Tizennyolc hölgy várja...

NÉZŐPONT

– Hogy ráérnek egyes emberek...

FÜSTKÖD

– Minden helynek megvan a maga természeti specialitása. Leningrádnak a fehér éjszakák, nekünk a fekete nappalok.

SZEMÉLYZETHIÁNY

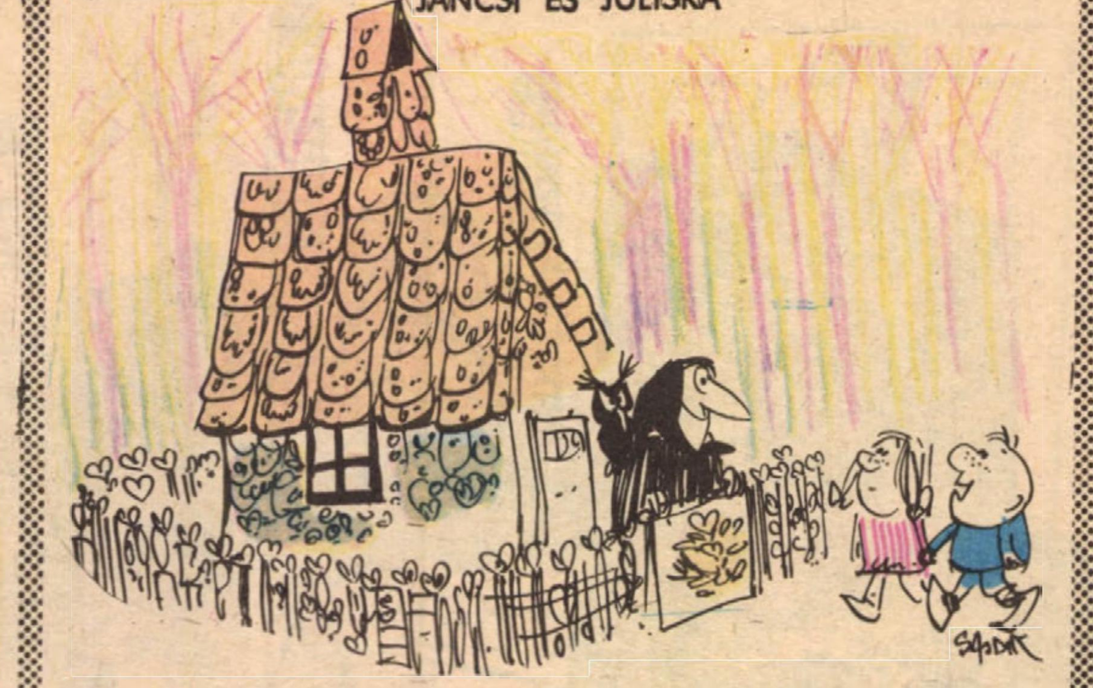
– Lehet beszállni! Valaki vezessen, itt a kalauztáska és máris indulhatunk...

MEGBÍZHATÓ ÜGYFÉL

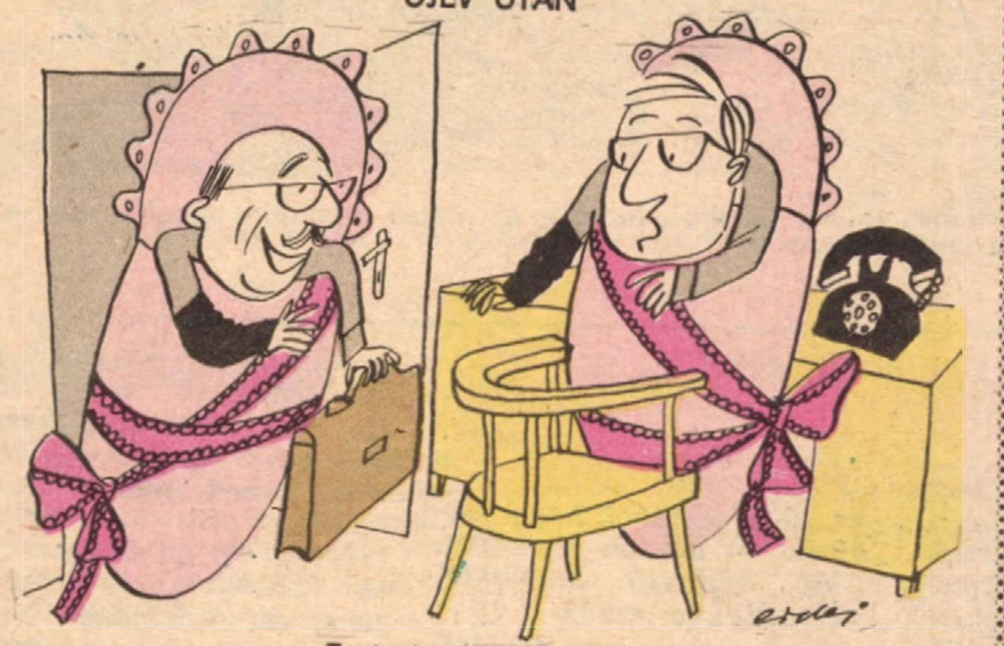
– Itt vannak a kezeseim...

JANCSI ÉS JULISKA

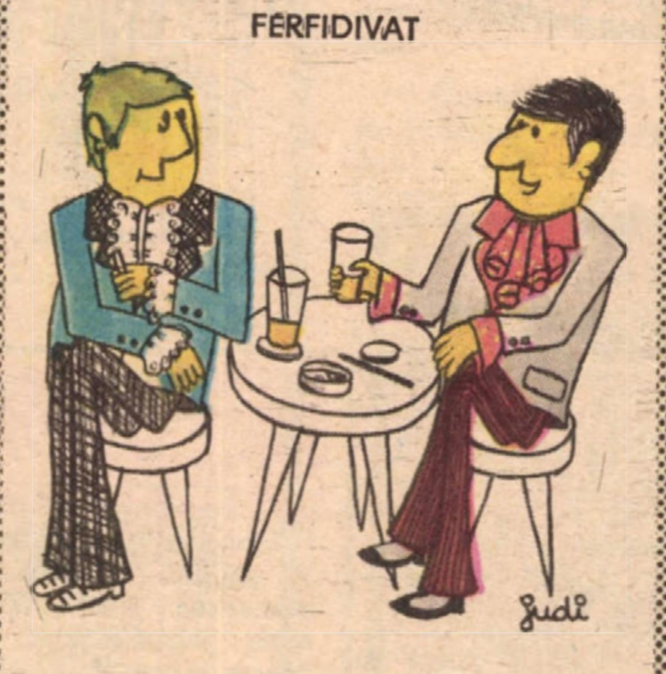
– Ne ijedj meg, biztos az Édesipar piackutatója

ÚJÉV UTÁN

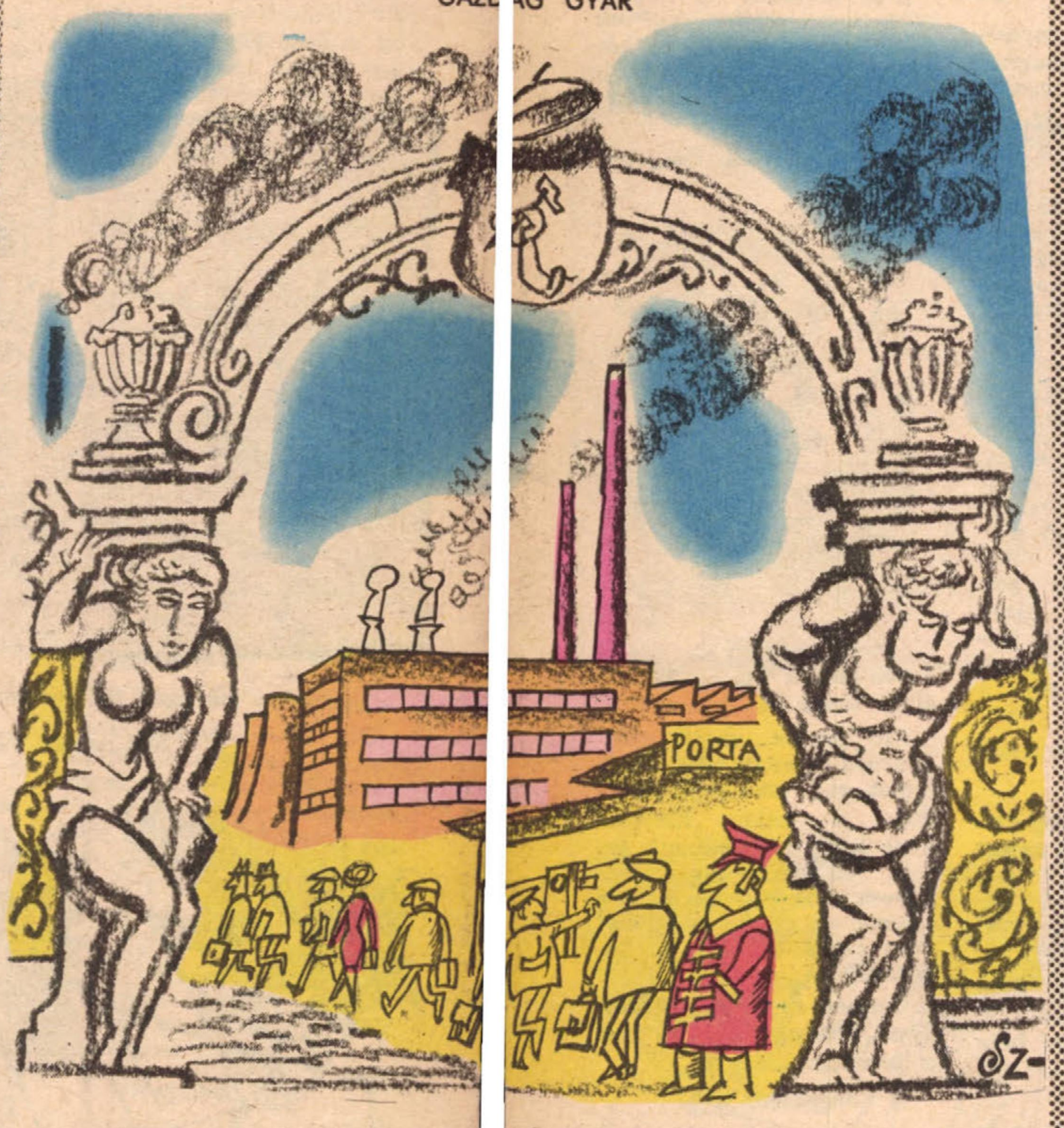
– Te is új életet kezdtél?

FÉRFIDIVAT

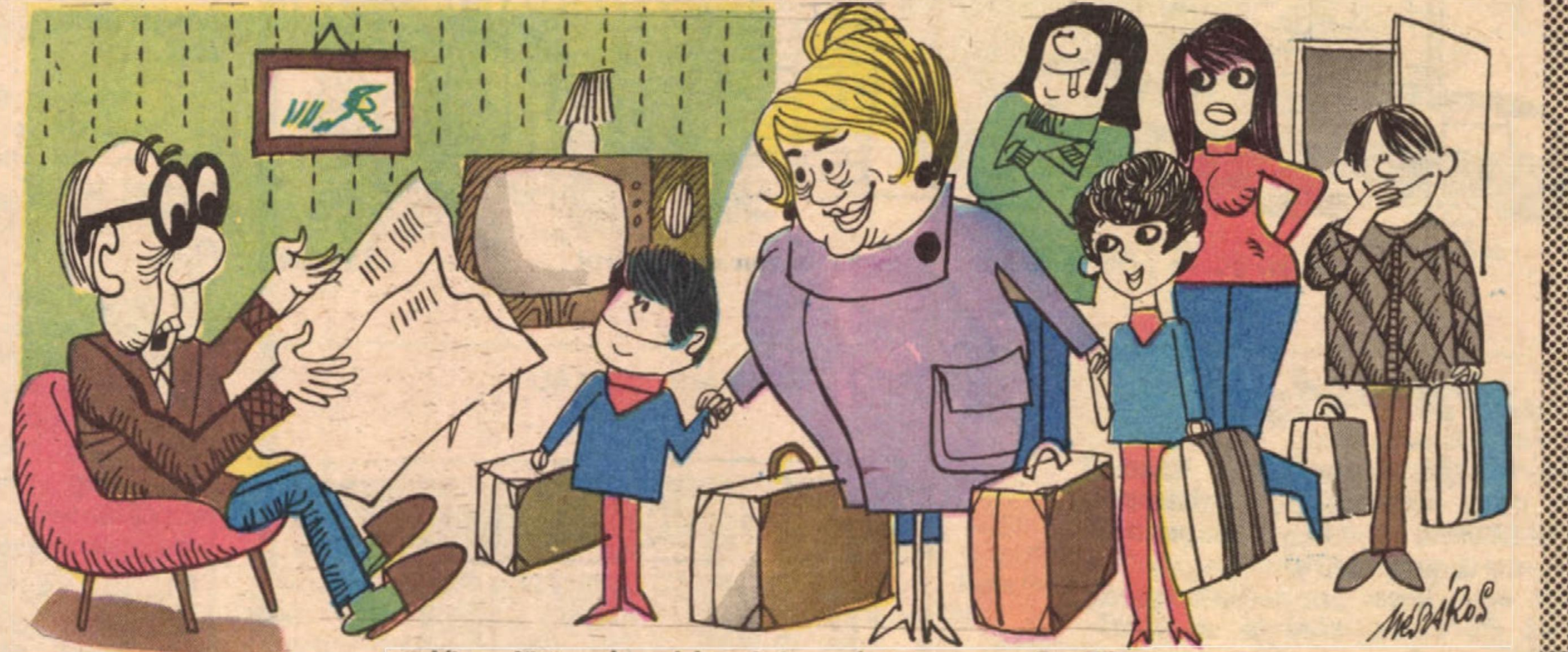

– Hol csináltattad ezt a cuki kis öltönyt?

GAZDAG GYÁR

GYERMEKKORI SZERELEM

– Visszajöttem hozzád, mégis csak te vagy az igazi!

Házasságközvetítés

Sietek leszögezni, hogy a házasságközvetítés intézményének lelkes híve vagyok.

Ugyanis jól tudom én, hogy sok a szerény ibolya, akinek erényeire környezete nem figyel fel. Holott már a legegyszerűbb apróhirdetés is nyilvánvalóvá teszi, hogy az illető „jól szituált", hogy „vidám természetű és feltűnően csinos", „a modern zenét és a bikaviadalokat kedveli". Mindez azután a házasságközvetítés intézményében kiteljesedik, ott igazán van helye a szakszerű részletezésnek, az ingatlanról, a személyről és a bikáról készült felvételeknek, sőt korszerű körülmények között a komputereknek is, amelyekbe bedobják a párkereső fél kartonját felül, és alul kijön annak a tíz-tizenöt személynek a kartonja, akiknek a kereső fél joggal mondhatja, hogy „csak te egyedül", „csak veled örökkön-örökkétig", „ásó-kapa, nagyharang emelhet csak közénk gátat".

ALPESI KRESZ

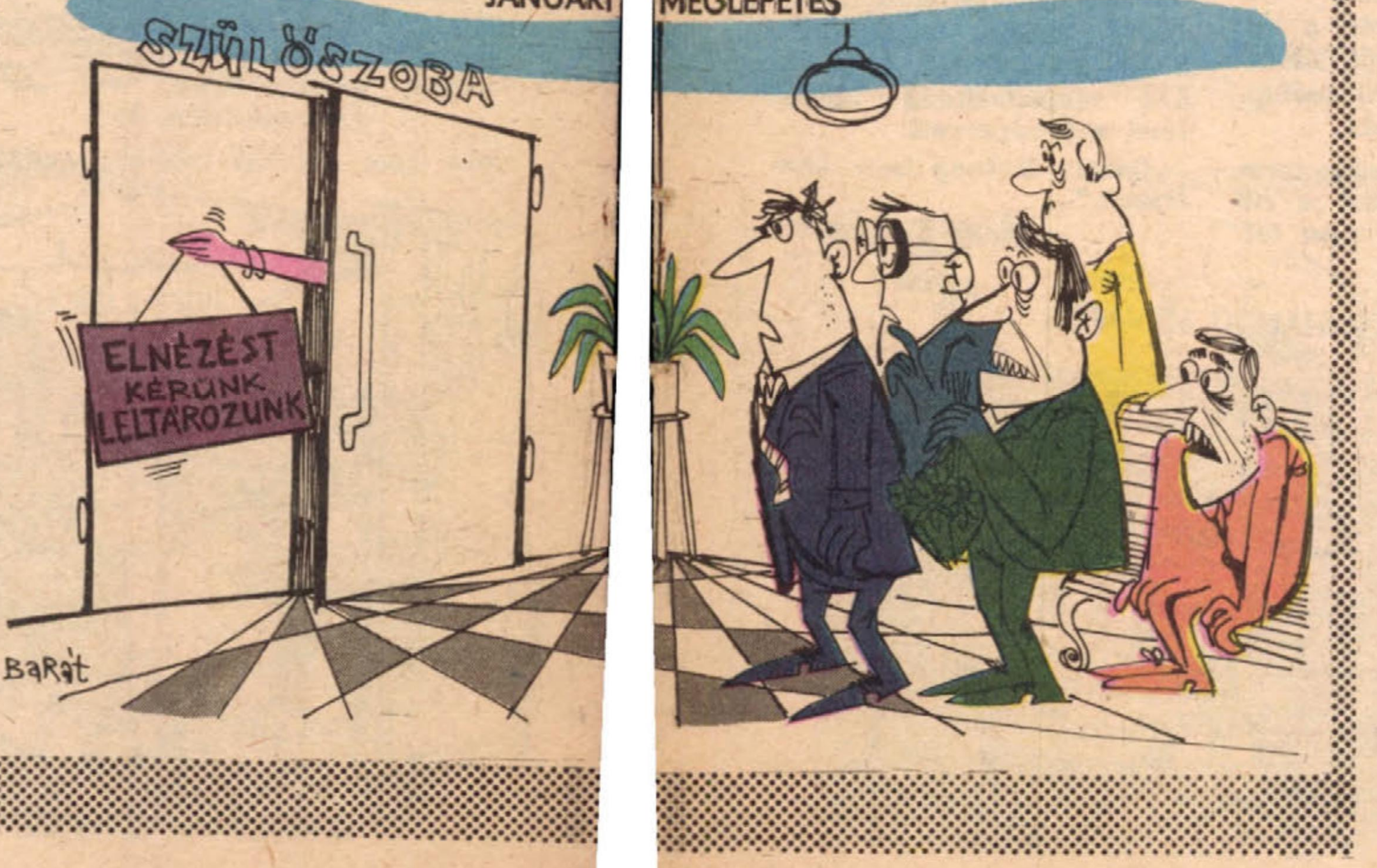
Így tehát igaz lelkesedéssel olvastam azt a nyilatkozatot, amelyet a házasságközvetítő szövetkezeti szektor képviselője adott egyik napilapunknak. Mély együttérzéssel bólogattam, amikor azt nyilatkozta, hogy „munkánknak nem a hozomány összegével arányosan emelkedő jutalék lesz az ihletője, hanem a szociális és emberbaráti tevékenység". Hiszen ez szép, ez az ihletés, sőt mivel szociális és emberbaráti, egyenesen fennkölt.

Ugyancsak együttérzésemet nyerte el a következő nyilatkozat-passzus, amely szerint „persze, szőrcsuhát azért nem öltünk, munkánk díjazásáról nem mondhatunk le". Magam is ellene volnék, hogy szőrcsuhában házasságközvetítsenek, hogy venné az ki magát? Télen hideg, nyáron meleg, bőrviszketést okoz és esetleg még olyan tévhitet is, hogy máris egyházi esküvőről van szó, nem pedig szövetkezeti előzetes tapogatódzásról. A munkadíjazás meg egyenesen üdvözlendő, le ne mondjanak róla, mert ki bízna az ingyenes emberbaráti, a költség nélküli szociális juttatásban? Senki.

Hanem ennyi egyetértés után valami csekély aggályomat is hadd tegyem szóvá. Azt nyilatkozza ugyanis a szövetkezet, hogy irodájuk csak olyanok előtt lesz nyitva, akiknek „családi állapota lehetővé teszi, hogy házasságot kössenek. Ügyfeleink tehát csakis hajadonok, nőtlenek, elváltak és özvegyek lehetnek". Ezt én erkölcsileg teljesen érthetőnek tartom. De azért mégiscsak szomorú, hogy a nős ember már egy kis szövetkezeti emberbarátságra sem számíthat.

Gombó Pál

JANUÁRI MEGLEPETÉS

RÉVÜLET

Régen vártam már úgy könyvre, mint a Jóga új kiadására, melytől életem megújhodását reméltem. Valamikor, huszonöt évvel ezelőtt, olvastam ugyanis egy Jóga-könyvet, sőt jógáztam is, és emlékezetem szerint akkor nagyon elégedett voltam magammal. Most meg nem vagyok az, talán azért, mert már régen nem jógáztam, el is felejtettem őszintén szólva. Ezért vártam hát nagyon az új kiadásra, első voltam, aki megvásároltam és siettem vele haza, hogy mielőbb elkezdhessem a gyakorlatokat. Különösen a koncentrálási módszereket akartam mielőbb feleleveníteni, azt a nagyszerű állapotot, melyben az ember egészen kikapcsolódhat, elszakadhat a környezetétől, napi gondolatköréből, és a figyelmét kizárólag arra irányíthatja, amire éppen akarja, tetszése szerint.

Egész éjszaka a könyvet bújtam, s titokban megpróbálkoztam egy-egy, valamikor ismert és gyakorolt ülésmóddal, mely a koncentráláshoz elengedhetetlenül szükséges, például, midőn az ember afféle „török ülésben" helyezkedik el, de úgy, hogy mindkét lábfejét a másik láb combjára helyezi.

Bevallom, keservesen megkínlódtam már az ülésmóddal is, mert valahányszor lábfejemet megemeltem, hogy a combomra helyezzem, egyensúlyomat elveszítve a hátamra estem. A „lótuszülésben" pedig, melyben csak az egyik lábat kellett volna magam alá húzni, míg a másikat egyenesen előre nyújtva tartani, mindkét véknyamba görcs állt be a legrövidebb idő elteltével.

Mindezt csak azért mondtam el, hogy képet adjak arról, miért tettem le végül is arról, hogy a Jóga-koncentrálást szabályos jógi-testhelyzetben igyekezzem gyakorolni. Végül is — gondoltam magamban — számomra a legfontosabb a kikapcsolódás, a gondolat fegyelmezése, s nem a gyarló test tornáztatása. A koncentrálást erős akarattal, egy karosszékben ülve is el lehet végezni, minden külsőleges fakszni nélkül.

Így került sor az első koncentrálási kísérletre, karosszékemben. Végtagjaimat először sorra meglazítottam, majd tekintetemet egy pontra függesztve, igyekeztem elszakadni a külvilágtól, midőn a feleségem belépett a szobába. Minden erőmet megfeszítettem, hogy ne vegyem észre őt, de egészen közel jött hozzám, s fürkészve mért végig.

— Valami bajod van? — kérdezte halk, gondterhelt hangon.

— Semmi baj. Gondolkodom. — mondtam halkan, hogy ki ne essek a koncentrálásból.

A brahmanok szent csarnokát igyekeztem magam elé képzelni, az istenség titokzatos mosolyával, aki mindent tud. Sajnos, én még azt se tudtam — egyelőre —, hogy ne figyeljek arra, aki a hátam mögött áll, vagyis a feleségemre. Érzem, hogy ottan áll, le nem veszi a tekintetét s egyszerre csak azt mondja:

— Valami bajod van velem?

Nem válaszolok rá, a legegyszerűbb jógi-gyakorlat, hogy az ember agyáig ne érjenek el a hangok. Erősen akarok elszakadni a feleségem hangjától, de nem megy, mert még idegesebben azt mondja:

— Nem mondanád meg végre, hogy mi az istennyila ütött beléd?

Megpróbálok rá úgy felelni, hogy legalább a magam hangját ne halljam:

— Semmi, virágom — hallom a hangomat, amint a feleségemhez szólok. — Nincs semmi, dolgozom, erősen gondolkodom.

Erősen koncentrálok, a révület még sehol sincsen, de azt tudom, hogy a feleségem nem ment ki a szobából. Meg kell pedig szabadulnom a valóság környezetétől, a Gangest koncentrálom magam elé, rózsafüzérrel a vállamon járok a habok között, így merülnek el a folyóban a hivők, állukat ellepi a víz, s nem is fuldokolnak, de én nem kapok levegőt!

Riadtan, hörögve esem ki a Gangeszből: a feleségem mindkét karjával átölelt hátulról, a nyakamnál fogva, könnyesen suttogja:

— Ugye, nem haragszol rám? Ugye, nem azért vagy ilyen szótlan?

— Nem vagyok rosszkedvű — mondom egy szent tehén türelmével —, csak nem hagysz elmerülni a Gangesz habjaiban...

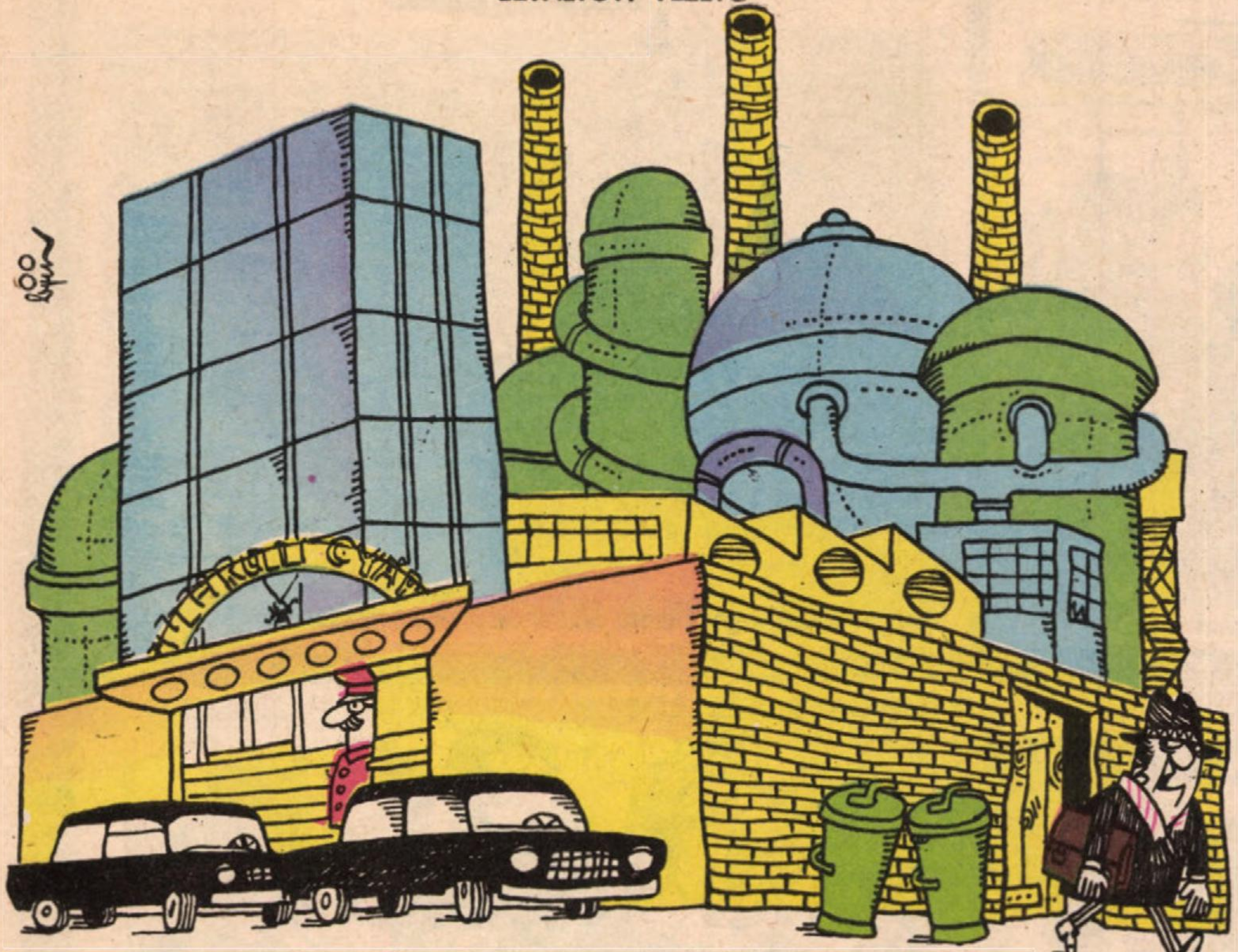
A feleségem már az ölemben ül, könnyein át mosolyog:

— Mondd meg, ha bánt valami. Mondd meg nyugodtan.

Abbahagytam a bölcs könyvek tanulmányozását.

Somogyi Pál

LEVÁLTOTT VEZETŐ

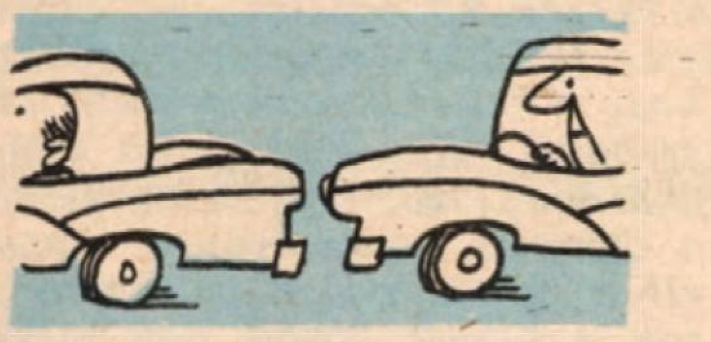
– Érdekes, eddig nem is tudtam, hogy itt is van egy kijárat...

Apróságok

Ha valaki végigsétál a Rákóczi úton, vagy bármelyik forgalmasabb útvonalunkon, maga is tapasztalhatja, amit most leírok.
Jön egy kocsi a mellékutcából, megáll, körülnéz, kivárja az alkalmas időpontot, míg rákanyarodhat a főútvonalra. De jön a második kocsi, megáll az is, olyan szorosan az első kocsihoz tapadva, hogy majd egymásba ér a rendszámtáblájuk. És jön sokszor a harmadik, vagy a negyedik, az is szorosan felzárkózik az előtte álló mögé.
És a szegény járókelő, aki gyalogosan sietne dolga után a főútvonal járdáján?

Kivárja ő is, amíg az autók elindulnak, vagy ha nagyon siet, átpréseli magát a két kocsi közötti szűk dzsungelösvényen, tisztára törülve kabátjával egyik kocsinak az orrát, a másiknak a farát.

Javaslatom: az első kocsi mögött legalább egyméternyi térközt d e j á r m ű v i z á l t területté kellene nyilvánítani, a gyalogosok zavartalan átkelésének biztosítása érdekében!

Úgy látszik, nehéz lemosni a villamosok ablakáról azokat az áttetsző celofánplakátokat. Másként nem tudom mire vélni, hogy még akkor is ott díszelegnek, amikor már rég elvesztették aktualitásukat. Naponta találkozom például azzal a plakáttal, amely az Eltávozott nap című filmet ajánlja szíves figyelmembe, holott ez a film már rég eltávozott a pesti mozik műsoráról.
De minden idők „legaktuálisabb" plakátját a minap láttam, tízfokos csikorgó januári hidegben, egy negyvennégyes ablakán. Íróasztalán szunyókáló férfiúhoz, emígyen szól rajta a Mirelite-eszkimó: „Tavaszi fáradtság? Mirelite C-vitamin!"
Most már legalább tudom, mi akadályozza meg, hogy idejében levakarják ezeket a plakátokat.
Hát a tavaszi „fáradtság"! Meg a nyári. Meg az őszi. Meg a téli...

R. B.

MUZIKÁLIS CSALÁD

– Zárd már el azt a tánczenét! Nyugodtan szeretném hallgatni a légkalapácsot!

HIVATALI SZERELEM

– Ne haragudj, Piri, de lejárt a munkaidőm!

6827 FELESÉG JELÖLT

Hiába, igaz a szólásmondás — lakva ismerjük meg egymást.
Hát nem? Alig múltak el a mézeshetek, hitvesem, Júlia, aki eddig szerelme hevét bizonyítandó Ede helyett szenvedélyesen Rómeózott, most nap mint nap belémköt, leszól, a hajam nem elég barna, az orrom nem eléggé orr, summa summárum semmiképp nem tudok a kedvében járni.

S még csak nem is Edéz, a régi Rómeó, Rómeócska, Rómuska helyett általában a vezetéknevemen szólít, ha kegyes hangulatában hozzám szól.

— Heveder úr — mondja múltkor is a konyhában —, ha még egyszer rosszul törlöd el a tányérokat, a fejedhez verem őket.

S még akkor örülhetek, hogy magát a mosogatást nem tette szóvá, csupán azt kifogásolta, hogy nem elég gyorsan csinálom, nem elég esztétikusan, nem elég precízen, de máskülönben hagyta, hogy bevágódhassam nála.

De nem és nem megy, már nemegyszer említette, hogy több kérője lett volna magasabb maszek körökből, ezt főleg fizetésnapokon veti szememre, amikor látja, hogy nem emelnek havonta, sőt az előleget is vonják, nem beszélve a nyugdíj járulékról.

Ingerülten teszi el a dohányt.

— Na, veled is meg vagyok áldva, ebből ugyan sose lesz Rolesz Rolesz, miközben a Tibi most alkuszik arra a csini helikopterre.

Tibi, a tökmagpörkölő kisiparos, de gyakran említi Lórántot is, aki bérmunkában hegyezi az export zabot.

De hát végtére nekem is van önérzetem, s egy csendes őszi napon, amikor Kázmért emlegette, aki tejbe-vajba fürdetné, a titkos pálinkafőzdéből adódó jövedelmekből kifolyólag, dúltan vetettem oda.

— Miért, én talán nem kaptam volna mind a tíz ujjamra különbet, mint te?

Megvetőnek szánt éles kacaja tettre ösztönzött, két hétre rá 6827 gyönyörűnél még gyönyörűbb ifjú leányzó, bűbáj, telivér hajadon fényképét szórtam eléje. S kérkedve harsogtam:

— Látod Julcsa, ezek mind-mind a házassági hirdetésemre jelentkeztek s még miket írtak a levelekben!

Hogy pukkadjon, néhányból idéztem is neki:

„Tizenhat éves szívem lelki vágya, a boldogság megteremtése kegyed részére hév szerelmem által."

Meg:

„Így távolból is érzem nagy-nagy szellemiségének tündöklő erejét, melyet hódolva köszönt leendő hitvese: Orczifalvi Orci Janka Edina."

Meg még csak így egyszerűen:

„Életed végéig te leszel számomra a Te, a Te, az Örök Nagy Te!"

Hát persze, majd szétrobbant a menyecske. Megértem, már volt vagy húszéves, s akkor tizenhat éves hölgyek bomlanak értem. Sőt akadt egy tizenhárom éves Zulejka is, aki jelezte, a pópai engedélyt meg tudja szerezni a házassághoz.

Csupán egyet nem közöltem Júliával, hogy mi volt a hirdetés szövege.

A következő:

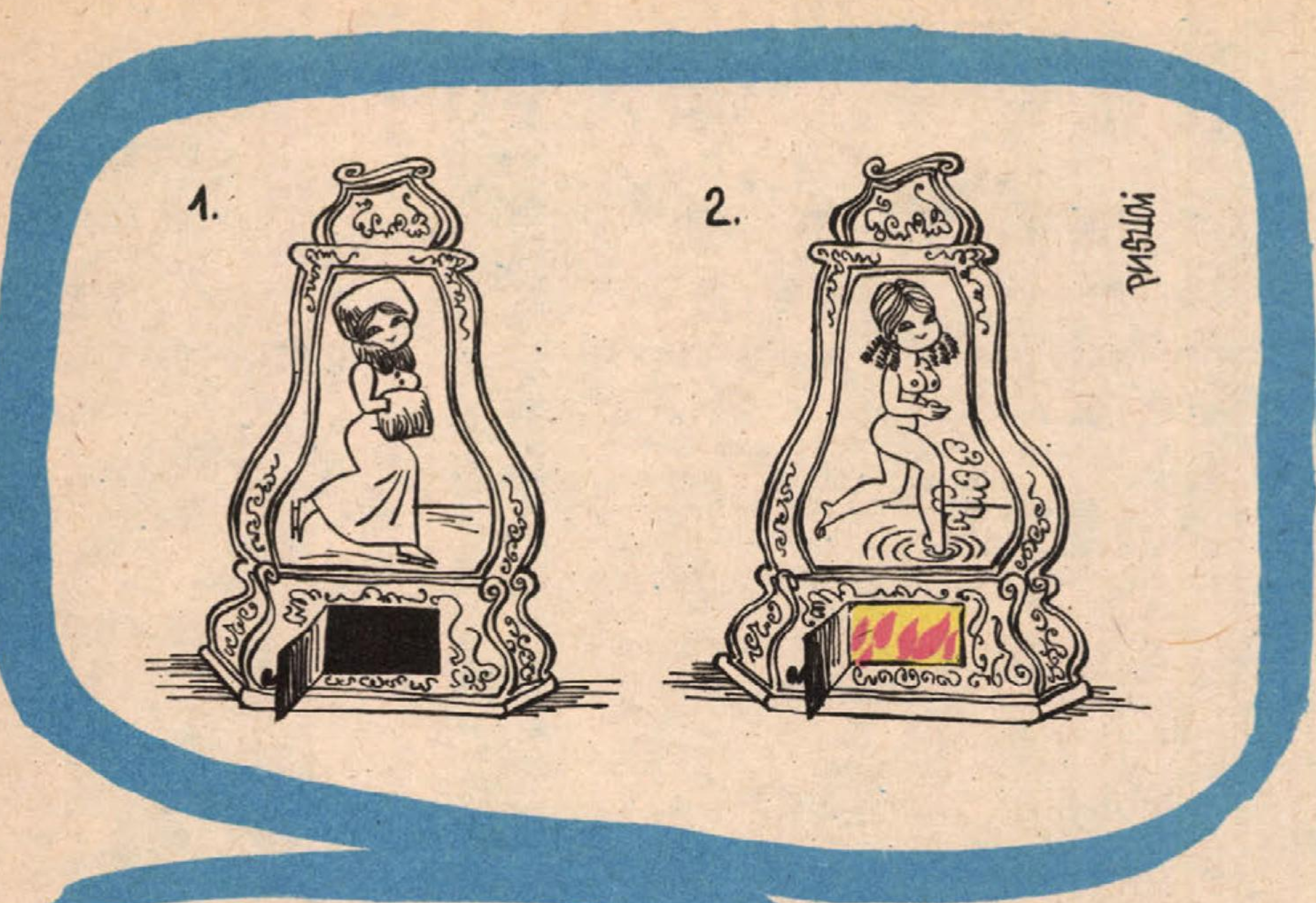
„Halálán levő 99 éves amerikás magyar, néhány gépkocsisor, balatoni villahálózat tulajdonosa, feleségül venne vagyontalan hölgyet — 16-tól 20-ig —, aki megédesítené hátralevő másodperceit.

Jelige: Holnap már nem leszek."

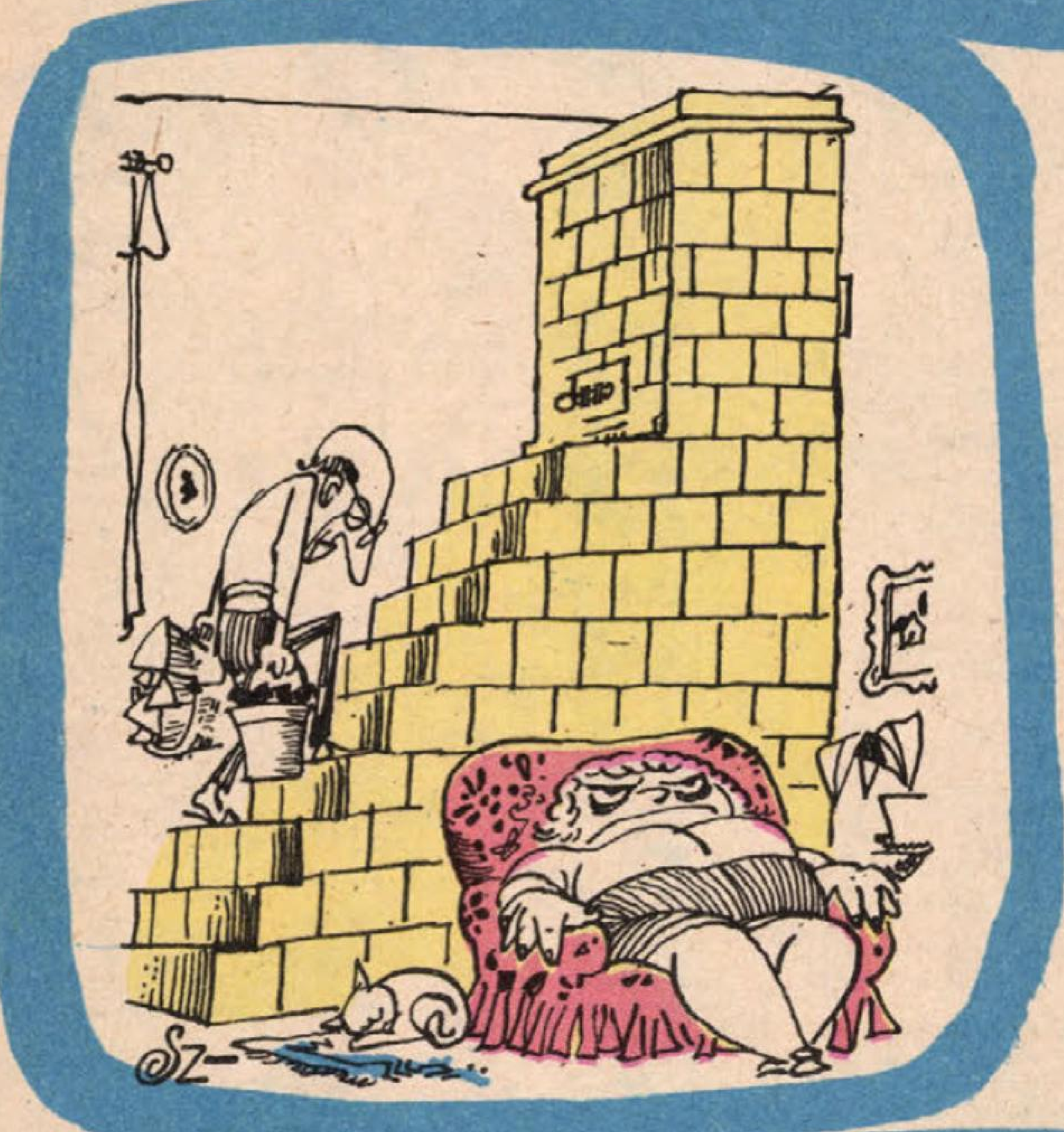
Nagy S. József

EGYHANGÚ BELVÁROS

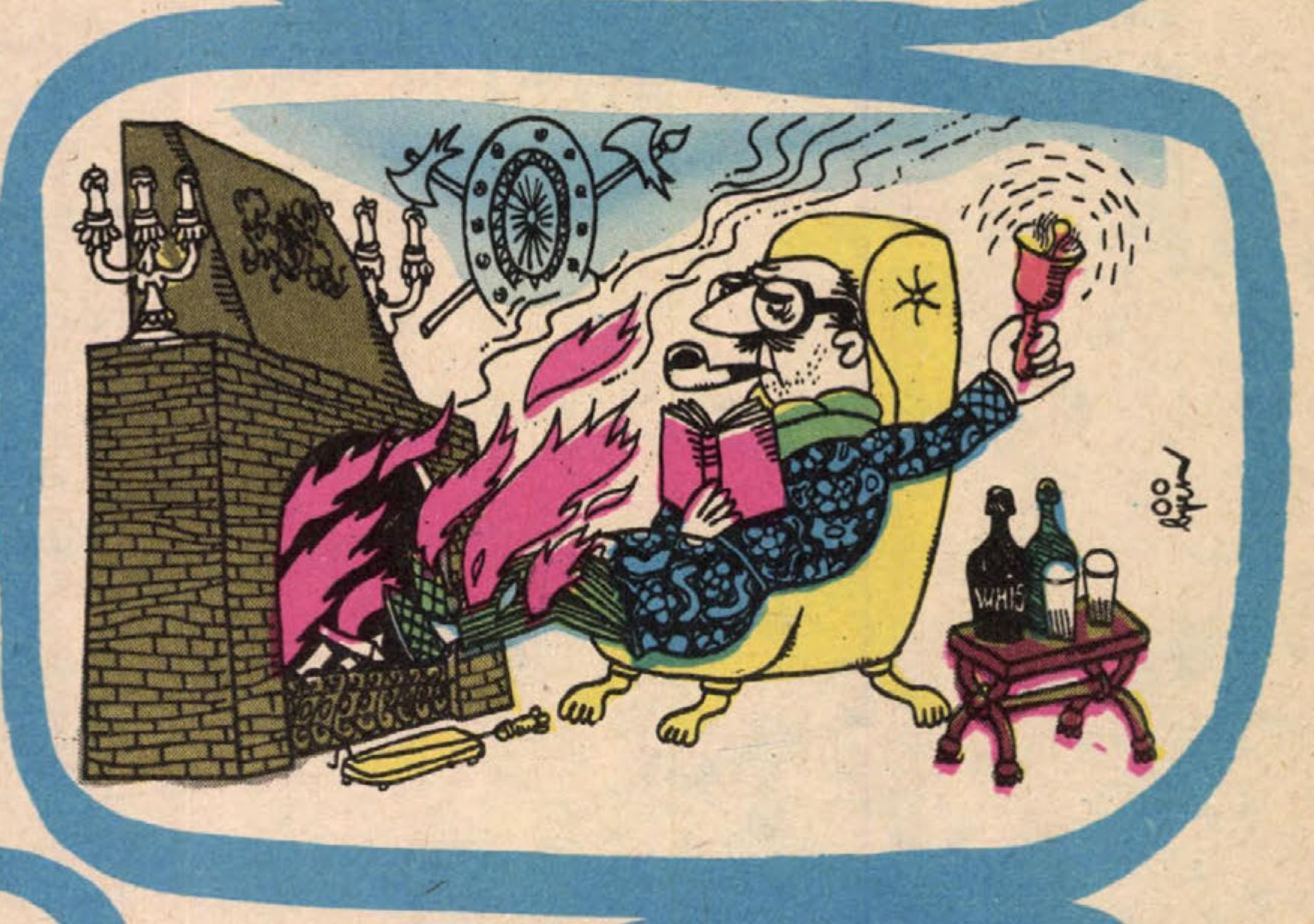

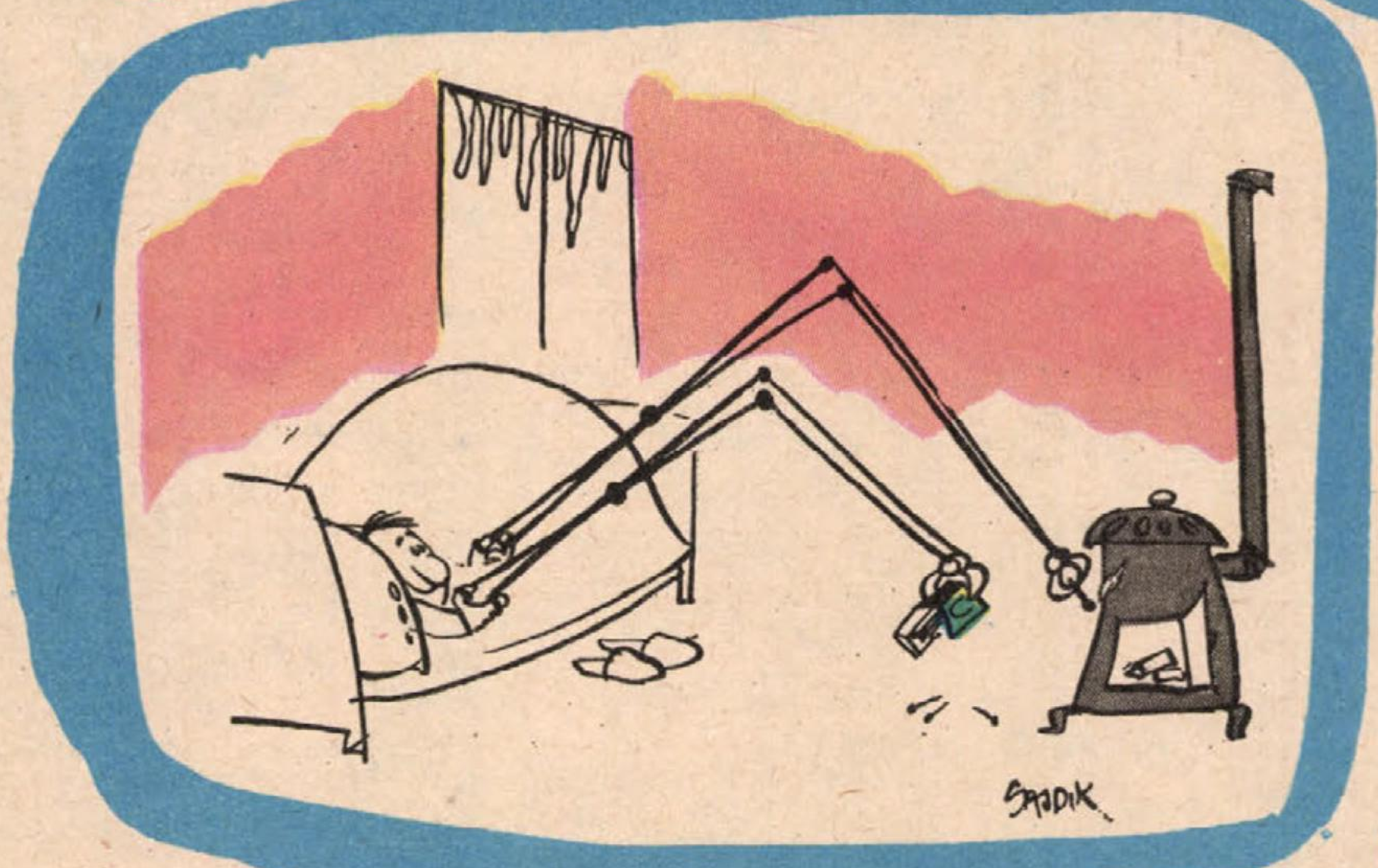

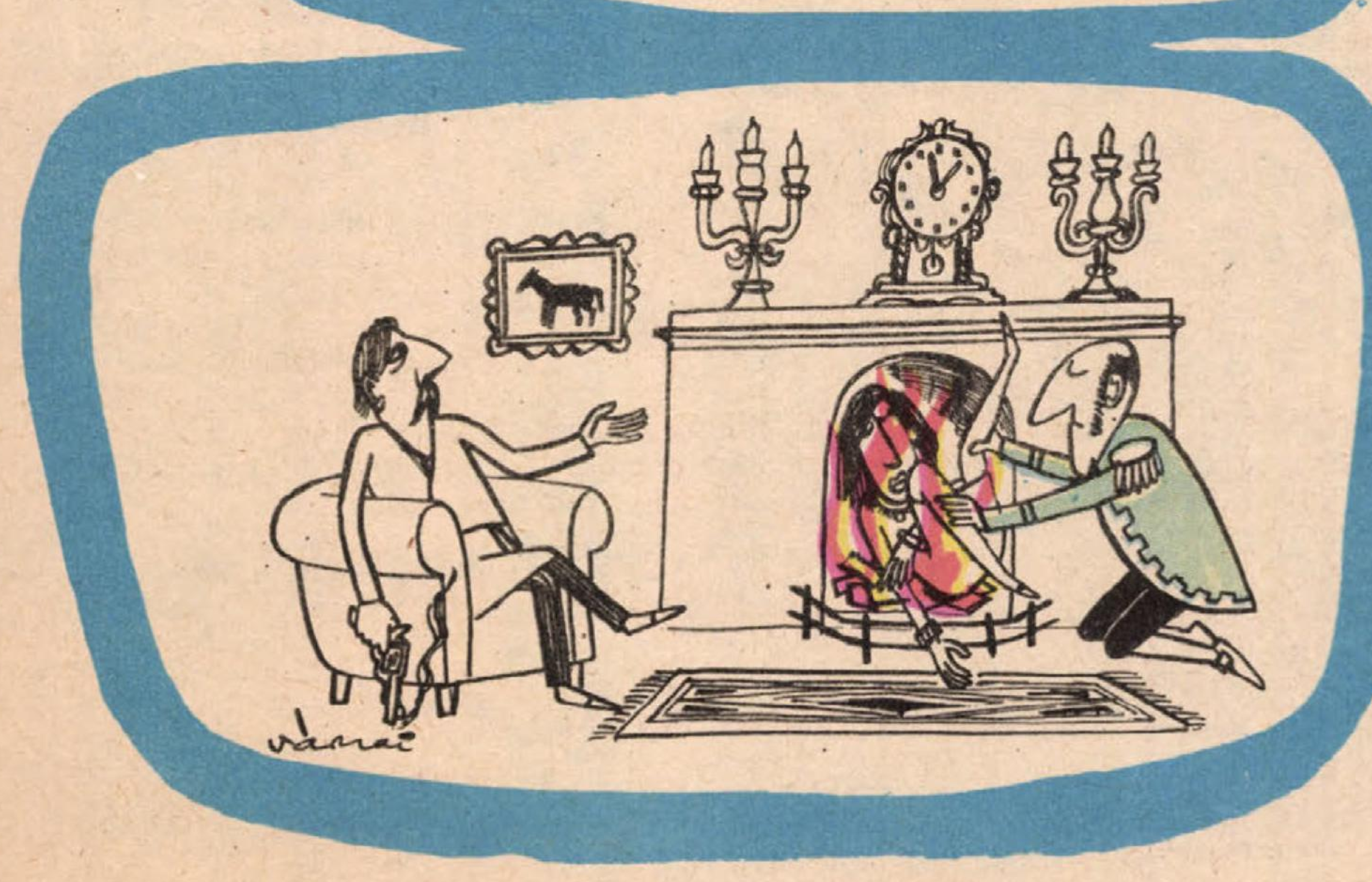

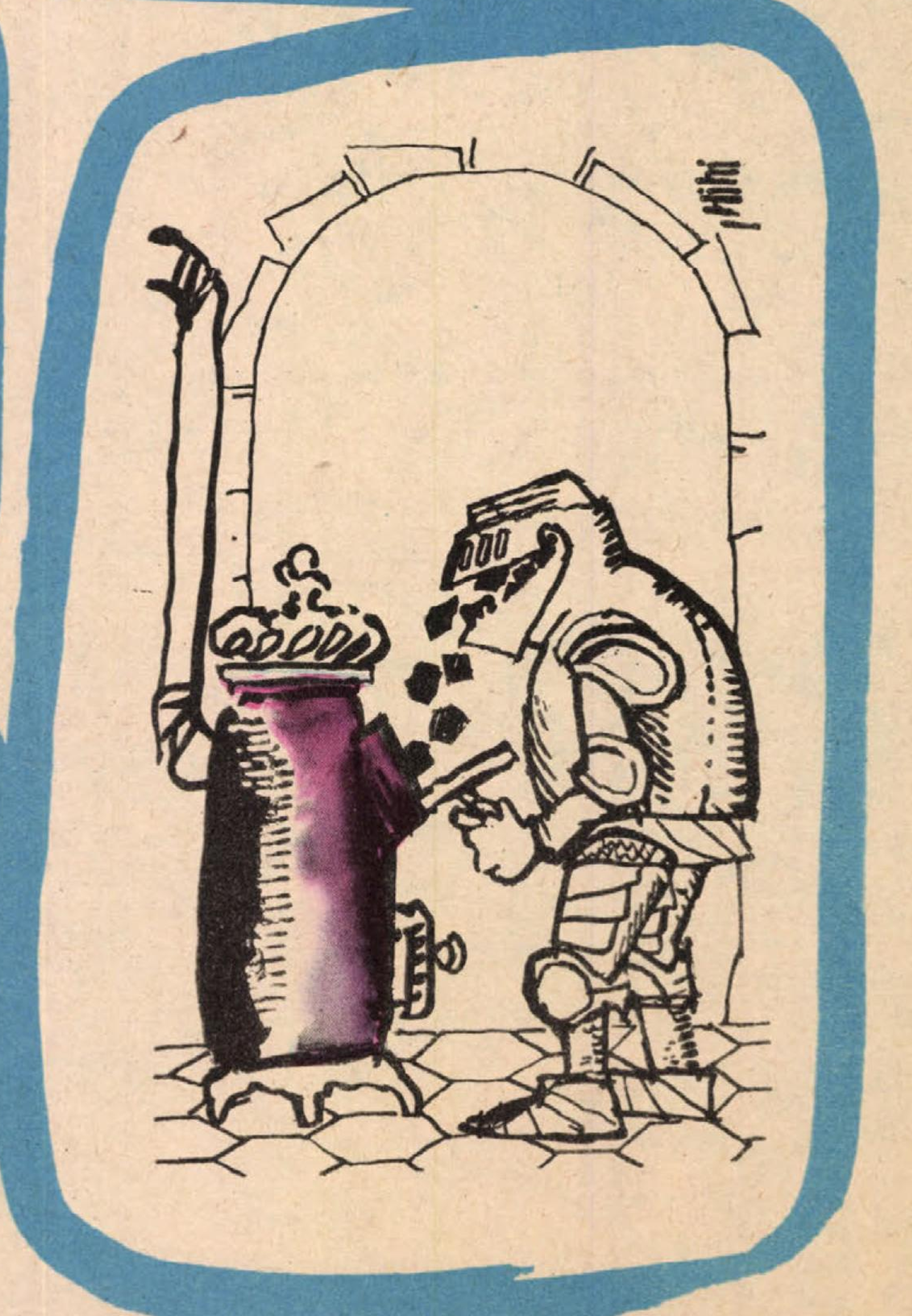

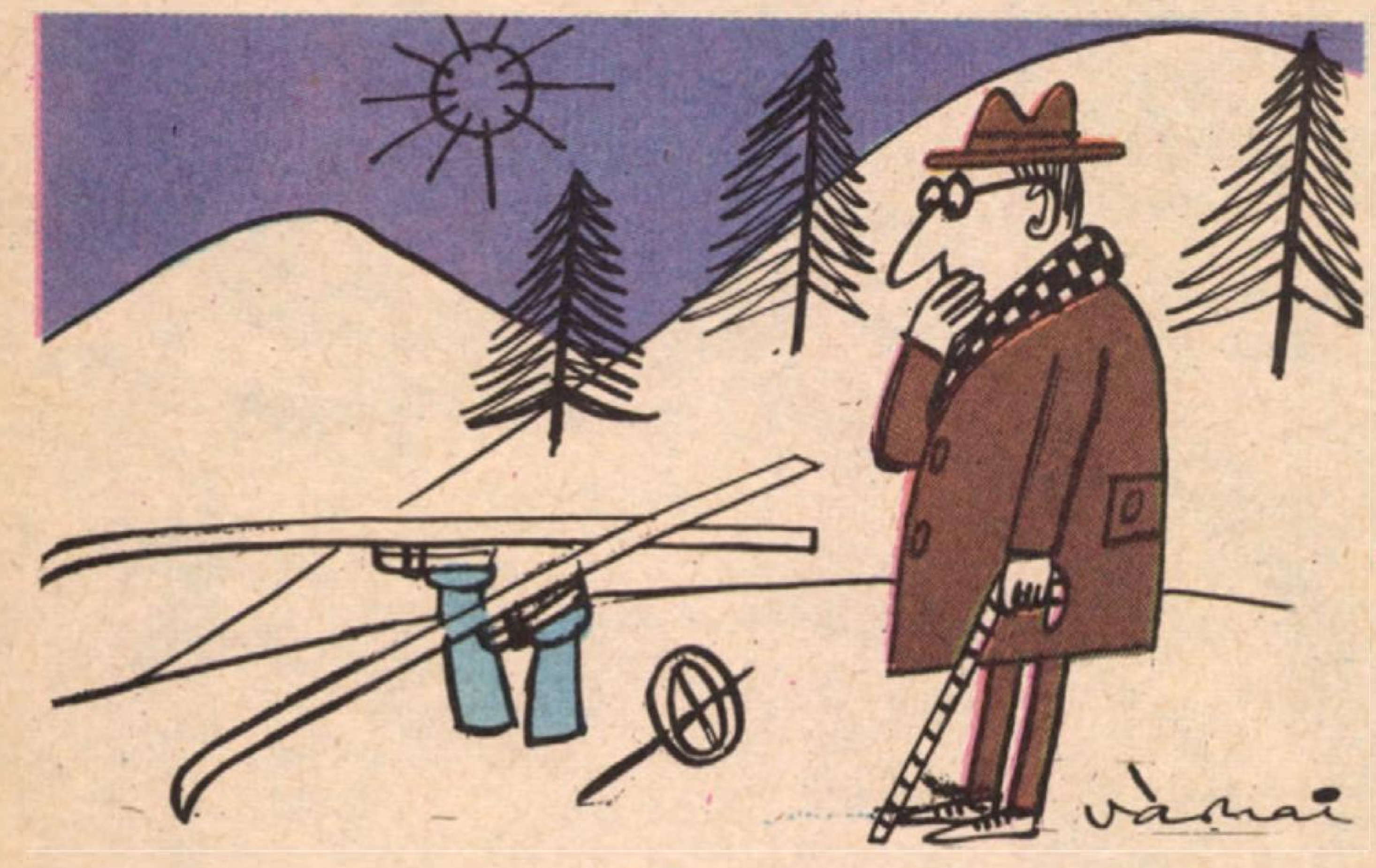
PUSZTAI, FÜLÖP, SZŰR-SZABÓ, BALÁZS-PIRI,
SAJDIK, VÁRNAI, HEGEDŰS

MŰÉRTŐK

– A tolla még megjárja, de a gitárja elég tré.

TÖPRENGÉS

– Nem értem, mi olyan egészséges ebben a téli sportban?...

MINTAFÉRJ

– A én Jenőm itthon is mindig talál magának valami hasznos elfoglaltságot.

ezt olvastam

REJTVÉNY-DÖMPING

Egyik reggeli lapunk vasárnapi keresztrejtvényének bevezetője: *„Négy évszak — versek az örök természetről c. kötetünk legszebb verseiből választottuk ki mai rejtvényünk időszerű mondanivalóját, amelyet William Henry Davies angol költő pengetett rímekbe és Szabó Lőrinc fordított magyarra."*

A keresztrejtvényen kívül még a további rejtvények várnak megfejtésre: 1. Hogyan kell egy mondanivalót pengetni? 2. Hogyan kell egy mondanivalót valamibe *belepengetni*? 3. Szabó Lőrinc mondanivalókat fordított-e magyarra?

MIKOR VOLT 1968?

Egy vezércikkből: „... az 1968-as év népünk szempontjából gondokkal teli, *ugyanakkor* eredményekben sikeres esztendő volt..."

Persze, hogy ugyanakkor. 1968-ban.

KÍNOS HATÁS

Gyógyszer-botrányról olvasok a Magyar Nemzetben: „A gyógyszer neve Menocil, *fogyókúrára* szedik főleg nők és sokan *súlyos állapotba* kerülnek."

Ahelyett, hogy könnyebb állapotba kerülnének. Csakugyan botrányos.

KÁR A STRAPÁÉRT

Annak a lapnak a hasábjain, amelyben e sorok is olvashatók, jelentek meg az alábbi mondatok: „Varga József segítségével belestek Brigitte Bardot magánstrandjára és ha egy kis szerencsém van, láthatom az isteni B. B. összes látnivalóit... Persze, néha fáradságosabb utazásokat is vállalok. *Most készülök egy nagyobb útra: Saint-Tropez-be."*

Ez az út semmivel sem nagyobb az előzőnél. Az isteni B. B. magánstrandja ugyanis (lehet, hogy ezt Varga József nem említette?) *Saint-Tropez-ben van...*

HUSZÁROS TIGRIS

Szürrealista látomás egy vadászkönyvbéli tigrisvadászatról: „A golyó valahol a feje körül találta a nagy macskát, amely harsány ordítással azonnal *elugratott."*

Sajnos, nem derül ki a szövegből, hogy a vadállat, amely miután fején lőtték, ordítva sarkantyúzta meg paripáját, mi módon került az utóbbi hátára.

Timár György

HORGÁSZ-SZERENCSE

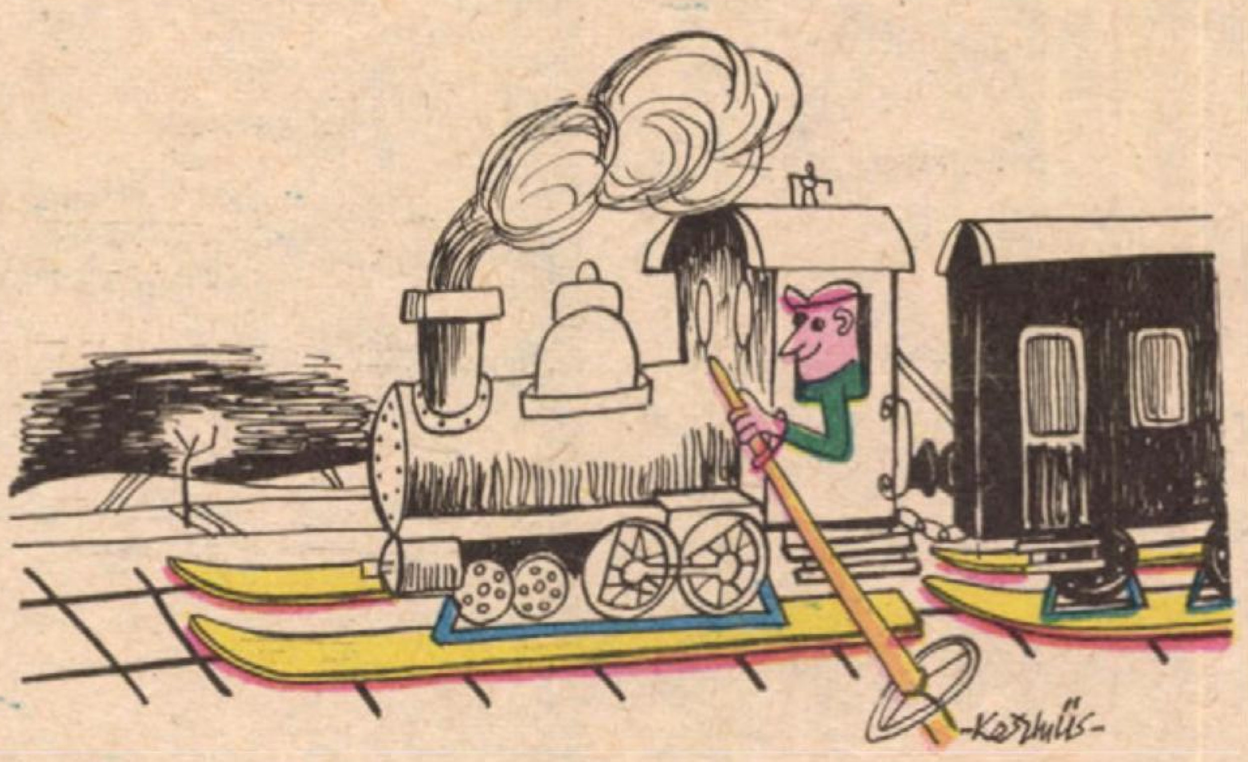

– Asszony, gyorsan engedj vizet a fürdőkádba!

VÉDEKEZÉS A HÓAKADÁLY ELLEN

Árulom a kabátomat

— Itt az ószeres! Használt cipőt, ruhát, mindent veszek! — hangzik a harsány kiáltás az udvarunkon.

— Jöjjön fel! — intek a régiségkereskedőnek.

Borostás képű, köpcös férfi nyit be az ajtón:

— Mi volna eladó?

Kiveszem a szekrényből a négy éve nyugdíjba vonult télikabátomat. Fitymálva fogja meg:

— Felmosórongynak talán még jó lesz. Mit kér érte az úr?

— Hát... maga mondja meg.

— Csak azért, mert ma ez az első üzletem, adok érte százötvenet.

Büszkén kihúzom magam:

— Annyiért nem adom!

— Nem? Akkor mit kér érte?

— Száztízet!

— Tessék?

— Ez az utolsó szavam. Viszi, vagy nem viszi?

— Hallja az úr, ne gúnyolódjék velem. Százötven, egy fillérrel sem adok többet!

— Sajnálom, ez még egy príma, erős kabát. Száztízért elviszi?

Teljesen értetlenül vakarja a homlokát:

— Na, rendben van. Na rendben van. Százhatvan.

— Sajnálom. Itt van a kabát százért, de ez az utolsó szavam.

— Nahát, ez már mégiscsak sok... Százhatvanötért elviszem.

— Kilencvenért kell?

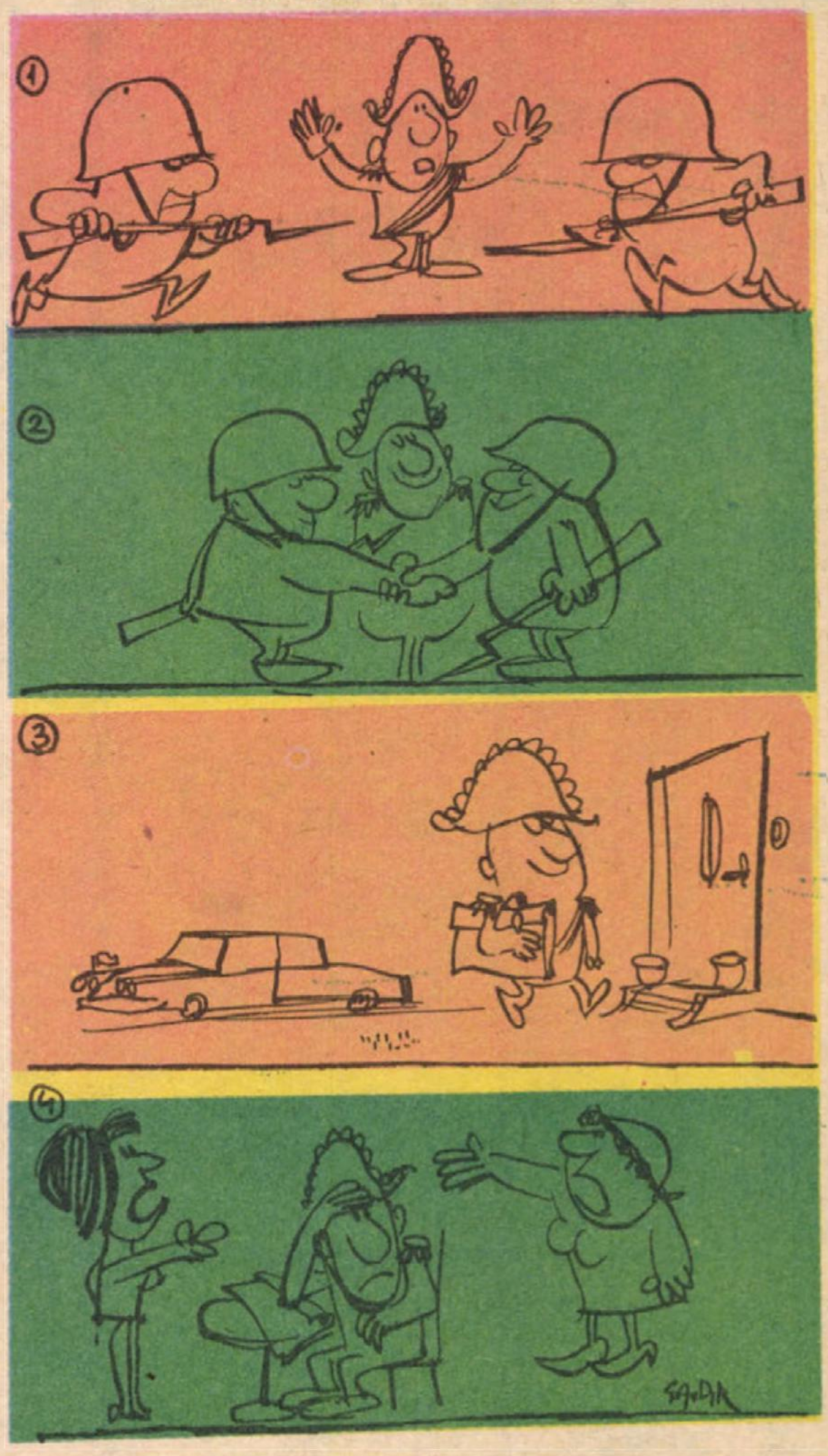
— Itt van százhetven, de most már elég volt a tréfából!

Mérgesen leszámol az asztalra egy ropogós százast, három húszast és egy tízest. Felkapja a télikabátot és gyűri a zsákjába. Aztán köszönés nélkül elrohan.

Így szoktam én tűrhető áron eladni a használt holmimat. Persze, kockázatos a játék. Volt már eset, mikor lefelé licitáltam, kilencvennél az ószeres bólintott és kifizette az összeget. De hiába, kockázat nélkül nincs igazi üzlet.

Galambos Szilveszter

A DIPLOMATÁNAK SEM KÖNNYŰ!

A MAMA KEDVENCE VILÁGGÁ MEGY

FELHÁBORODÁS

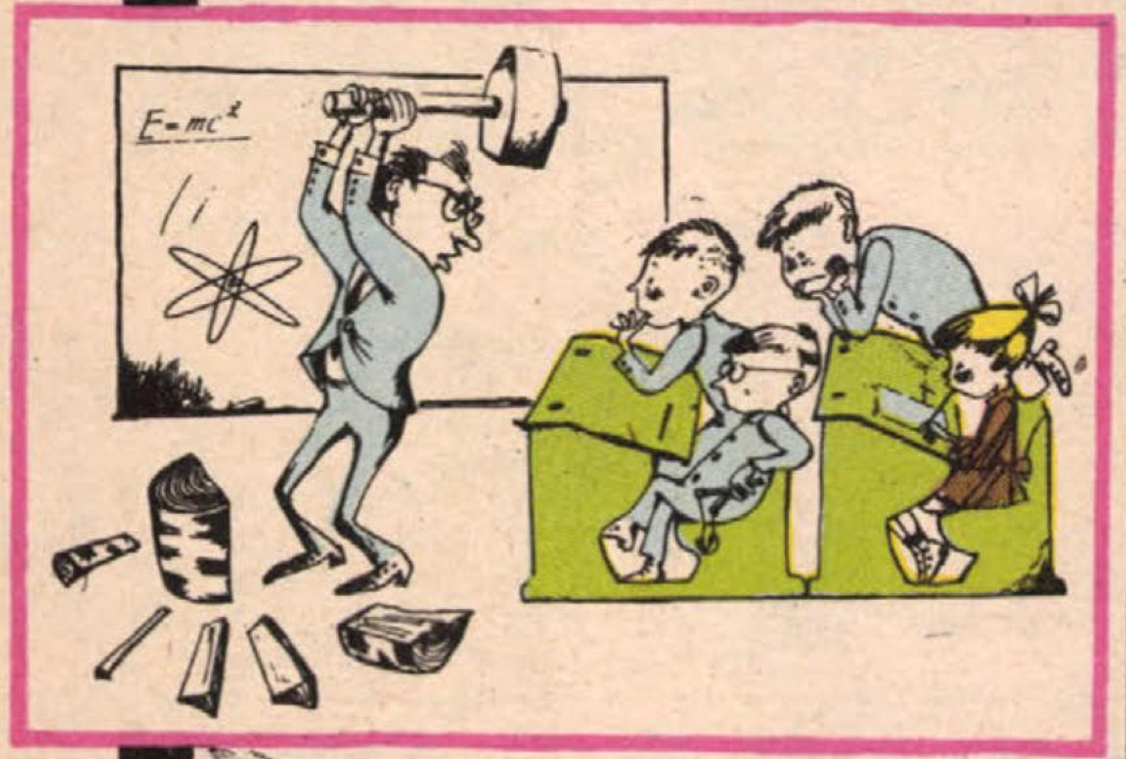

– Nem értem, miért nem szórják fel, ha olyan síkos?!

IMPORT HUMOR

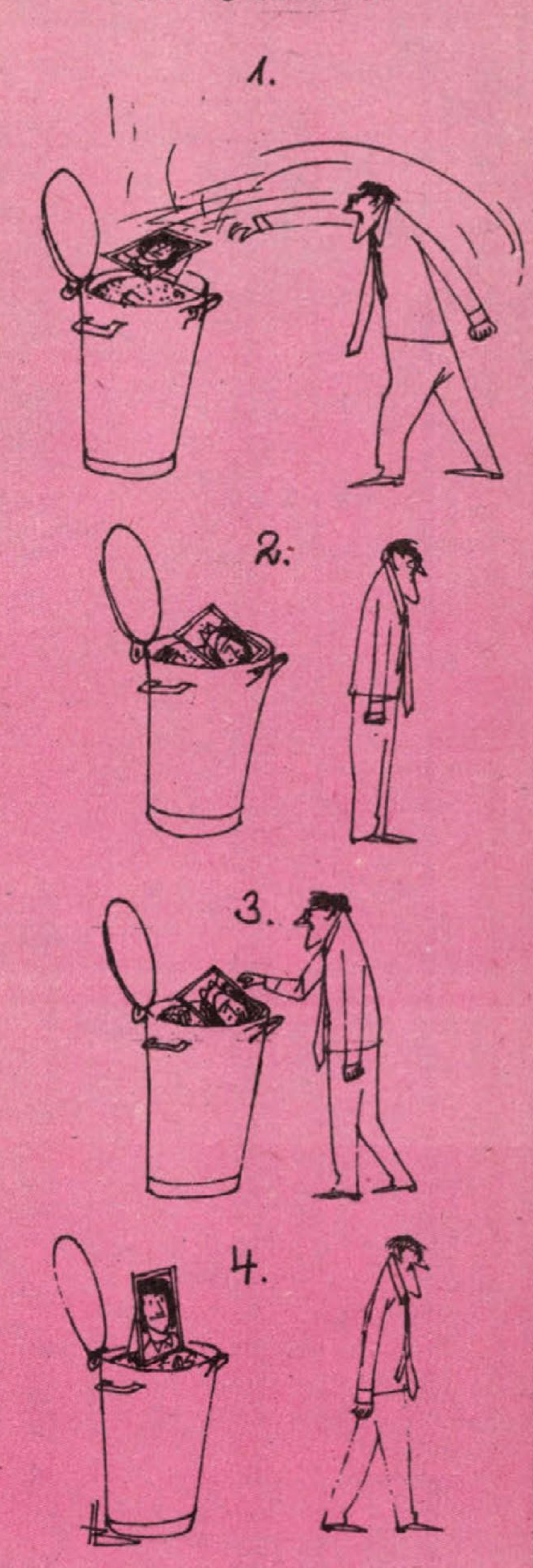
(Rajzok csehszlovák, francia, német és szovjet lapokból)

TUDOMÁNYOS MAGYARÁZAT

– Na, fiúk, valahogy így képzeljétek el az atomhasadást is...

TARTÓS SZERELEM

DOKUMENTUM-FILM

JÓSZÍVŰ ASSZONY

ÉGI VÁNDOR

Andalogtunk a szikrázó, fagyos téli éjszakában, a leány vállamra hajtotta fejét, s az eget fürkészte.

— Ugye, milyen gyönyörű, ezüstös a hold?... — megszorította a kezem. — Mondd, szeretsz?

*

— Ami a második kérdést illeti, kedvesem, arra határozott igennel felelhetek. Tudniillik szeretlek. De az első kérdésed némiképpen zavarba ejt. Néhány héttel ezelőtt talán arra is igennel feleltem volna, hiszen magam is szépnek láttam a holdat. S annak látta nemcsak a szerelmes fiú meg leány, hanem a hatgyermekes vasúti

bakter is, amikor az őrház előtt várta az esti gyorsot.

És még hogy ők! De az emberiség legnagyobb szellemei, költők, művészek, zeneszerzők is égi kísérőink rabjai voltak, nem győzték zengeni dicséretét. Ady „mennyei bölcs omnibusznak" nevezte, amely a „földre nézni csókért küldetett". Arany János énekelt az éjszakáról: „végre a szép holdat előkerítette, s ezüst koszorúnak fejtül odatette". Oscar Wilde „lenge, csalfa" holdat látott lebegni az égen, Poe bíborszínűnek, Juhász Gyula hűsnek és pirosnak érzékelte. József Attilát is elbűvölte a Külvárosi éjben: „A hold lágy fénye a fonál a bordás szövőszékeken". Baudelaire érzékibb szépséget sejtett benne: „Rest, álmatag, mint bájos lanyha hölgy elomló vánkoson". Petőfi ezüst lanthoz hasonlította, amelynek húrjai a holdsugarak.

*

Egy szó, mint száz, a legutóbbi időkig magam is hajlamos voltam arra, hogy megejtőnek tartsam az öreg hold szépségét.

Néhány hete azonban elment tőle a kedvem. Olyasformán vagyok, ahogy a filmvásznon látott gyönyörű színésznőért rajong az ember, aztán, aki személyesen ismeri, elárulja, hogy a hölgy arcbőre közelebbről ripacsos, szép, selymes haja közönséges paróka, bandzsít, nagyot hall és két szemfoga hiányzik. Lassacskán kiábrándulok belőle, már a moziban sem látom szépnek, sőt elfog az érzés, hogy alaposan rászedtek.

Hát így vagyok a holddal, amióta az Apollo 8. utasainak helyszíni beszámolóit közlik a lapok. A hasonlatokban, amiket a holddal kapcsolatban az asztronauták emlegetnek, nyoma sincs ezüst lantnak, elomló vánkosnak, bíborpalástnak. Kegyetlen, prózai, de igazságos látlelet ez. Fortyogó zabpehelyhez hasonlítják, púpos-lyukas gipszkásához, piszkos tengerparti homokhoz. Szinte undorodva beszélnek a holdról, arról az égitestről, amely három évtized költőit ihlette a legválasztékosabb képekre és hasonlatokra.

*

Micsoda paradoxon: voltaképpen örülnünk kell, hogy már tudományos bizonyosságunk van róla: a mi gyönyörű, ezüstös holdunk ronda.

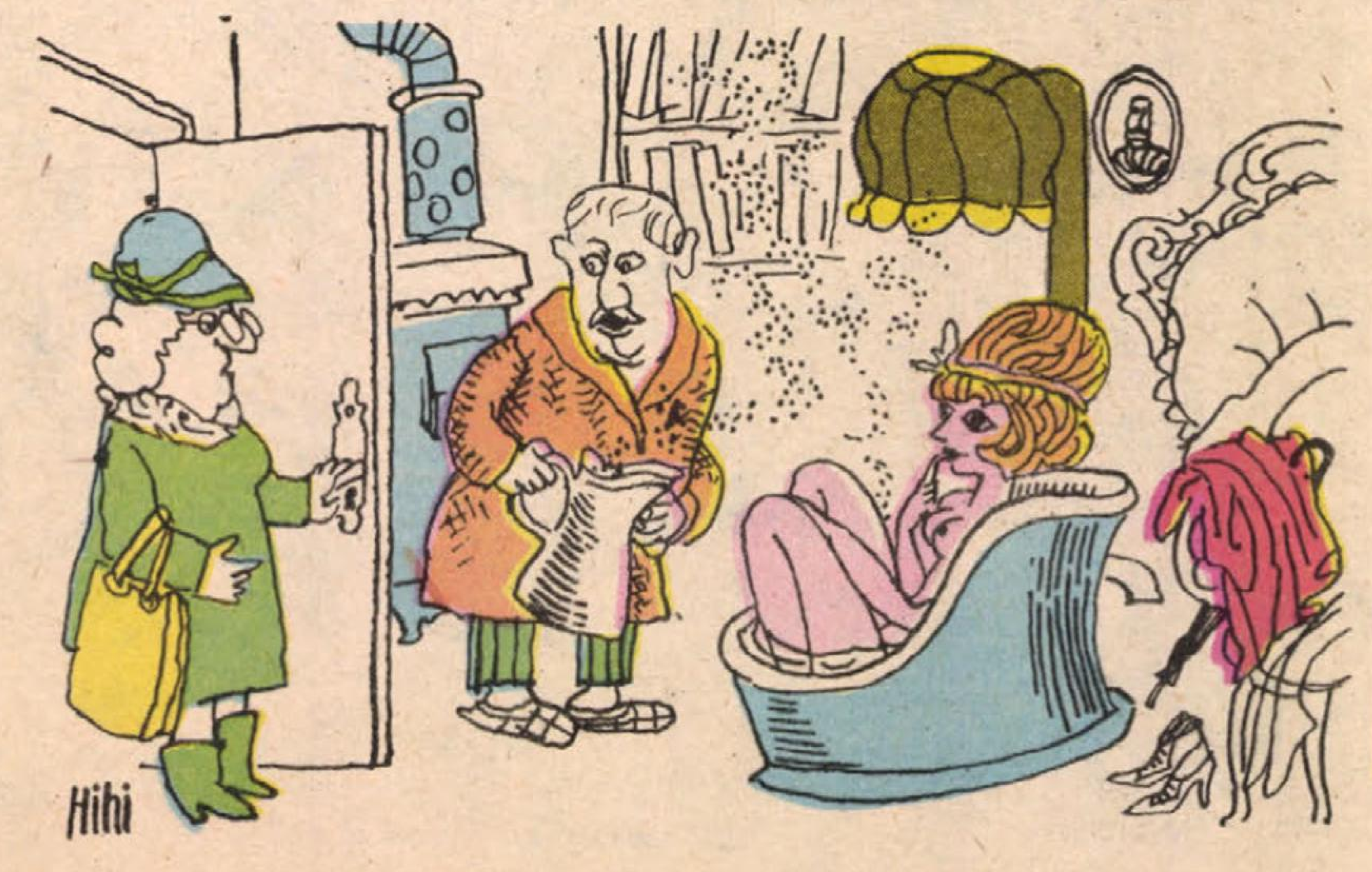
Hát igen. Örülök is neki, mert a tudomány mindenekelőtt! Persze a szerelmesek epekedési témája eggyel csökken. A költők is más hangnemben énekelnek majd az égi vándorról, ha eszükbe jut a zabpehely.

Legjobban mégis a slágerszerzőket sajnálom. Számukra a hold egyenesen pótolhatatlan. Hiszen egész csomó szó rímelt rá: például az, hogy volt, holt, bolt, folt és Colt.

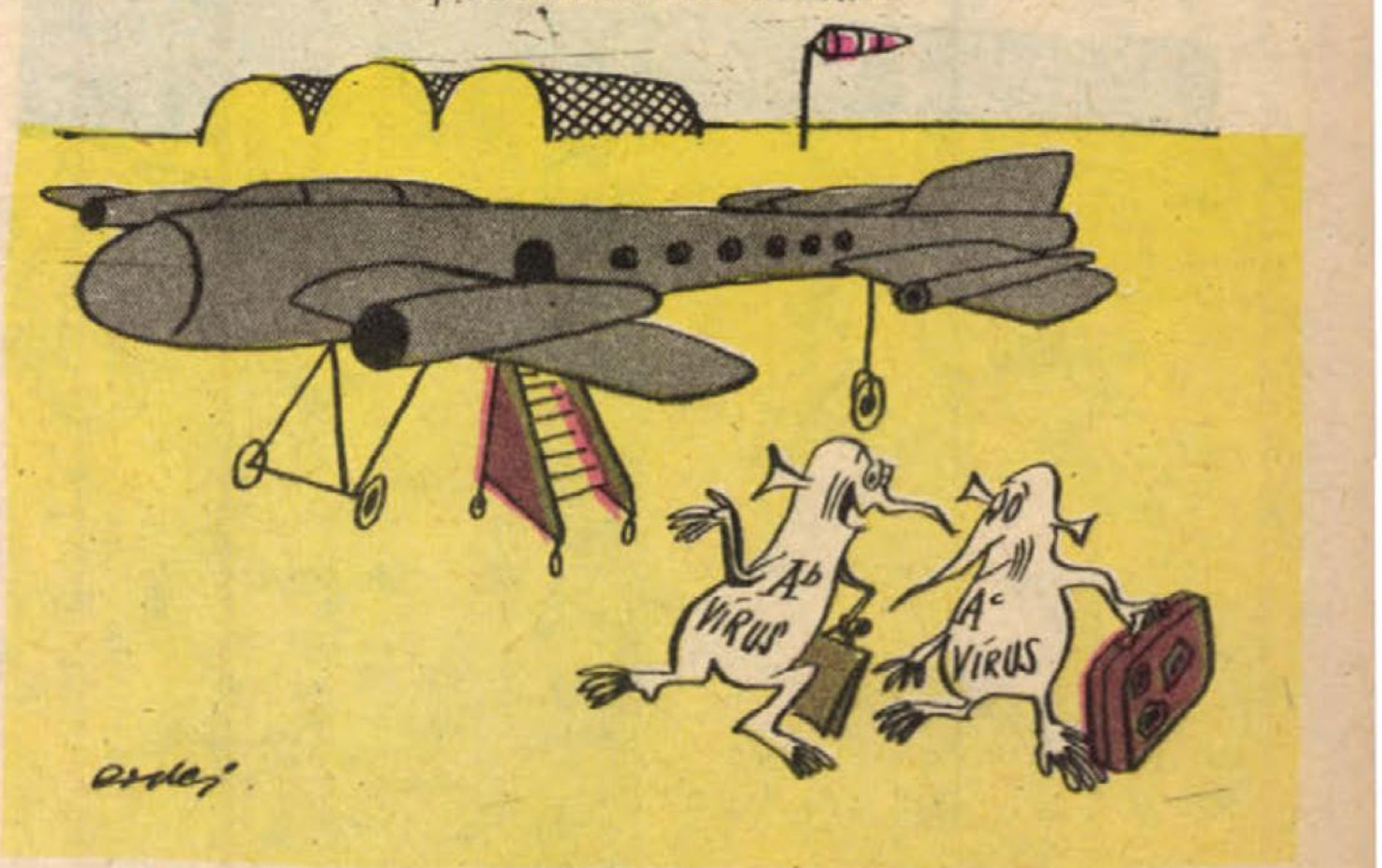
Novobáczky Sándor

JÓTÉT LÉLEK

– Képzeld, teljesen át volt ázva szegényke...

A TECHNIKA KORÁBAN

– Ha csak tehetem, repülővel utazom, sokkal gyorsabb.

FRANCIA IMPORT-VICC

Egy öreg paraszt a tehenével az országút szélén álldogál. Egy arra haladó autót megállít:

— Monsieur, vigyen el bennünket a legközelebbi faluig!

— Rendben van, de mi legyen a tehénnel?

— Utána kötjük!

— Nem lesz baja?

— Nem.

A tehenet valóban odakötötték a hátsó lökhárítóhoz. Elindulnak. A vezető előbb lassan megy, de a gazda biztatja:

— Mehet nyugodtan gyorsabban is.

A vezető rákapcsol. Később visszanéz a visszapillantó tükörben és látja, hogy a tehénnek már kilóg a nyelve.

— Baj van öreg, már kilóg a nyelve.

— Melyik oldalra?

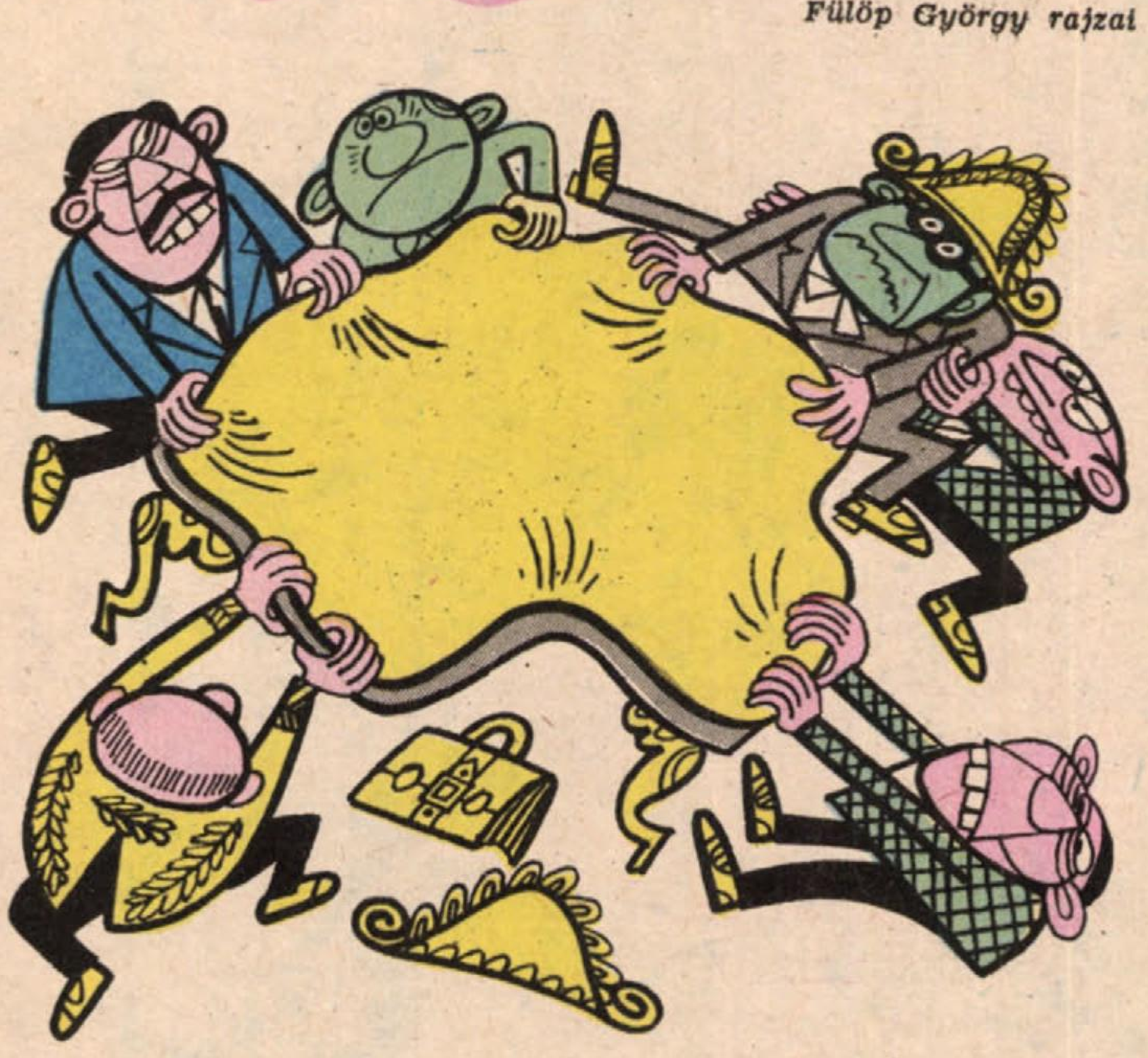
— Balra!

— Akkor előzni akar.

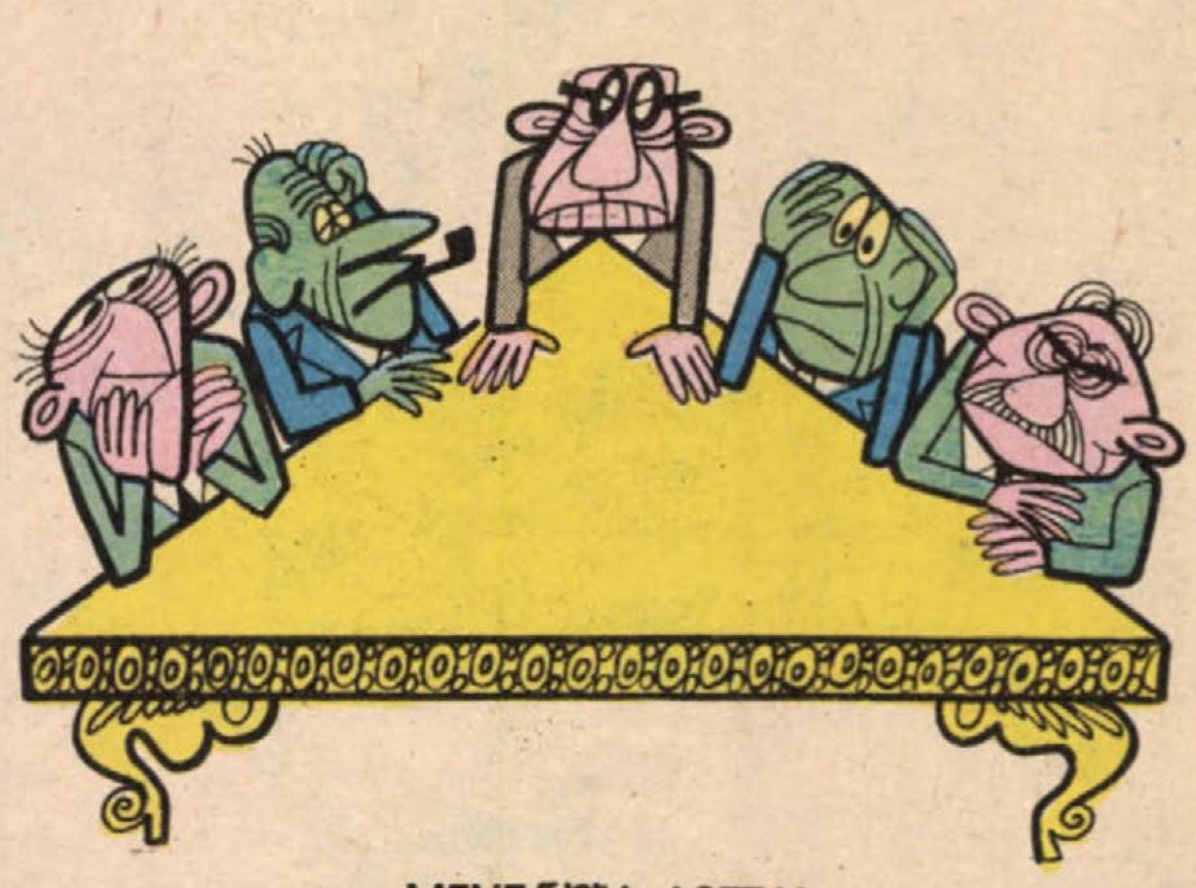
ASZTALVÁLTOZATOK
— a megoldás előtt

Fülöp György rajzai

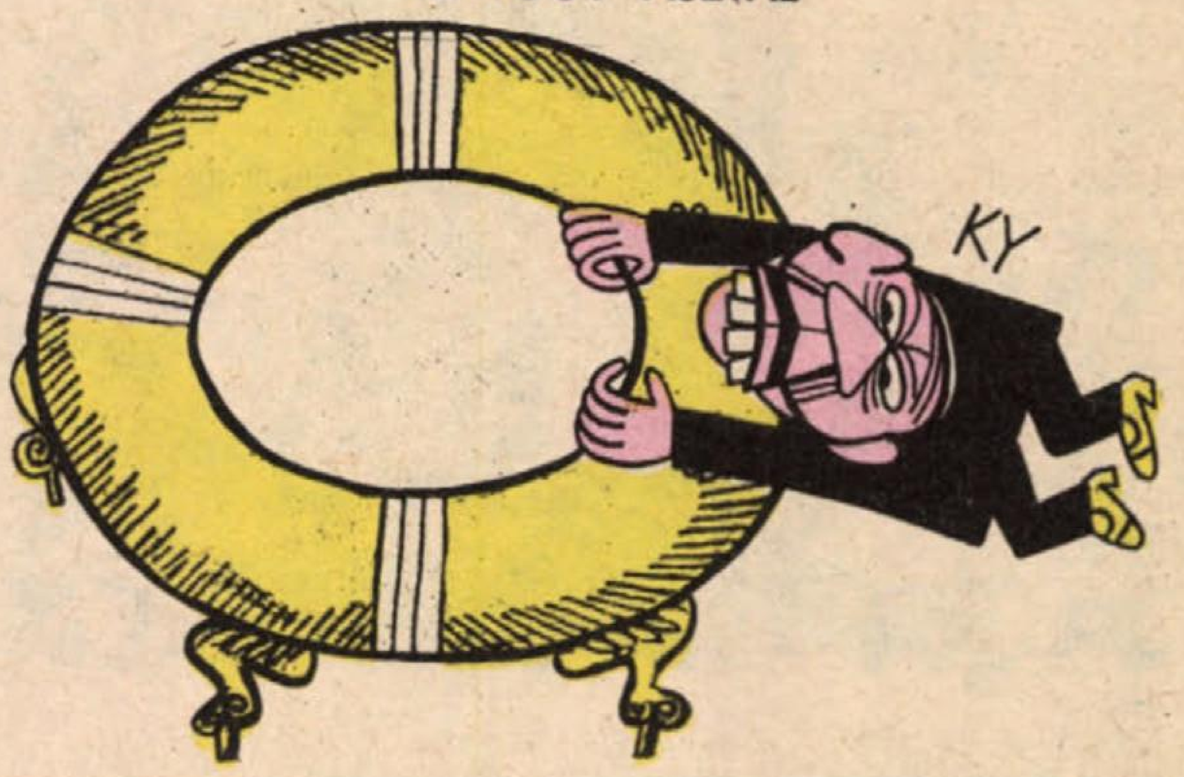

Rétestészta asztal, amely a tárgyalásokhoz hasonlóan, tetszés szerint nyújtható.

HÁROMSZÖGLETŰ ASZTAL (mert ilyen még nem volt)

MENTŐÖV ASZTAL

RÉBUSZ

Az 54. sz. rejtvényünk megfejtése:

Laktanya

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Bencze Zoltán, Inke-Darvas.

Kocsis Jánosné, Balassagyarmat, Dózsa György u. 23.

özv. Jeles Kornélné, Karcag, Sport u. 38.

56. REJTVÉNYÜNK

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb 1969. január 31-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

ÚGY, MINT A FELNŐTTEK!

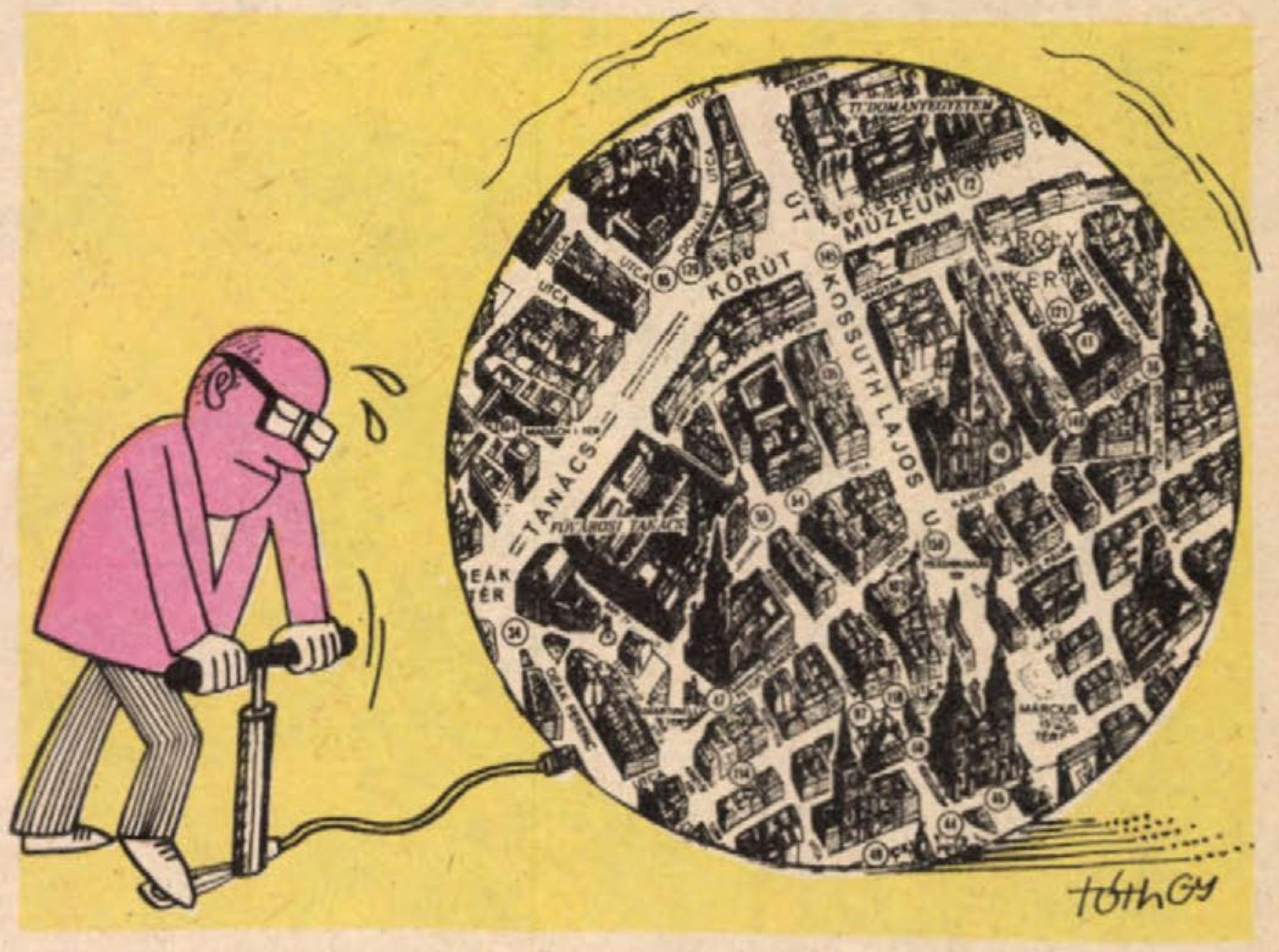

SZAKITÁS

— Kérem vissza a leveleimet.

VÁROSFEJLESZTÉS

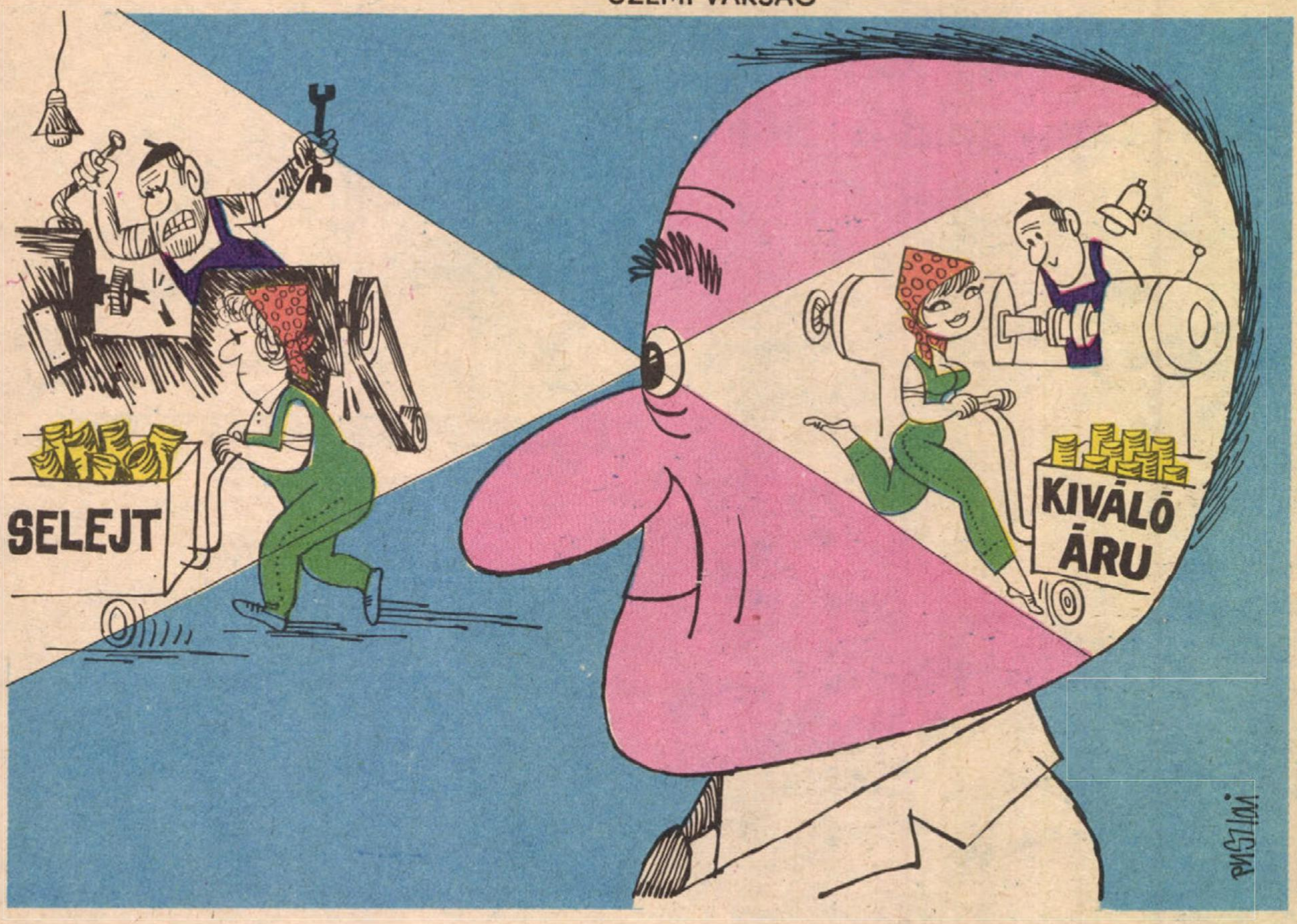

LELTÁR

— Ne dobjuk ki! Valamire még jó lehet!

ÜZEMI VAKSÁG

PALACKPOSTA

– Kaptam két hét pótszabadságot...

EZ AMERIKA!

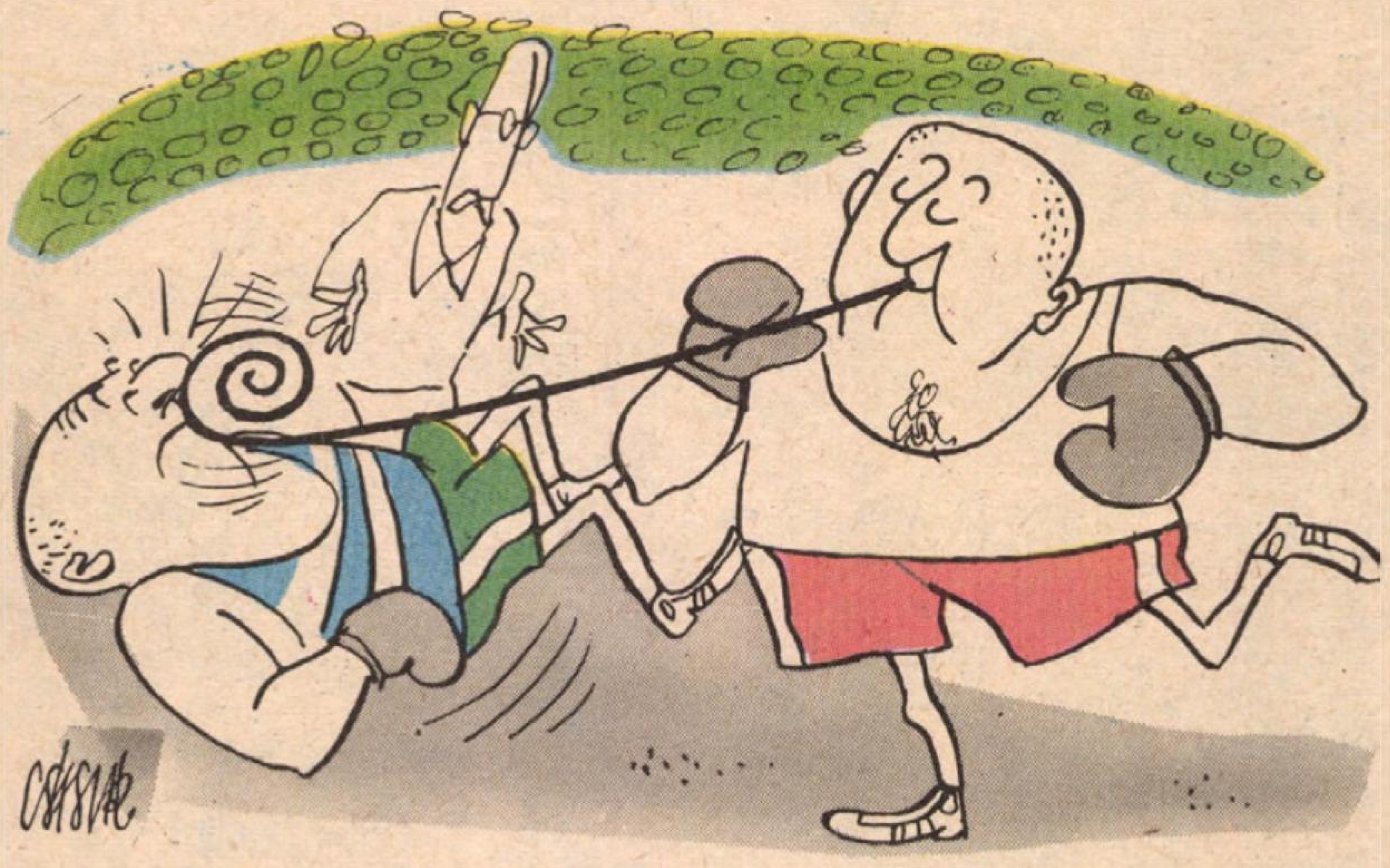
Két New York-i üzletember beszélget:

– Aki szorgalmas és törekvő, ma is sokra viheti. Példának itt vagyok én: harmincéves koromban csak tíz dollár volt a zsebemben...

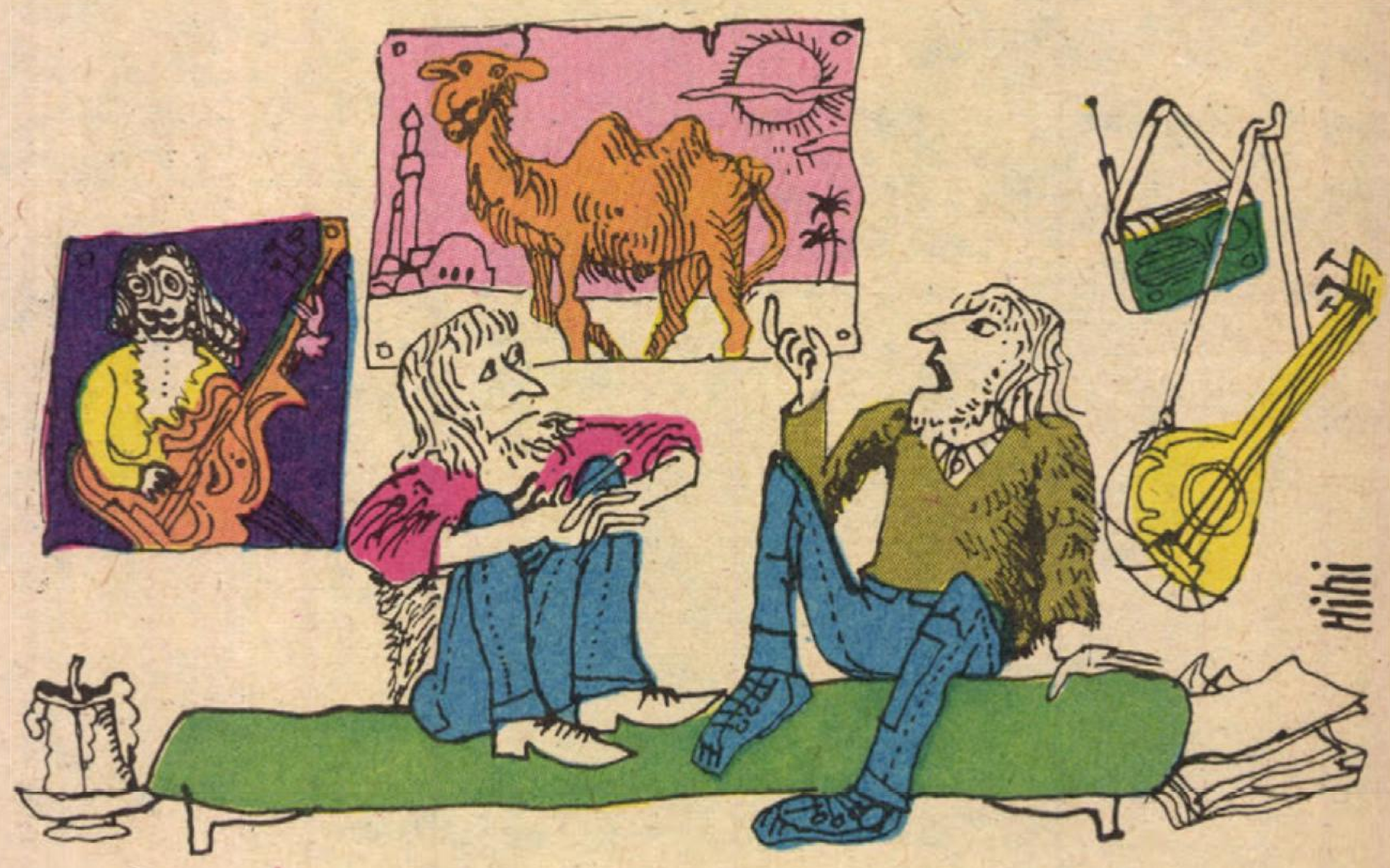
– És most?

– Ó, ma már kétmillió dollár az adósságom...

TRÉFÁS ÖKÖLVÍVÓ

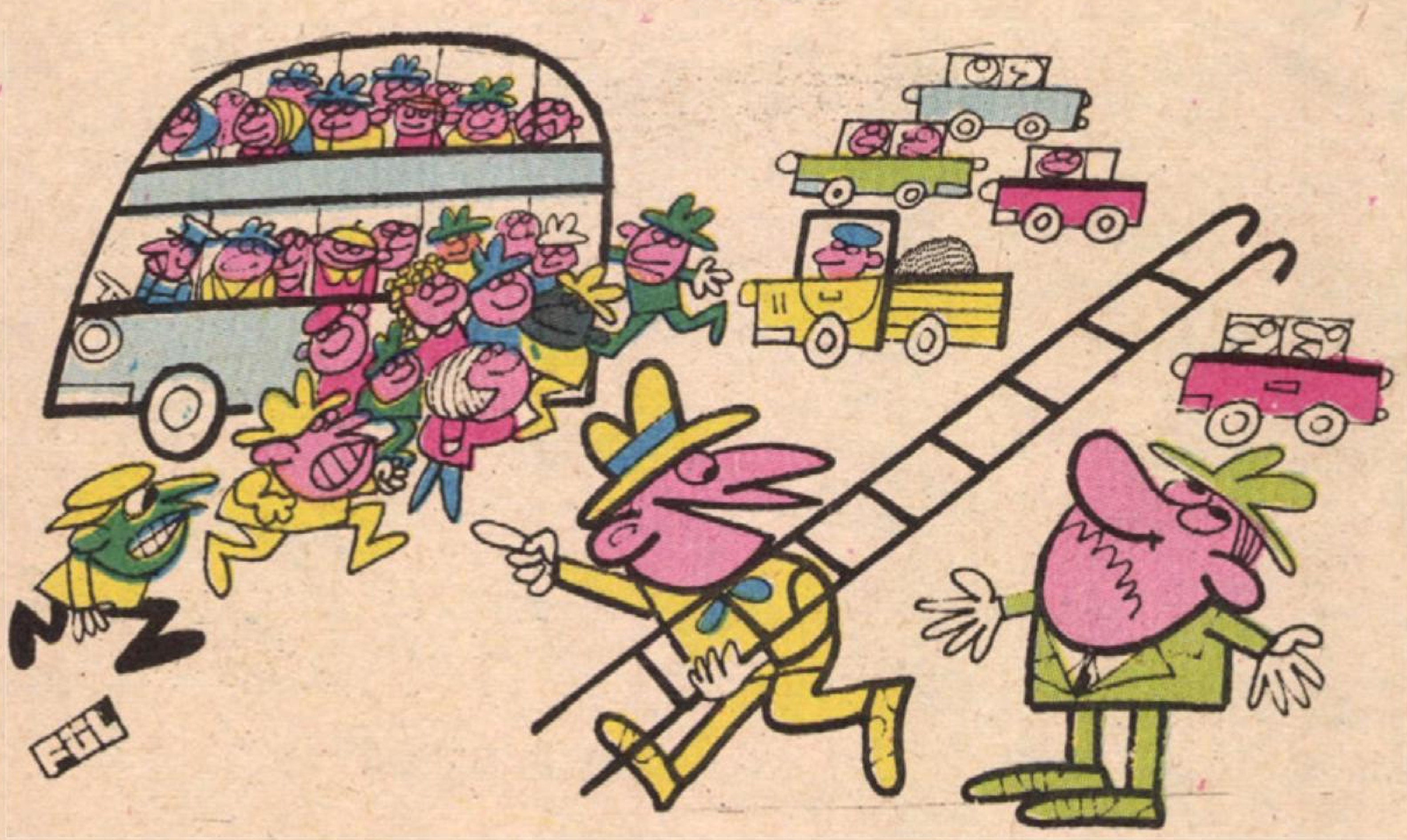

PÉLDAKÉP

– Öregem, ez napokig el van víz nélkül.

LELEMÉNYESSÉG

– Csináltattam magamnak egy ostromlétrát az új, emeletes buszhoz.

AHOL ADNAK AZ UDVARIASSÁGRA

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504
Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen, a Zrínyi Nyomdában — 69.02092/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre